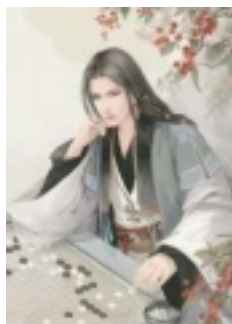

Trọng Sinh Chi Ngã Tâm Phỉ Thạch

Contents

Trọng Sinh Chi Ngã Tâm Phỉ Thạch	1
1. Chương 1: Nghiệt Duyên	2
2. Chương 2: Tỉnh Mộng	3
3. Chương 3: Gặp Lại	6
4. Chương 4: Phiên Ngoại Kiếp Trước	10
5. Chương 5: Say Rượu (1)	16
6. Chương 6: Say Rượu (2)	19
7. Chương 7: Say Rượu (3)	21
8. Chương 8: Từ Chối	25
9. Chương 9: Tiếp Cận	29
10. Chương 10	32
11. Chương 11: Mê Loạn	36
12. Chương 12: Yêu Em	38
13. Chương 13: Quyến Luyến	40
14. Chương 14: Đồ Kì	45
15. Chương 15: Tổn Thương	48
16. Chương 16: Chấp Nhất	52
17. Chương 17: Hối Hận	55
18. Chương 18: Giằng Co	58
19. Chương 19: Phiên Ngoại Tiêu Vũ	61
20. Chương 20: Phẫn Nộ	62
21. Chương 21: Ngã Bài	66
22. Chương 22: Thảm Vãn	72
23. Chương 23: Ba Người	75
24. Chương 24: Bệnh Nhân	79
25. Chương 25: Kéo Dài	83
26. Chương 26: A Sơn	85
27. Chương 27: Uy Hiếp	90
28. Chương 28: Khúc Đạo Đầu	93
29. Chương 29: Chu Toàn	96
30. Chương 30: Oán Hận	100
31. Chương 31: Luân Hồi	104
32. Chương 32: Đói Bụng	107
33. Chương 33: Cùng Nhau	111
34. Chương 34: Hạnh Phúc	115
35. Chương 35: Phiên Ngoại Tề Tuyên	121

Trọng Sinh Chi Ngã Tâm Phỉ Thạch

Giới thiệu

Thể loại: trọng sinh, hiện đại, cao H, 3P, phong lưu hoa tâm biến bá đạo vô lại thâm tình tra công +

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-nga-tam-phi-thach>

1. Chương 1: Nghiệt Duyên

Lúc Lý Hiền mới vừa quen Tề Tuyên, cậu vẫn còn là một tiểu minh tinh hạng 3 không ai biết đến. Cậu từ nhỏ đã là cô nhi, sau khi được bố mẹ nuôi nhận nuôi cũng trải qua được những ngày hạnh phúc, nhưng đáng tiếc, tiệc vui chóng tàn, trong một lần lữ hành đã xảy ra tai nạn giao thông, sau khi mẹ nuôi dùng hết khí lực ném cậu ra ngoài thì đã cùng ba theo chiếc xe mất đi không chế văng xuống vách núi ngoài lan can góc ngoặc. Khi đó cậu bị thương tuyệt vọng, chỉ còn mỗi mình sống sót, đại học cũng không hoàn thành, sau khi được một công ty giải trí kiểm tra coi trọng thì trở thành một nghệ sĩ chuẩn bị ra mắt. Tề Tuyên là tổng tài của công ty, đề nghị muốn bao dưỡng cậu, cậu cũng không nghĩ mình không tốt. Ngược lại còn thấy mình gặp may rồi, Tề Tuyên là một kim chủ tốt vừa anh tuấn lại nhiều tiền. Có thể đá đi mấy chương ngại mà ngồi không hưởng. Nay không có gì là không tốt, cậu nghĩ như thế.

Nhưng dần dần cậu biết mình sai rồi, Tề Tuyên quá hấp dẫn, chút nhu tình cùng quan tâm của hắn, làm cho cậu dần sa vào vòng xoáy lạnh lùng này. Nguy hiểm, cậu biết điều này rất nguy hiểm nhưng cậu không thể ngăn lại được, cũng không muốn dừng lại. Tề Tuyên vẫn cứ như lần đầu gặp, ánh mắt đó của hắn, ba phần ôn nhu, ba phần triu mến, còn lại chính là dục vọng không chút che giấu, vẫn giống như lần đầu tiên gặp nhau. Lý Hiền bắt đầu cảm thấy không thỏa mãn, chỉ bồi bên cạnh hắn thôi sao? Không đủ! Vẫn thiếu! Cậu ma chướng, cậu không nhận được muốn hãm hại mấy thứ đồ chơi nhỏ bên người Tề Tuyên kia, vừa mới đầu cậu không dám làm quá, chỉ thử thăm dò, sau đó cậu ngạc nhiên phát hiện Tề Tuyên cư nhiên không ngăn cản, thậm chí còn có điểm dung túng! Đây không phải nói rõ cậu là đặc biệt sao? Nhưng cậu dốc sức nhỏ đi một đám, một đám mới lại xuất hiện làm chướng mắt cậu! Điều này cũng làm cậu không thể xác định, Tề Tuyên thật yêu cậu sao? Cậu phát điên không thể xác định, loại cảm giác không ổn định này làm cậu thường xuyên thấy mình như đang đứng ngay rìa vách núi. Mãi đến khi Tề Tuyên biết Tiêu Vũ. Tình yêu say đắm cả đời Tề Tuyên, ác mộng của Lý Hiền cậu, cậu hận...

Tiêu Vũ khác với những người Tề Tuyên từng gặp, y thanh cao, nhưng vừa phải, khiến người ta không thể nảy sinh chán ghét. Y khác với những người luôn xúm tới nịnh bợ hắn, khi bọn họ gặp nhau lần đầu tiên trong party kỷ niệm thành lập công ty, mọi người đều vội vàng đến, chỉ có y là từ tốn đi tới. Người mặc bộ âu phục xám bạc không nổi bật, mái tóc vàng nâu tỏa ra ánh sáng mê người, toàn thân tỏa ra một cỗ khí tức sạch sẽ lạnh nhạt. Tề Tuyên lúc đó chỉ cảm thấy có một thứ gì đó đập mạnh vào tầng phòng ngự không gì sánh kịp của hắn, khiến hắn chỉ đứng yên đó, thậm chí còn không giữ được mặt nạ phong độ thường ngày, chỉ có thể không nhúc nhích, tựa như trúng phải ma chú. Y chính là đóa hoa cao lãnh của hắn.

Hắn điên cuồng nhiệt tình lại thâm tình theo đuổi y, khát vọng được y đáp lại. Lúc đó hắn đã sớm quên

mắt vật nhỏ Lý Hiền.

Lý Hiền là một tiểu ác ma. Tề Tuyên lúc rảnh luôn thích trêu ghẹo cậu, cậu yêu không hề che giấu, bản thân lại rất biết điều. Điều này làm Tề Tuyên thấy rất thú vị, đặc biệt khi thấy cậu xinh đẹp đậm đang cực điểm trên giường, khi xuống giường liền hấp tấp chạy đi trùm trị đám tân hoan kia của hắn, thật sự là một tiểu yêu tinh bận rộn đáng yêu. Điều này cũng khiến hắn rất được lợi.

Nhưng đó là trước kia.

Tiêu Vũ đã nói rõ với hắn, anh muốn theo đuổi tôi, được thôi, nhưng có một số chuyện anh phải giải quyết trước, có vài người, tôi không muốn gặp lại nữa.

Vì vậy Tề Tuyên hiện tại thấy Lý Hiền rất phiền, thế nhưng lúc này mới biết được bản tính ngoan cố của cậu, đã không thể ném đi được nữa. Hắn trước kia cũng thấy không đáng kể, mấy kẻ hắn đã chơi qua kia không thiếu người sau đó chết sống dính lấy hắn, vừa vặn có người thay hắn giải quyết phiền phức, hơn nữa Lý Hiền người này quả thật rất hợp khẩu vị hắn, ở trên giường. Thế nhưng bây giờ khác rồi, hắn gặp được Tiêu Vũ, hắn yêu y, lần đầu tiên yêu một người. Hắn bắt đầu không thể khoan dung với Lý Hiền nữa, không muốn thấy cậu tổn thương tới Tiêu Vũ, vài phần kiên trì ban đầu của hắn với Lý Hiền đã tiêu hao hết. Lý Hiền y như cái bao cao su hắn đã dùng qua vậy, lấy xuống cầm trong tay, cảm giác dính dính buồn nôn kia làm cả người hắn nổi đầy da gà, hắn cay nghiệt nghĩ. Đã đến lúc bỏ rơi Lý Hiền. Có lúc rõ ràng hắn thấy cậu ta ủy khuất nhưng vẫn cố gắng dính lấy hắn, lòng thấy thú vị đồng thời cũng thấy có chút thương hại cậu. Yêu hắn một cách thấp hèn như vậy, hắn tốt đến thế sao? A, tách ra với đứa nhỏ đáng thương này mà nói chính là giải thoát a. Tề Tuyên hắn vẫn có chút lòng nhân từ nha.

Nhưng hắn đã sơ sót, hắn nên sớm giải quyết Lý Hiền mới đúng. Hắn thật sự không ngờ, Lý Hiền lại dám tìm người động tới Tiêu Vũ. Hắn vẫn luôn thấy Lý Hiền hắn nên tự mình biết mình, cậu nên biết Tiêu Vũ là bất đồng, là người Lý Hiền không thể đụng tới. “Tôi yêu Tiêu Vũ như vậy, sao cậu dám, sao cậu dám!” Hắn tức giận nghĩ, y như một mảnh thú bị vuốt ngược lông. Tuy hắn đứng lúc ngăn lại, nhưng hắn không dám nghĩ, nếu Lý Hiền thực hiện được âm mưu này thì y sẽ thế nào. Một khắc kia hắn vô cùng phần nộ. Lý Hiền nên ngoan ngoãn đứng trong phạm vi hắn đã vạch ra, trong vòng tròn mà hắn cho phép cậu nháo chút trò đùa không ảnh hưởng đến toàn cục, nhưng bây giờ, hắn cảm thấy quyền uy của mình bị khiêu khích.

Ngày đó may mà Tiêu Vũ không bị chút tổn thương gì cứu về, nhưng vẫn lạnh nhạt như trước, giống như người suýt nữa bị cưỡng dâm không phải y vậy, “Tôi không phải không thể yêu anh, nhưng tôi chán ghét phiền phức, anh xem, anh và tiểu tình nhân của anh mang tới cho tôi quá nhiều phiền phức, thậm chí là nguy hiểm, trước khi anh giải quyết được mọi chuyện, chúng ta vẫn nên tách ra đi.” Nửa câu đầu khiến hắn mừng như điên. Đến nay hắn thậm chí còn chưa được chạm vào tay y.

2. Chương 2: Tỉnh Mộng

Lý Hiền nằm trên mặt sàn xi măng lạnh lẽo dơ bẩn, cả người không còn chỗ nào hoàn hảo, đồng tình dịch không biết của bao nhiêu nam nhân dính đầy từ đầu tới chân cậu, còn dính lên vết thương trên người làm cậu đau đơn, nhưng cậu đã không còn cảm giác được gì. Hậu huyết đã sớm bị làm đến không khép lại được,

mở to lớn bằng một nắm tay, đang không ngừng chảy máu và tinh dịch sền sệt. Có bao nhiêu người? Mười hay hai mươi? Bọn họ không ngừng làm, không ngừng làm cậu. Nhưng cậu trong đầu chỉ nghĩ đến một chuyện, cậu đã ô uế, hoàn toàn dơ bẩn rồi. Tề Tuyên còn có thể cần cậu không... Lúc này, cửa nhà kho rớt cuộc cũng từ từ mở ra, Tề Tuyên ung dung bước vào.

Nhìn thấy bộ dáng Lý Hiền như vậy, hắn nhất thời chấn động đứng đờ ở đó, tiếng bước chân im bật. Sao lại thế? Hắn không phải không kinh hãi, thậm chí còn thấy sợ hãi cùng phần nộ. Bất quá hắn lập tức nén xuống, dù sao cũng đã đi tới bước này.

Ý thức Lý Hiền từ lâu đã mơ màng không rõ, trong lúc mê mang thấy có người tới, đột nhiên không ngừng run rẩy, giấy giữa, họng phát ra tiếng “a...a” quái dị, tay chân quơ quào như muốn giấu mình đi.

Trong lòng Tề Tuyên có chút đau đớn, còn có thương hại. Đây không phải chủ ý của hắn. Hắn chỉ muốn cho cậu chút giáo huấn và nhắc nhở, rồi ban ân một chút, bảo cậu ngoan ngoãn biến đi, để cậu biết quyền uy của mình không phải dễ xâm phạm. Nhưng bây giờ hắn rốt cuộc cũng ý thức được, không phải mọi chuyện hắn đều có thể nắm trong lòng bàn tay.

Không cần nghĩ cũng biết chuyện này liên quan tới ai. Mà hắn không thể tìm từng người để báo thù được. Đây chung quy đều do Lý Hiền, mà Lý Hiền cũng không đáng để hắn làm vậy. Chỉ có thể.

Vì vậy hắn cố bình tĩnh nói, “Lý Hiền.” Hắn thấy cậu cố sức lùi người lại, “Cẩn biệt thự bên Ngân Bân cho cậu, còn có...còn có tôi đã gửi năm triệu vào tài khoản của cậu...” Hắn không nói được nữa, hắn cho hơn ba triệu nhưng những lời giải thích đã chuẩn bị trước đó bây giờ lại không nói được lời nào. Suy nghĩ một lát, hắn nói: “Lúc trước khi cậu cho người đi cường bạo Tiêu Vũ, có nghĩ tới cậu cũng sẽ có ngày hôm nay không?” Hắn muốn nhắc nhở cậu, cậu có kết cục hôm nay cũng là có lý do, hại người cuối cùng hại mình, có nhân mới có quả, hắn hy vọng cậu không cần quá thương tâm.

Lý Hiền đột nhiên bất động, giống như bị người bấm vào công tắc nào đó trên người. Nháy mắt cả người cậu tỏa ra một luồng tử khí nồng đậm.

Tề Tuyên phút chốc thấy hối hận. Hắn có một loại kích động, muốn đi qua nâng cậu lên ôm vào ngực, sau đó đưa cậu về nhà tắm rửa sạch sẽ, rồi tìm bác sĩ kiểm tra vết thương cho cậu, để cậu an tâm dưỡng thương trong ngực mình. Nhưng không được, nhờ cậu ta thấy mình không buông tay được, lại quần lấy mình thì sao? Lúc này chỉ có đối xử lạnh lùng, cậu ta mới không còn vọng tưởng mình đúng không?

Hắn thấy mình không thể tiếp tục thế này nữa, hắn nghĩ, mình không sai, không sai chút nào. Làm thế này là đúng, Tiêu Vũ còn đang chờ hắn. Quay người bước ra cửa, hắn đột nhiên quay đầu lại, đậm mạc nói, “Có cần tôi đưa cậu đến bệnh viện không?” Không nhận được câu trả lời, hắn không dừng bước nữa, xoay người dẫn đi xa.

Thời gian tựa như trôi qua rất lâu, như vĩnh viễn dừng lại ở một khắc đó. Ánh mắt Lý Hiền vô hồn như đang nhìn một điểm nào đó trong hư không. Đây chính là nam nhân cậu đã yêu bốn năm, hóa ra đây mới là Tề Tuyên? “Ha ha...Ha ha ha ha ha... Khụ khụ khụ...” Mấy năm nay cậu rốt cuộc đang làm gì? Vì yêu một nam nhân như vậy, hắn rốt cuộc đã làm cái gì, mới có báo ứng hôm nay?

“A... A a a a... A...” Cậu không thể nén xuống tiếng gào khóc cuồng loạn trong lồng ngực này. Chuyện đến nước này cậu bất quá cũng chỉ là một trò cười đê tiện bẩn thỉu thôi... Sao mọi chuyện lại đi tới bước này? Lý Hiền cậu, sao lại đi tới ngày hôm nay?

Cậu rất hối hận.

“A...A a a a a a!” Đột nhiên mở mắt ra, cậu có chút không biết đây là hiện thực hay ác mộng, hoảng sợ thở dốc một lúc, cậu mới từ từ bình thường lại. Trọng sinh về năm năm trước, cũng đã được hai tháng. Sau chuyện đó, cậu thấy mình như không thể sống nổi nữa, những người đã ngược đãi làm nhục cậu cho cậu một lượng ma túy tinh khiết cao, còn có chất gây ảo giác và thuốc kích dục, cậu quả thực sống không bằng chết. Ngày đó cậu dùng hết chút thần trí cuối cùng trở lại nhà trọ của mình, tìm khăn lông tự sát trong phòng tắm, trong đầu cậu chỉ có chuyện đó, thậm chí không để ý cả người dơ bẩn, một khắc kia, cậu chỉ muốn mình mau chết đi, chết nhanh một chút, thoát khỏi cái thân thể dơ bẩn ti tiện không thể nào tẩy sạch này.

Trong hơi thở cuối cùng, hình ảnh cuối cùng hiện lên trong đầu cậu, là cảnh cậu gặp Tề Tuyên, bầu không khí đậm đặc, tùy ý, cùng một chút nhu hòa... Ánh nắng hôm đó rất tươi sáng, nào có thể biết được, lại đưa cậu vào chốn vạn kiếp bất phục.

Nếu có thể quay về lúc đó, cậu không bao giờ muốn gặp lại nam nhân kia nữa.

Lần thứ hai mở mắt ra, cậu không thể tin là mình đã trở lại năm năm trước, khi chuyện gì cũng chưa từng bắt đầu. Cậu vẫn còn là một nghệ sĩ nho nhỏ không ai biết trong công ty. Loại chuyện cực kỳ quỷ dị, hoang đường này sao có thể xảy ra? Chẳng lẽ lão thiên thương hại cậu sao?

Thế nào cũng được, nếu đã được sống lại, trời cao cho cậu thêm một cơ hội, vậy thì cậu phải cố gắng, không bao giờ giẫm vào vết xe đổ, để mình chết không tử tế như đời trước nữa.

Ngủ không được nữa, cậu bước xuống giường đi ra ban công phủ đầy khói bụi. Dù cậu đã trọng sinh, nhưng những cảnh tượng như địa ngục kia vẫn thường xuyên xuất hiện trong mộng, cậu chỉ có thể không ngừng an ủi mình, đã sống lại, chúng sẽ không phát sinh, sẽ không phát sinh nữa. Sẽ tốt thôi. Chuyện cần làm bây giờ chính là dự định sau này. Hai tháng nay, cậu từ mừng rỡ khiếp sợ không dám tin, đến bây giờ là từ từ chấp nhận chuyện trọng sinh, đã bắt đầu lo lắng.

Đời trước, là Tề Tuyên để ý coi trọng cậu trước.

Lúc đó người quản lý của cậu không hiểu sao lại sắp xếp một cuộc gặp mặt, nói là cao tầng của công ty tán thưởng cậu. Cậu lúc đó còn kích động một hồi, nghĩ chính mình rốt cuộc cũng có cơ hội vinh quang trên màn ảnh, cuối cùng cũng thoát khỏi những ngày không có tiếng tăm. Kết quả tới đó mới biết, chỉ là “dẫn khách”. Cái gì mà cao tầng tán thưởng chứ. Trước đó, cậu thậm chí còn không biết tổng tài công ty tên gì, đó giờ cũng không thấy Tề Tuyên xuất hiện trước công chúng lần nào. Tề Tuyên bề ngoài anh tuấn cao lớn, da màu lúa mì, mày kiếm nhếch lên, đôi mắt hoa đào thâm thúy lóe lên tia sáng, trên khóe mắt lộ ra chút ý vị bạc tình, dưới sống mũi cao là đôi môi mỏng, dù là lúc không cười cũng hơi nhếch lên. Một nhân vật phong lưu như vậy, cậu nếu đã từng gặp qua chắc chắn sẽ có ấn tượng.

Thế thì, chẳng lẽ Tề Tuyên vô tình nhìn thấy tư liệu nghệ sĩ của cậu? Nếu thế thật thì phiền phức rồi, vì cậu hiện tại không cách nào rời khỏi công ty này được. Địa vị của Ngạo Đăng là công ty giải trí lớn nhất toàn quốc hiện nay, ở mọi phương diện đều rất nể nếp. Dù là nghệ sĩ chuẩn bị debut cũng phải ký hợp đồng năm năm.

Nghĩ tới đây Lý Hiền không khỏi thấy nôn nóng. Thời điểm bọn họ gặp nhau càng lúc càng tới gần. Nói không chừng hiện tại Tề Tuyên đã biết cậu rồi. Nhưng cậu tuyệt đối không thể để hấn bao dưỡng nữa, nếu tới ngày đó thật, dù người ta có thấy cậu không biết điều đi chăng nữa, cậu nhất định vẫn sẽ cự tuyệt!

Tác giả có lời muốn nói:

Tra công (lo lắng lo lắng): Cô viết tôi ra như vậy thì tới lúc đó làm sao tẩy trắng đây?

Tác giả: A~, không có định tẩy trắng cho cậu nha, về sau đành dựa vào chính cậu rồi. Trong này cậu sẽ khá vất vả. Ôi chao, cho nên mới nói, tra người khác, sẽ khổ chính mình nha... ()

Tra công:Tôi với cô có thù oán gì hả?!!

3. Chương 3: Gặp Lại

“Báo cáo tài vụ tháng này chỉnh lại, ngoài ra báo thư ký Trương làm lại điều lệ của người mới, nhớ kỹ, từ nghệ sĩ cho tới quản lý đều phải có một phần.” Thang máy chuyên dụng vững vàng dừng lại ở lầu một, nam nhân vừa nói đi đầu bước từng bước mạnh mẽ, quản lý đi chậm phía sau, một bên gạt đầu một bên thâm kinh ngạc. Vị chủ nhân này hôm nay đột nhiên giá lâm, nói là muốn nghe báo cáo tài vụ, làm mọi người hốt hoảng còn tưởng bên tài vụ xảy ra vấn đề, sau đó còn tự mình tuyên bố một phần trong cái gọi là “điều lệ của nhân viên mới”, khiến tất cả đều giật mình không thôi. Vừa nhìn thấy nội dung liền khiến người ta cười ngất, viết ra một đồng chữ như vậy, đại ý chính là nghiêm cấm quy tắc ngầm! Nghiêm cấm đó! Cái cái chuyện này...!!! Trọng điểm là lão nhân gia ngài đây không phải luôn “ngầm” rất vui vẻ sao? Đột nhiên như vậy là sao đây? Bị người nào kích thích vậy? Quản lý yên lặng phun tào trong lòng. Một đám người đi theo phía sau giờ khắc này phỏng chừng cũng mơ mơ hồ hồ chả hiểu ra sao. Mọi người đang định cung tiễn vị đại tổng tài này, hấn đột nhiên dừng bước, vì thế đám người phía sau cũng ngừng đầu nghi hoặc nhìn hấn.

Tề Tuyên đột ngột dừng lại, nhìn chăm chú vào Lý Hiền đang cúi đầu đi vào, ánh mắt lóe lên một tia phức tạp. Lý Hiền có hơi mất tập trung, đợi đến lúc cậu ngẩng đầu lên thì bất thành linh phát hiện người mình không thể buông tay đời trước — Tề Tuyên. Được rồi, cứ gặp thôi! Cậu vội vàng giấu đi dị trạng, vờ làm một nhân viên nho nhỏ gặp được cao tăng luôn hừ hừ thực thực, khẽ gạt đầu một cái rồi nhanh chóng vòng qua. Đợi đến khi Tề Tuyên ra khỏi đại sảnh, lên xe nhanh chóng rời đi, cậu mới dừng bước lại, yên lặng nhìn về hướng kia.

Không hề chuẩn bị trước mình sẽ gặp lại hấn, Lý Hiền chợt có cảm giác cảnh còn người mất. Khác với

trong ấn tượng, thần tình Tề Tuyên nghiêm túc, trên người thiếu đi mấy phần tiêu sái, nhiều thêm vài phần khiến người ta có cảm giác nặng nề. Về phong lưu tuấn đạt trước kia thế nhưng không còn sót lại chút gì.

Cậu không khỏi đặt tay lên tim, nơi đó đập rất bình thường, không còn những rung động lúc trước. Lần nữa gặp lại người đã gây ra kết cục bi thảm của cậu đời trước, cậu cư nhiên không thấy hận.

Hắn phải hận hắn ta mới đúng, cậu nghĩ. Một màn dày vò hành hạ như địa ngục giữa trần gian cuối cùng kia, rõ ràng là do hắn ta bày mưu đặt kế. Hôm đó làm cậu lập tức tỉnh lại từ trong mộng, thì ra Lý Hiền lên mặt nạt người, luôn được mọi người ủng hộ vô hạn kia, thật ra đều là do cái người nằng nứa thất thường này tạo nên. Lúc hắn nâng đỡ cậu, cậu chính là “đại ca” của Ngạo Đằng, ai dám đắc tội? Nhưng khi hắn không cần cậu nữa, chỉ cần để lộ chút ý tứ, Lý Hiền cậu liền lập tức biến thành một thằng điếm mặc người chà đạp. Không cần phải phí sức, những người khác đã giúp hắn tiêu diệt Lý Hiền triệt để. Ai bảo cậu không biết trời cao đất rộng, còn chớ cậy thế chủ đắc tội nhiều người như thế, cuối cùng thậm chí còn dám động vào Tiêu Vũ? Cậu đúng là một tên to gan.

Chỉ là cậu không nghĩ tới, Tề Tuyên lại không hề niệm chút tình cũ, cư nhiên nhẫn tâm với cậu như thế. Năm năm, dù là nuôi một con chó, thì vẫn nên có chút tình cảm chứ?

Cậu cho là ít nhiều gì hắn cũng có chút động tâm với cậu, lại không ngờ rằng mình trong mắt hắn còn không bằng một con chó. Chỉ miễn cưỡng xem như một thứ đồ chơi khôi hài? Lý Hiền tự giễu nghĩ. Cậu nhắm mắt rồi lại mở ra, gợn sóng mãnh liệt trong mắt biến thành một mảnh bình tĩnh.

Hôm nay cậu tới là để thử kịch bản, người đại diện gọi điện nói có kịch bản một bộ phim thần tượng, định để cậu diễn nhân vật nam số ba, bảo cậu xem một chút rồi đi thử vai. Cậu mơ hồ nhớ lại lúc này kiếp trước đúng là có một bộ phim thế này, lúc đó cậu ghét mấy bộ phim hạng 3, lại còn không được vai chính, căn bản là khinh thường. Ai, có khi nào trưởng ban nhìn ra chút “đức hạnh” đó của cậu nên mới “dẫn khách” cho cậu không?

Sống lại một đời, cậu chỉ muốn làm một diễn viên biết giữ phép tắc, thật chăm chút cho công việc bị mình xem nhẹ đời trước này, bất luận tương lai có thế nào, đều phải dựa vào thực lực của mình, đi từng bước từng bước một, làm đến nơi đến chốn. Đây là nghề nghiệp của cậu, không phải công cụ để cậu một bước lên trời. Bình tĩnh nào, cậu gõ cửa một cái.

“Vào đi.” Nữ nhân ngồi sau bàn làm việc ngẩng đầu lên, thấy là cậu liền thoáng kinh ngạc. “Trưởng ban, tôi tới thử kịch bản.”

Đám nghệ sĩ đã sẵn sàng bọn họ, hiển nhiên là không có người đại diện riêng, tất cả đều phân tổ, mỗi tổ có một tổ trưởng, cũng là người đại diện chung. Lý Hiền bình tĩnh nhìn cô, để cô thấy được thành ý trong mắt mình, cậu là thật lòng muốn giành cơ hội này. Triệu Lâm nhìn cậu một lúc, cậu nghệ sĩ nho nhỏ luôn mắt cao hơn đầu này hình như rất khác với trước. Mấy ngày trước cô làm theo phép tắc báo cho cậu ta chuyện thử ống kính, đã lường trước cậu sẽ không để vào mắt như dĩ vãng, không ngờ cậu ta lại đến.

Cô đưa kịch bản cho cậu, “Bộ phim thần tượng này Dư Hoành làm đạo diễn, đây là bộ phim thần tượng hiện đại đầu tiên của cậu ta. Bộ cổ trang trước đó của cậu ta cậu xem chưa?” “Đã xem, nhưng chỉ một chút.” Cậu thành thật trả lời. “Ừm, vậy cậu cũng hiểu được khái quát tình hình rồi, nói xem cậu nghĩ thế

nào? Cậu tới làm tôi có chút bất ngờ.” Sớm đã đoán được, cậu hít một hơi sâu rồi nói, “Lúc trước là em không hiểu chuyện, bây giờ em chỉ muốn cảm ơn chị đã cho em cơ hội này, em sẽ cố gắng hết sức.” Triệu Lâm nghe vậy trong mắt liền lộ ra vẻ vui mừng. Cái cậu Lý Hiền này kỳ thật cũng có vài phần thiên phú nhưng lại luôn thích mơ tưởng xa vời, không chịu thành thật làm việc, vẫn luôn làm cô có chút tiếc hận, không nghĩ tới cậu ta có thể nghĩ thông nhanh như vậy.

Việc thử vai rất thuận lợi, không có gì bất ngờ nhân vật nam số 3 là của cậu. Minh thì đây là bộ phim đầu tiên đóng, đạo diễn thì là lần đầu tiên thử sức với thể loại phim thần tượng hiện đại, cho nên người tới chỉ có hai ba con mèo nhỏ, phần nhiều là đến với tâm tình xem thử, người thử không nhiều lắm. Chỉ có Lý Hiền là vô cùng nghiêm túc. Trải qua những chuyện thối nát đời trước, cậu đặc biệt quý trọng công việc của mình, có may hay không thì cậu không quan tâm, chỉ muốn xem đây là công việc nghiêm túc đầu tiên của cả hai đời gộp lại, trong lòng còn có hơi kích động.

Bộ phim sẽ nhanh chóng bấm máy, nội dung chỉ chừng 20 tập sẽ có thể quay xong trong vòng hai tháng. Lý Hiền đến phim trường mới kinh ngạc phát hiện, nam chính trong bộ phim này là ai không ai biết cả! Lúc trước khi cậu nhận được tin vẫn chưa xác định được ai là nam chính, trừ cậu ra thì những nhân vật khác đều đã chọn được người. Lúc đó cậu trong lòng nhin không được phun tào, đây chỉ là một bộ phim thần tượng hạng 3 đúng không? Cái người nam chính này tỏ ra thần bí làm qué gì chứ? Có cần thiên hô vạn ứng luôn không? Vậy mà hôm nay là ngày đầu tiên toàn bộ nhân viên tập hợp, vị nam chính thần bí này vẫn chưa xuất hiện! Không lẽ đạo diễn Dư thật sự mời được một vị hạng nhất tai to mặt lớn nào đến cho mọi người một bất ngờ?

Lý Hiền đang tính bĩu môi, lại phát hiện tất cả mọi người đều đứng lên nhìn về phía cửa vào, cậu cũng lập tức quay đầu lại, chỉ thấy đạo diễn Dư sải bước đi vào, theo sau còn có một thanh niên vóc người hơi gầy làn da trắng nõn. Mặt y gần như là tái nhợt, khuôn mặt sáng sủa, đôi mắt hẹp dài giấu dưới hàng mi dày, trong đôi mắt ôn hòa lộ ra khí tức người lạ chốn tới gần, sống mũi cao như lưỡi dao sắc bén, cánh môi ưu nhã cong lên, nhưng dù là luôn mang theo nụ cười lễ phép như vậy, lại không có chút điểm nào khiến người khác cảm thấy y bình dị gần gũi. Không phải người dễ ở chung. Đây là ý nghĩ của gần như toàn bộ mọi người.

Ngoại trừ Lý Hiền.

Lý Hiền giờ khắc này đã không thể động đậy nữa. Ác mộng của cậu cứ thế xuất hiện trước mặt cậu ngay thời điểm tuyệt đối không nên xuất hiện! Lúc này cậu cảm thấy tim mình như đã ngừng đập, thời gian ngừng lại, cậu thậm chí còn quên cả thở, cứ vậy không biết làm gì đứng đờ ở đó... Tại sao lại thế? Sao lại là Tiêu Vũ? Tiêu Vũ sao lại xuất hiện ở đây?

Dư Hoành lúc này đã giới thiệu cho mọi người Tiêu Vũ là nam số 1, lúc trước không công bố cũng không vì nguyên nhân gì khác, xác thực là vừa mới định ra. Này rõ ràng là nói bậy, chính ngài đây chẳng phải đã nói là phải đóng thử thì mới có thể được chọn làm nam chính số 1 sao? Nhưng đạo diễn người ta đã nói vậy rồi, mọi người hiển nhiên phải nghe theo, chỉ là ánh mắt mỗi người đều ẩn dấu tò mò cùng một chút bất quái.

Đạo diễn đã nói gì, Lý Hiền hoàn toàn không nghe vào tai, cậu cực kỳ rối loạn, cậu nhớ rất rõ, phải ít nhất 3, 4 năm sau, Tiêu Vũ mới tiến vào giới giải trí, giờ sao lại sớm như vậy? Vì cậu sống lại nên mọi chuyện đời trước cũng bị xáo trộn sao? Hay vì cậu trọng sinh nên sự tình bị rối loạn theo? Nhưng mà, đời trước, cậu và Tiêu Vũ ngoại trừ Tề Tuyên thì cả hai không có liên hệ gì mà? Cậu nhanh chóng nhớ lại thời gian

ra mắt của Tiêu Vũ đời trước, cuối cùng kết luận, Tiêu Vũ phải bốn năm sau mới đột ngột vào Ngạo Đẳng. Trước đó y không hề có bất kỳ tin tức gì liên quan tới người kia.

Chỉ có thể đi một bước nhìn một bước vậy. Tuy cậu không hề muốn gặp người này, lại càng không muốn có bất kỳ quan hệ gì, thậm chí là nói với nhau một câu. Đời trước bọn họ là tình địch cho tới tận lúc chết, cậu từng hại Tiêu Vũ, rồi đến cuối cùng là bị bi thảm thảm rồi khỏi nhân thế. Những ân oán trước kia cậu có thể không để ý tới nữa nhưng khi đối mặt với người này, cậu lại không thể hoàn toàn quên đi được.

Đạo diễn còn thông báo một số chuyện liên quan tới công việc, sau đó thì người trong đoàn làm phim làm quen với nhau, Lý Hiền đứng từ xa nhìn Tiêu Vũ, ánh mắt phức tạp xen lẫn một chút khó có thể tiếp nhận. Ngay khi mọi người đứng lên chuẩn bị bấm máy, Tiêu Vũ đột nhiên ngẩng đầu lên trừng cậu một cái!

Ánh mắt kia tràn ngập phần hận cùng bi thương, như muốn nuốt chửng cậu! Cậu bị làm cho kinh hãi không tự chủ được lùi một bước, tóc gáy trên người đều dựng đứng lên. Chờ khi cậu bình tĩnh lại thì Tiêu Vũ đã quay người đi.

Cậu thở phào một hơi, giờ mới thấy lưng mình đã phủ một tầng mồ hôi lạnh, chắc là ảo giác ha...

Hôm nay không có phân cảnh của Lý Hiền, cậu vốn định rời đi, lại được báo là kết thúc công việc Tiêu Vũ muốn mời toàn bộ người trong đoàn đi ăn cơm, xem như bồi tội vì chuyện hôm nay, mọi người vừa khéo cũng có thể làm quen với nhau một chút. Lý Hiền đành phải bắt buộc dĩ lưu lại.

Từ sau cái nhìn kia, Tiêu Vũ chưa từng nhìn cậu lần nào nữa, toàn bộ quá trình chỉ nghiêm túc đóng phim, thỉnh thoảng bàn về nội dung phim với đạo diễn. Mọi người đối với vị nam chính số một không biết từ đâu nhảy ra này vốn ngẫm lẫn tránh, trong giới này chẳng ai biết y cả. Nhưng sau khi xem y diễn thì đều không thể không phục. Y có thực lực có thể đảm đương vai chính, tướng mạo tuấn dật nghiêm túc, quanh thân tỏa ra loại khí trảng lạnh lẽo lại không mất đi vẻ ưu nhã, không giống một diễn viên, ngược lại càng giống một vị thiếu gia thanh lãnh sinh ra từ nhà quý tộc.

Lý Hiền nhìn mà không khỏi thất thần, chẳng trách Tề Tuyên yêu y đến chết đi sống lại như vậy. Cậu vốn nghĩ người như Tề Tuyên tuyệt đối sẽ không yêu ai, hẳn trời sinh là một người phong lưu bạc tình, không nghĩ tới sẽ có một ngày lại hao tâm thu thập những tên làm phiền mình, chỉ vì rơi vào lưới tình cuồng nhiệt với một người. Nhưng nếu đối tượng là Tiêu Vũ, Lý Hiền lại cảm thấy hết thảy là chuyện đương nhiên.

Một người cao thượng thanh nhã như đóa bạch liên như vậy, mình còn dám vọng tưởng muốn vấy bẩn y, nên cuối cùng mới phải nhận lấy sự trả thù ác liệt như vậy, âu cũng là xứng đáng.

Công việc kết thúc vào buổi chiều, Tiêu Vũ nói mọi người bận bịu cả ngày cũng mệt mỏi rồi, không bằng tìm một quán rượu gần đó, ăn xong thì nghỉ ngơi sớm một chút. Kết quả chọn một nơi gần nhất thật, là Hải Đường, quán rượu sang nhất tốt nhất B thị. Mọi người cầm menu không khỏi có chút thấp thỏm nhìn Dư Hoành, Dư Hoành cười ha hả nói, đừng nhìn tôi, bữa hôm nay là tiêu Tiêu mời, không liên quan tới tôi. Tiêu Vũ mỉm cười nói, tôi làm nam số 1 lại chậm chạp không lộ diện hẳn là nên bồi tội, nên xin mọi người hôm nay cho chút thể diện, cứ tùy tiện chọn đi, sau này ở trường quay còn chờ mọi người chiếu cố và phối hợp. Tiêu Vũ này nhìn thì lạnh nhạt, không ngờ lại dễ thân cận như vậy, nên tất cả gọi món thì gọi món, tán gẫu thì tán gẫu, bầu không khí nhất thời vô cùng hòa thuận vui vẻ.

Trong bữa tiệc, Lý Hiền kiên trì kính rượu Tiêu Vũ, Tiêu Vũ chỉ nâng mắt, bình thản nhìn cậu, Lý Hiền kính trước một ly, uống xong thì nhìn Tiêu Vũ, ấy vậy mà y chỉ cầm ly rượu không uống, tiếp tục nhìn Lý Hiền đầy nghiền ngẫm. Đợi đến khi Lý Hiền không nhịn được muốn tránh ánh mắt y thì Tiêu Vũ mới nâng ly với cậu, rồi uống một hớp, đặt ly rượu xuống, lần thứ hai nhìn về phía Lý Hiền, trong ánh mắt cứ nhiên lại dần theo một chút mê ly...

Lý Hiền trở về nhà trọ mình thuê, cuối cùng cũng thả lỏng quãng mình xuống giường, cậu chỉ cảm thấy hôm nay là một ngày đặc biệt dài, cả người vô cùng uể oải, giống như vừa đánh trận cả ngày vậy. Còn chưa kịp nghĩ gì đã cứ thế mà thiếp đi.

Quá trình quay phim rất thuận lợi, trong suốt thời gian này Lý Hiền luôn cố gắng không tiếp xúc trực tiếp với Tiêu Vũ. Thái độ của Tiêu Vũ quá kỳ quái, ánh mắt luôn nhìn cậu không phải là như cậu thiếu nợ y mấy trăm vạn thì như hoảng hốt nhìn xuyên qua cậu mà nghĩ tới điều gì đó.

Lý Hiền thực sự bị y nhìn đến sờn cả tóc gáy, còn làm cậu không ngừng thắc mắc: cậu khẳng định mình không quen Tiêu Vũ, đời trước bọn họ dù có tình cờ chạm mặt, Tiêu Vũ không bao giờ nhìn thẳng vào cậu, càng khỏi nói tới chào hỏi gò, cứ lạnh lùng xem như không thấy, giống như y vốn khinh thường bố thí cho cậu một ánh mắt vậy.

4. Chương 4: Phiên Ngoại Kiếp Trước

Tề Tuyên từ lúc rời khỏi nhà kho bỏ hoang kia, thì vẫn luôn tâm thần không yên, trước mắt lại ngẫu nhiên hiện ra bộ dáng thê thảm của Lý Hiền.

Cậu ấy có lẽ rất tuyệt vọng đúng không? Hắn biết Lý Hiền nhất định sẽ hiểu lầm, nhưng hắn không định giải thích. Giải thích thì có ích lợi gì? Tóm lại cũng là do hắn mà cậu ta mới xảy ra chuyện như thế. Hắn chỉ là tỏ ra với đám thuộc hạ xung quanh là mình có chút phiền chán Lý Hiền, lại đuổi không đi, nói thế thì bọn họ hắn sẽ biết phải xử lý thế nào.

Không nghĩ tới lại bị những người đó chộp được cơ hội. Những người đó, a, phần lớn đều là những đóa hoa thối nát của hắn lúc trước, lúc Lý Hiền chinh bọn họ cũng không nường tay, nhưng chưa từng làm chuyện rác rưởi như vậy, chỉ có một người nghiêm trọng nhất, đó là Thẩm Vân, một chân bị què không thể đóng phim được nữa.

Hắn ban đầu chỉ nghĩ đây là chuyện ghen tuông của mấy tình nhân với nhau, có thể nháo tới mức nào chứ? Lại không nghĩ chúng lại độc ác như vậy. Có lẽ trước đó vì cậu có chỗ dựa vững chắc là hắn nên còn e ngại, giờ nghe được tin kim chủ hắn không cần Lý Hiền nữa thì liền lập tức hận không thể đưa cậu vào chỗ chết.

Bọn họ muốn dần vặt, muốn phá hủy cậu ấy...

Đột nhiên có một sự bất an đâm thẳng vào tim hắn, Lý Hiền, hắn đã rời đi được mấy tiếng, cậu ấy còn ở đó không? Cậu ấy sẽ không nghĩ quẩn chứ? Cậu ấy...sẽ chết sao?

Chuyện này đột ngột xảy ra khiến hần không kịp chuẩn bị, mà hần lại cứ ép mình không được quan tâm đến cậu nữa, trong lúc mâu thuẫn lại quên mất phái người tới cứu em ấy.

Nghĩ tới đây hần liền vội vã gọi điện cho thân tín của mình, bảo bọn họ bí mật đi cứu Lý Hiền, gọi xong thì có chút khấn trương ngồi chờ tin tức. Vậy mà lúc cấp dưới gọi lại thì nói Lý Hiền đã trở về nhà trọ của mình, hần liền dặn cấp dưới bảo bọn họ theo dõi canh giữ ở nhà trọ, đồng thời cấm không được để chuyện này rò rỉ ra ngoài. Lý Hiền chắc chắn sẽ không đi bệnh viện hay gọi bác sĩ, hần liền vội vã liên hệ với bác sĩ. Thế mà bác sĩ tới đó cả đêm vẫn chưa gọi lại.

Hần càng lúc càng lo lắng, cuối cùng vẫn không nhận được muốn tự mình tới xác nhận an nguy của Lý Hiền.

Khi đó không biết tại sao, cả người hần cứ hoang mang hốt hoảng, tay cầm chìa khóa mở cửa cũng run rẩy cả lên.

Như xác minh cho nỗi sợ của hần, cảnh tượng hần thấy được khi tới trước phòng tắm, là xác chết đã vắn vẹo cứng đờ của Lý Hiền.

Cơ thể trần truồng của cậu phủ đầy vết thương, chỗ nào cũng xanh tím, không một nơi nào hoàn hảo, cả người vô cùng dơ bẩn, chỉ dùng một cái khăn lông thắt cổ lại treo trên vòi nước của bồn tắm, vẫn còn duy trì tư thế quỳ gối cạnh tường. Cậu an tĩnh nhắm mắt lại, từ giờ thế gian đã hoàn toàn không còn quan hệ gì tới cậu, cậu rốt cuộc cũng được giải thoát khỏi cái cơ thể tàn tạ dơ bẩn khốn cùng này.

Tề Tuyên hoảng sợ trừng to mắt, hần không thể tiếp thu được sự thật trước mắt này, hần đã tới chậm! Hần đã tới quá chậm! Nếu như lúc đó hần lập tức đưa cậu về nhà, nếu như hần không phải xuất phát từ cái tâm tư buồn cười kia rồi không để tâm tới cậu, nếu như hần không nói những câu tàn nhẫn đó, nếu như lúc đó hần không bỏ chạy...

Tựa như đã mất đi nơi chống đỡ, hần lập tức ngã khuỵu xuống đất, bên tai lòng bùng từng cơn.

“Tề tiên sinh, chúng ta báo cảnh sát không?” Không biết là ai nói.

Hần quỳ gối trên lớp gạch men lạnh như băng, cũng không biết qua bao lâu, mới phản ứng lại, “Không...A Tín, đi liên hệ với cục trưởng Lưu...nói cậu ta phái vài người đáng tin...tới đây...tới đây...Nói cậu ta nhất định phải bảo mật chuyện này!”

“Vâng, tiên sinh. Vậy bên truyền thông...?” Tên cấp dưới nhìn thần sắc thống khổ của hần không giống giả vờ, nên thái độ càng thêm cẩn thận.

Tề Tuyên trong lòng dâng lên một cơn đau đớn, hần cảm giác trong đầu như có vô số cây kim đâm vào, “Lý Hiền...gần đây áp lực đóng phim quá lớn...đột ngột...đột ngột phát bệnh tim vào buổi tối...qua đời trong nhà...Nhắc nhở bọn họ không được nói cái gì khác nữa...” Hần dừng lại một lúc.

“Bác sĩ Lương, tôi muốn nhờ ông một chuyện...” Hấn cố nén cổ máu tanh dâng lên trong cổ họng, chỉ biết dù thế nào cũng phải chu toàn.

“Tôi biết rồi, giấy chứng tử của Lý tiên sinh tôi đảm bảo sẽ không có sơ hở nào. Tề tiên sinh, xin cậu nén bi thương.” Trong lòng lắc đầu thở dài, sớm đã thấy vị Lý tiên sinh này không an phận nhất, bây giờ...quả nhiên...

Tề Tuyên như không nghe thấy, hấn quay sang thuộc hạ của thân tín mình, “Bên cục trưởng Lưu tôi sẽ qua, mọi chuyện thỏa đáng rồi sẽ nói cho cậu, cậu trước tiên đi chuẩn bị...em ấy không có người nhà, tôi phải...phải đi cùng em ấy, đi đoạn đường cuối cùng... Còn nữa, bảo người của cậu phải ngậm kín cái miệng lại, không được để lộ chuyện này cho bất kỳ ai, đặc biệt là A Sơn!... Khoảng thời gian này phải tránh A Sơn đi.”

Lý Hiền nói thế nào cũng là một ngôi sao của Ngạo Đảng, có không ít người đến dự tang lễ của cậu, nhưng Tề Tuyên biết, bằng hữu thật sự cậu không có bao nhiêu, trái lại đắc tội với rất nhiều người. Chỉ là cậu không có người nhà, toàn bộ quá trình đều do Tề Tuyên chủ trì.

Mấy hôm nay Tề Tuyên như đã già đi rất nhiều, hấn chỉ vội vàng lo tang sự cho Lý Hiền, không nhớ tới việc gọi cho Tiêu Vũ.

Tiêu Vũ từ lần tách ra trước đó đã bay tới Italia giải sầu, trước khi chia tay, Tề Tuyên nói để hấn xử lý xong chuyện Lý Hiền sẽ lập tức đi tìm y. Vì thế y an tâm chờ đợi, chờ tin tức người kia chia tay với Tề Tuyên.

Nhưng y vạn lần không ngờ tới, tin y nhận được, là Lý Hiền đã mất. Nháy mắt đó, y như sét đánh giữa trời quang, y không tin! Người mới đó còn giương nanh múa vuốt với y, sao có thể chớp mắt cái đã chết được? Là vì Tề Tuyên sao? Rốt cuộc là em ấy xảy ra chuyện gì? Y bất quá...bất quá chỉ mới rời đi một chút...

Mãi cho đến khi đối mặt với bia mộ của Lý Hiền, y vẫn không muốn tin, người này đã mất. “Em đúng là khôn kiếp... Đã quên mất tôi, không nhận ra tôi... Giờ còn cứ thế mà đi? Ai cho phép...ai cho phép em chết hả? Không phải nói sau này lớn lên muốn cưới tôi sao? Sao em có thể...sao có thể...sao có thể...” Y cuối cùng cũng sụp đổ khóc rống lên. “Tôi không cho em chết! Em có nghe không? Tôi con mẹ nó không cho em chết!!!” “Tôi vất vả lắm mới tìm được em! Vất vả lắm mới đến cạnh em em có biết không? Tôi tìm em không phải để nhìn em chết! Sao em có thể tàn nhẫn như vậy?” “Tôi sai rồi...tôi biết sai rồi...Tôi biết sai rồi không được sao?” Giọng y đứt quãng nói những lời không đầu không đuôi khuyu xuống trước bia mộ, một quyền lại một quyền đâm vào nó. Trời dần âm u, chỉ một lúc sau liền đổ xuống một cơn mưa tầm tã, y như không phát hiện vẫn ôm lấy tấm bia, nằm gục xuống như đang ngủ, mãi cho tới khi thuộc hạ tới tìm y, mấy người vừa kéo vừa khuyên, nhưng y vẫn giữ bộ dáng dù chết cũng không buông, cái gì cũng không nghe. Sau đó thật sự không còn cách nào nữa, một thuộc hạ trong đó mới nói một tiếng đắc tội rồi vỗ một cái vào gáy y đánh ngất, mấy người lúc này mới mạo hiểm mưa to đưa y xuống núi.

Tề Tuyên biết Tiêu Vũ đã về nước, nhưng hấn lại không có tinh thần đi tìm y, dù là gọi cũng không muốn. Từ khi xảy ra chuyện của Lý Hiền, hấn dường như không còn cảm giác gì với Tiêu Vũ, trước kia muốn chết muốn sống với y, nhưng bây giờ, lại cảm thấy cái gì cũng nhạt nhẽo.

Thì ra cũng chỉ có thể, ha ha ha...

Hắn nghĩ người như hắn làm gì có cái gọi là tình yêu chứ? Người như hắn có thể yêu sao? Lý Hiền vừa chết, hắn đột nhiên lại thấy cũng không sao cả...Đúng là mĩa mai.

Sớm biết vậy, hà cớ gì lại đuổi Lý Hiền đi? Cậu đã ở cạnh hắn chờ đợi nhiều năm như vậy, hắn sao lại như trúng tà không thể tha thứ cho em ấy? Hắn chỉ một lòng muốn đuổi cậu đi, nhưng lại đẩy cậu vào địa ngục.

Nếu có kiếp sau, đừng gặp phải tôi...

‘Cốc cốc’.

“Vào đi.” Tề Tuyên miễn cưỡng thu lại tâm tư, nhìn A Tín đi vào.

“Tiên sinh, đã điều tra xong. Là A Sơn.”

Tề Tuyên nghe vậy liền cười lạnh một tiếng: “Tôi đã nói sao bọn nó lại có tin tức nhanh như vậy! Báo cáo đâu? Nói thế nào?”

A Tín biết cái hắn nói là báo cáo khám nghiệm tử thi của Lý Hiền, đêm đó Tề Tuyên tới chỗ cục trưởng Lưu, lúc khám nghiệm thi thể thì Tề Tuyên chờ ở ngoài, kết quả cục trưởng Lưu lại nói bản báo cáo đầy đủ phải đợi một thời gian mới có được.

Lúc anh nhận được báo cáo thì cực kỳ khiếp sợ, dù là người ngoài cuộc cũng không thể nén cơn phẫn nộ. Thực sự không thể tin được, sau khi xác nhận với pháp y anh liền tới nơi này đầu tiên. Bây giờ Tề Tuyên hỏi đến, anh đột nhiên có chút sợ hãi.

“Lý tiên sinh lúc còn sống, bị đánh đập rất nghiêm trọng, những chỗ mềm bị bầm tím, gãy xương, hạ thể có vết tích bị ngược đãi nghiêm trọng... Hậu môn, đường ruột cũng bị xé rách nghiêm trọng, trong đường ruột còn phát hiện...” Anh ngừng đầu liếc nhanh qua Tề Tuyên, nói tiếp: “Phát hiện một lượng lớn tinh dịch...và...nước tiểu của đàn ông...”

‘Rầm!’ một tiếng lớn vang lên, lông mày A Tín nảy lên.

Tề Tuyên cắn răng dậm mạnh một quyền lên bàn làm việc, nứt ra một khe nhỏ. Hắn giương mắt nhìn chăm chăm A Tín, không khác Tu La dưới địa ngục.

A Tín suýt nữa không thể chịu được uy áp của hắn, anh cúi đầu thấp xuống, khẽ cắn răng nói tiếp, “Trong cơ thể Lý tiên sinh, còn phát hiện ra một lượng lớn ma túy có độ tinh khiết cao, một ít thuốc gây ảo giác và thuốc kích dục cường lực.” Anh nói xong liền không dám nhìn Tề Tuyên nữa.

Một lúc lâu sau, Tề Tuyên mới lên tiếng, thanh âm u ám, “Trừ Thẩm Vân và A Sơn, toàn bộ những người liên quan đến chuyện này, đã điều tra xong?”

“Vâng, tiên sinh định làm thế nào?”

“Hiện tại không cần động đến Thẩm Vân và A Sơn, những người còn lại, mở một cái party du thuyền đi. Khẩu vị nặng như vậy, sao có thể không làm vừa lòng bọn họ chứ? Cậu đi làm đi, nhớ kỹ, một người cũng không thể thiếu. Tôi muốn, mỗi người bọn họ phải nhận lấy hết thấy mà cậu ấy đã phải chịu. Không được bỏ qua mấy chi tiết nhỏ, ngoài ra chuẩn bị thêm nhiều người một chút, nếu không sao có thể làm bọn họ tận hứng chứ? À, cho thuyền đi xa một chút cho tôi.” Nói xong hắn liền bật cười rộ lên. Chỉ là nụ cười này, băng lãnh đến cực điểm.

A Tín rùng mình, chỉ cảm thấy âm thanh này như ác ma đoạt mạng, “Vâng, tiên sinh, ngài cứ yên tâm.”

“Đúng rồi, nhớ cho bọn họ chút vật kỷ niệm.” Hắn nghĩ một lúc rồi nói, “Đặc biệt là đám súc sinh trực tiếp tham gia vào chuyện đó, tìm người nhà của bọn chúng cho tôi, mấy người quan trọng như em gái em trai ruột chẳng hạn, bỏ tất cả lại cùng một chỗ, càng xinh đẹp đứng đắn thì càng chiêu đãi long trọng! Cho mỗi người một món quà lưu niệm, hình ảnh âm thanh đều phải rõ ràng sắc nét nhất.”

“...Vâng, tiên sinh.” A Tín chỉ cảm thấy da đầu mình như run lên, không thể nói nên lời dù là lời thừa thãi. Mãi đến khi im lặng lui ra ngoài, anh mới thở phào một hơi.

Cửa phòng làm việc ‘phanh’ một tiếng mở banh ra, Tề Tuyên còn chưa thấy rõ người tới đã bị một quyền vung tới đánh bay, hắn rên lên một tiếng, dường như nghe thấy tiếng xương cốt đập vào tường. Hắn khó khăn nâng đầu lên, Tiêu Vũ không cho hắn cơ hội để nói, lập tức tiến lên hung hăng đánh, tất cả đều nhắm vào vị trí yếu hại.

Tề Tuyên bị đánh đến ngơ ngác, nhất thời không thể hiểu ra làm sao, càng không hiểu sao Tiêu Vũ lại đánh hắn?... Vì hắn không đi tìm y sao? Hắn thấy cả người mình đau không thôi, không thể nghĩ được gì.

Tiêu Vũ dừng lại, đôi mắt đầy tia máu nhìn chằm chằm hắn, như là kẻ thù không đội trời chung với y. “Mày giết em ấy.” Tề Tuyên nhất thời không biết y đang nói tới ai. Vì y nói ra từ mà hắn đã đè nén xuống đáy lòng mấy hôm nay.

Giờ khắc này hắn tuy cảm thấy thái độ của Tiêu Vũ rất quái dị, nhưng vẫn chưa xót nhếch miệng, “Phải, là tôi giết em ấy...”

“Cậu tới thật đúng lúc, tôi có chuyện muốn nói với cậu.” Tề Tuyên bình tĩnh nhìn y, “Chúng ta vẫn nên chấm dứt thôi.”

Tiêu Vũ đột nhiên nở một nụ cười cổ quái, “‘Chúng ta’? Ha ha!” Y hung ác nhìn hắn, “Đó giờ chưa từng có cái gì ‘chúng ta’ cả... Mày cho mày là ai? Nếu không vì A Hiền... Ha ha ha, tao mỗi lần nhìn mày liền nghĩ, chính là cái miệng đó, đôi tay đó, chúng đã chạm vào A Hiền, tao liền hận không thể giết chết mày!”

Mày là cái thá gì, mày căn bản không xứng với A Hiền! Nhưng mày cứ nhiên dám làm A Hiền thương tâm... Bây giờ em ấy..cứ nhiên vì một thứ như mày mà... Ha ha ha tao sớm nên giết mày mới đúng...tao nên sớm giết mày! Mày có biết tao đã hối hận bao nhiêu không!!!!”

Tề Tuyên đã chấn động đến không nói nên lời, hấn hoảng sợ nhìn Tiêu Vũ.

“Nhưng em ấy yêu mày, chỉ yêu mày, em ấy quên mất tao!” Về mặt Tiêu Vũ đầy thống khổ.

“...Ra là thế...” Tề Tuyên cúi đầu, “Tiếp cận tôi, để tôi yêu cậu, cậu làm tất cả mọi chuyện, chỉ vì để em ấy rời khỏi tôi...Ha ha ha...”

“Vậy cậu tại sao không trực tiếp cướp đi em ấy, cậu khi đó tại sao không trực tiếp theo đuổi em ấy!!!” Tề Tuyên đột nhiên ngẩng phắt đầu dậy rống lên.

“Vì tao muốn em ấy nhìn rõ bộ mặt thật của mày! Tao muốn em ấy hận mày chán ghét mày! Muốn em ấy tuyệt vọng với mày!!!” Tiêu Vũ lại càng cuồng bạo hơn hấn.

Tề Tuyên như nghe được điều khó tin nhất trên đời này, dùng ánh mắt buồn cười nhìn thẳng vào nam nhân trước mắt, “...Thế thì...kết quả bây giờ cậu vừa lòng chưa? Em ấy xác thực...cũng đã rất hận tôi...”

Tề Tuyên thở dốc ngồi dậy từ dưới đất lên, đi tới bàn làm việc, lấy một phần văn kiện trong ngăn kéo ra. “Cậu đã sớm về đây nhưng nhện tới bây giờ mới tới, tôi nghĩ cậu đã đi tra xét...nguyên nhân cái chết...của em ấy. Bản văn kiện này là phần tôi phải làm kỹ càng hơn. Cậu muốn báo thù cho em ấy đúng không? Tiếc là tôi đã xử lý những người khác rồi, chỉ còn lại hai chủ mưu, vậy tôi giao bọn họ cho cậu, cậu...” Hấn cũng không biết phải nói gì nữa, chỉ thấy nhân sinh cứ như một trò khôi hài.

Không bao lâu sau, Tề Tuyên liền được báo, Thẩm Vân bị chặt hai chân, bị mấy chục người làm nhục ba ngày ba đêm, cậu ta bị tiêm vào người gần như đủ loại thuốc kích thích ma túy, bọn họ căn bản không để cậu ta ngủ. Cậu ta muốn chết cũng không được.

Mà toàn bộ quá trình đó, A Sơn bị trói bên cạnh nhìn muốn rách cả mí mắt.

Sau đó không lâu, một nhà truyền thông dưới trướng công ty Arima World đối đầu với Tề Tuyên tuôn ra scandal “Nghệ sĩ cũ của Ngạo Đằng — Thẩm Vân tụ tập hút ma túy, tham gia bữa tiệc làm tình tập thể với mấy chục người”, trong lúc nhất thời Ngạo Đằng trở thành tâm điểm chú ý của công chúng. Mà A Sơn, người đã từng là thuộc hạ đáng tin cậy của Tề Tuyên, vì tội bán thuốc phiện mà bị phán tù chung thân, Tề Tuyên biết, chờ đợi gã, chính là một hồi tàn khốc mới.

Mấy tháng sau, tổng tài của công ty giải trí Ngạo Đằng cùng tân hoan du lịch bất cẩn rơi xuống núi, xương toàn thân vỡ nát, sau một hồi cấp cứu không có hiệu quả đã tử vong. Mà Tiêu Vũ nghệ sĩ của Arima World, say rượu đua xe, va chạm chính diện với một chiếc xe tải ở góc cua đường cái, chết ngay tại chỗ...

Tác giả có lời muốn nói:

Xin nhẫn nại một chút để tác giả hành tra văn đi (che mặt)...Chương sau có thịt.

Đây là lần đầu tiên tôi viết văn, có rất nhiều chỗ thiếu sót. Tôi rất cần tham khảo ý kiến của mọi người, mọi người có cảm tưởng gì không? Xin cứ hùng hồn cho tác giả quân ý kiến với kiến nghị đề! Các độc giả thân ái moa moa ta~

5. Chương 5: Say Rượu (1)

Một chiếc Jeep Cherokee vững vàng đậu lại ở ven đường, một nam nhân đeo kính râm bước xuống xe, trên đường hấp dẫn vô số ánh mắt tò mò.

Dư Hoành hô ‘Cắt’, quay đầu thì phát hiện nam nhân nọ, sải bước tiến tới nghênh đón. “Tề tổng! Sao ngài lại tới đây! Cũng không báo bọn tôi một tiếng để tôi cho người đi đón ngài!”

Tề Tuyên tháo kính xuống, “Đạo diễn Dư không cần khách khí, tôi đại diện công ty tới kiểm tra thôi, đây là bộ phim đầu tiên trong năm nay của công ty, hy vọng ông có thể cho chúng tôi một khởi đầu tốt đẹp.”

“Dĩ nhiên rồi, mấy đứa nhỏ này đều diễn không tồi, ngài nhất định sẽ không thất vọng! Bây giờ đang giờ nghỉ trưa, nếu không tôi gọi bọn họ tới cho ngài gặp mặt nhé?”

“Không cần, cứ để bọn họ nghỉ ngơi cho tốt đi, bữa tối hôm nay tôi đãi, trong một phòng nhỏ của Tuyên Đức, ông cũng gọi mọi người trong đoàn qua đi, cùng ăn một bữa cơm.”

Tề Tuyên đã ăn cơm trưa, chờ đến khi bọn họ quay xong, đang định đi thì tầm mắt lại chạm phải đôi mắt nhìn thẳng sang đây của Tiêu Vũ. Nhất thời tia lửa bắn ra bốn phía.

Tình cảnh này rơi vào mắt Lý Hiền, cậu chợt có cảm giác thở phào nhẹ nhõm. Nhiều ngày như vậy đây là lần đầu tiên cậu cảm ơn sự xuất hiện của Tiêu Vũ, cậu nghĩ, hai người mau củi khô lửa bốc mà thành với nhau đi! Tề Tuyên vừa thấy Tiêu Vũ, rõ ràng đã chấn động đến đi không nổi mà! Cậu vẫn trong thế giới tưởng tượng của mình mà không hề phát hiện thấy, ánh mắt nhìn nhau của Tề Tuyên và Tiêu Vũ tràn ngập ác ý.

Bữa tiệc buổi chiều bắt đầu, Lý Hiền không hiểu sao lại bị Dư Hoành gần như là ép ngồi cạnh Tề Tuyên. Lúc này Tiêu Vũ lại không chút khách khí chen vào đẩy Dư Hoành đi, đặt mông ngồi cạnh Lý Hiền. Dư Hoành vừa nhìn thấy là y thì liền im lặng tìm chỗ ngồi, hai người này ai cũng không thể đắc tội được.

Lý Hiền bất đắc dĩ bị kẹp giữa Tề Tuyên và Tiêu Vũ, chỉ cảm thấy cực kỳ gian nan.

May mà hai người không ai nói chuyện với cậu. Mới đầu mọi người còn khá e dè, dù sao đây cũng là bữa cơm ăn cùng với vị tổng tài trong truyền thuyết, Dư Hoành và Tề Tuyên dẫn đầu uống vài chén, mọi người cũng dần thả lỏng. Tề Tuyên tuy không ra vẻ kiêu ngạo gì nhưng cũng không thích nói đùa, bầu không khí khá thoải mái thân thiện nhưng hẳn lại không hề nói chuyện với Tiêu Vũ.

Tiêu Vũ cũng không thêm phản ứng với hắn, chỉ là tửu lượng Tiêu Vũ dù kém nhưng chén rượu mà Tề Tuyên mời mang theo chút khiêu khích, thì y lại không chút suy nghĩ nốc hết toàn bộ. Tề Tuyên vẫn không ngừng rót rượu cho y, dường như cố ý chuốc say y, mà Tề Tuyên lại nổi danh tửu lượng tốt. Cuối cùng Lý Hiền cũng sắp không thể nhìn rõ phương hướng nữa, chỉ còn lại Tề Tuyên ánh mắt vẫn còn tỉnh táo. Tiêu Vũ đã nghèo từ lâu, thế nhưng mọi người không hề nghĩ tới y bình thường luôn là bộ dáng thanh lãnh tao nhã, khi uống sau cư nhiên lại ôm chặt lấy cánh tay Lý Hiền ngồi cạnh, sống chết không chịu buông, người ngoài kéo thế nào cũng không ra. Nếu không phải bình thường y và Lý Hiền rất ít nói chuyện với nhau, còn tưởng y và Lý Hiền có quan hệ rất tốt.

Lý Hiền không ngừng kêu khổ, chính cậu cũng say không nhẹ, cùng Dư Hoành ba chân bốn cẳng dìu y vào một căn phòng trên lầu, cậu sắp nôn rồi, đầu choáng váng chỉ cảm thấy Tiêu Vũ trên người nặng ngàn cân. Người này bình thường nhìn gầy lắm nha!

Đúng lúc này, không biết là ai lực lớn kéo Tiêu Vũ ra, Lý Hiền thầm cảm ơn mười tám đời tổ tông người này. Cậu hình như thấy người trước mắt đá một cước đem Tiêu Vũ ngã lăn xuống sàn nhà, sau đó người nọ bước tới dìu cậu. Nháy mắt khi người nọ tới gần, Lý Hiền liền cảm nhận được một hơi thở quen thuộc.

Tề Tuyên nửa dìu nửa ôm đưa Lý Hiền sang một phòng khác, sau khi đặt xuống giường, rốt cuộc cũng thờ phào một hơi. Hắn lấy bình nước trong tủ ra, định dứt cho Lý Hiền uống, vậy mà Lý Hiền vừa tựa vào ngực hắn đã ói ra một đồng, ói xong còn chán ghét đẩy hắn ra, sau đó nghiêng đầu ngã xuống giường thiếp đi. Cả người Tề Tuyên cứng ngắc, hắn bị dính bản nguyên người từ cổ đi xuống, tròng người trên giường nửa ngày, hắn đành phải nhận mệnh chạy vào phòng vệ sinh xử lý một hồi, rồi quay lại ôm Lý Hiền vào bồn tắm tắm rửa cho cậu.

Cởi quần áo ra, thân thể trước mắt liền lồ lộ ra làn da trắng nõn bóng loáng, không còn những vết tích tàn nhẫn kia. Hai má vì say rượu mà hơi ửng đỏ. Đôi mày nhíu lại, lông mi hơi ít nhưng cũng rất dài, rũ xuống tạo thành bóng mờ trên đôi mắt, giờ phút này đang khẽ run nhè nhẹ.

Mắt Lý Hiền rất to, có hơi giống con gái, khi đôi mắt nâu của cậu đầy thâm tình nhìn bạn, bạn sẽ không tự chủ được mà sinh ra một loại cảm giác vô cùng hạnh phúc khi được yêu. Lúc này chỉ có hai người bọn họ, Tề Tuyên nhìn đắm đắm người trước mắt, trong mắt chứa đầy hoài niệm cùng thương yêu, hắn không nhịn được đưa tay ra, ngón trở nhẹ nhàng vuốt lên lông mày cậu, sau đó đi xuống sống mũi, cuối cùng dừng lại ở đôi môi căng đầy của cậu. Môi dưới của Lý Hiền hơi dày, giữa hai cánh môi có một khe nhỏ, lúc này vì khó chịu mà khẽ hé ra, hắn vuốt đôi môi ấy, có chút lưu luyến.

Lúc này Lý Hiền đột nhiên há miệng, ngậm lấy ngón tay hắn khẽ cắn, đầu lưỡi thỉnh thoảng lại lướt qua đầu ngón tay hắn. Hắn hít sâu một hơi, nhất thời cảm thấy dự vọng của mình xông thẳng xuống bụng dưới. Hắn biết rõ đôi môi này thơm ngon đến cỡ nào, hắn biết...khi nó ngậm lấy lưỡi mi, ngón tay mi, thậm chí là...Dừng lại! Dừng! Không được nghĩ nữa!

Tề Tuyên rút tay về như bị điện giật, không dám nhìn cậu nữa, cầm lấy khăn muốn lau nhanh cho xong. Ai ngờ lúc này cổ họng Lý Hiền lại bật ra một tiếng rên rỉ, hắn không kịp quay đầu lại, rồi nhất thời không thể nhúc nhích: Lý Hiền cứ nhiên hai mắt nhắm lại như vậy mà chậm rãi dùng tay phải cầm lấy dục vọng của mình, bắt đầu tự an ủi!! Tề Tuyên chỉ cảm thấy như ngũ lôi oanh đỉnh! Hắn không thể dời tầm mắt đi! Người trước mắt không hề cảm thấy gì, hai chân mở lớn sang hai bên bồn tắm, hai tay thành thật cùng nắm lấy phân thân của mình, tay trái thô lỗ xoa nắn túi cầu chính mình, tay phải thì không ngừng tăng nhanh tốc độ trườn động lên xuống, động tác càng lúc càng kịch liệt, tiếng thở dốc cũng càng ngày càng phóng đảng.

(ngũ lôi oanh đỉnh: năm tia sét cùng đánh vào đầu, ý chỉ sự đả kích to lớn)

“A...Ân...ân...a...ha...ha...aaaa~” Theo tiếng rên càng lúc càng cao vút, từng luồng bạch trọc cứ thế phóng ra, mà vì vị trí nên tất cả đều văng lên mặt Tề Tuyên!

Tề Tuyên ngây người, chợt thấy xoang mũi nóng lên, hai dòng nhiệt nóng chậm rãi chảy xuống...

Tề Tuyên: “...”

Dục vọng dưới thân căng phồng đến đau đớn, trong lúc nhất thời, cả phòng tắm chỉ còn lại tiếng ồ ồ thở dốc của hắn. Đầu óc hắn đã bãi công từ lâu. ‘Lách tách’, hắn cúi đầu nhìn xuống, là máu mũi của hắn rơi xuống thành bồn tắm. Dường như vừa nhấn vào một chốt mở nào đó. Hắn đột nhiên bước một bước dài tới giữa hai chân Lý Hiền, một tay vịn bồn tắm, một tay luồn ra sau đầu Lý Hiền, cúi người hung hăng hôn xuống. Hai bờ môi vừa đụng vào nhau, hắn liền không khỏi phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn.

Thẳng đến lúc này Tề Tuyên mới biết, mình nhớ người này tới mức nào. Hắn thô lỗ gặm cắn môi Lý Hiền, đầu lưỡi đảo quanh tiến vào khoang miệng cậu, ra sức mút lấy lưỡi cậu, hận không thể nuốt chửng nó. Lý Hiền bị hắn hôn đến khó chịu, muốn né tránh lại càng bị công kích mạnh mẽ, cảm thấy lưỡi đối phương như muốn chạm luôn đến cổ họng mình, ngay lúc cậu cảm thấy mình không thể thở được nữa, Tề Tuyên cuối cùng cũng buông môi cậu ra, dọc theo môi đi xuống một đường liếm cắn cổ cậu, tay cũng không nhàn rồi, dùng sức xoa nắn đầu ngực cậu.

Lý Hiền như rối cuộc cũng không thể chịu được kích thích như vậy nữa, gần như hồng mắt lớn tiếng rên rỉ, “A a...Aa ha... Không...không muốn...a~...ân...đừng...đừng làm nữa...A...”

Tề Tuyên như nhận được lời cổ vũ, cúi đầu ngậm lấy một bên đầu vú cậu, gấp gấp vừa cắn lại nghiền, vừa gấp vừa mút, làm phát ra tiếng nước chảy chan chặc, làm một bên vú sưng đến dựng đứng lên, hắn lại đùa nghịch tiếp một bên khác. Lý Hiền trong tiềm thức cảm nhận được nguy hiểm, muốn đẩy người đang đè lên người mình ra, mà thân thể cậu lại không nghe cậu sai khiến, cứ ở yên đó, mà cậu dù sao cũng đã lâu chưa nếm trải tư vị tình dục, lúc này miễn cưỡng vô cùng, lại cảm thấy đối phương làm mình rất thoải mái.

Cậu không biết rằng mình đã ôm chặt đối phương, ngực muốn từ chối nhưng kỳ thực đã ưỡn ra tự dâng lên miệng đối phương, hai chân từ lâu cũng đã vòng qua eo nam nhân, nhẹ nhàng cọ xát.

Tác giả có lời muốn nói:

Canh một.

Tề tổng: Ngao! Em cái tiểu yêu tinh này!

Tiểu Hiền: Đừng tới đây!

6. Chương 6: Say Rượu (2)

Edit + Beta: Carly

“Ngao! Em đồ yêu tinh này! Dâm dăng như thế! Để xem anh giết em thế nào!” Tề Tuyên không thể nhịn được nữa, hắn thấy mình như sắp nổ tung! Dừng nước qua loa khuếch trương vài cái, đỡ lấy người anh em của mình, thúc hông đẩy mạnh vào. “Ah~~” Hắn không khỏi phát ra một tiếng rên rỉ, thực sự..thực con mẹ nó quá thư thái! Hắn bị nơi ẩm áp của Lý Hiền bao lấy, bên trong vì bị kích thích mà không ngừng nhu động, giống như một cái miệng nhỏ đang hút lấy hắn, hậu huyết siết chặt lấy hắn, làm hắn suýt chút nữa thì đã không kìm được. Hắn đỡ lấy eo Lý Hiền, đang chuẩn bị luật động, Lý Hiền đột nhiên tỉnh lại bắt đầu ra sức giãy dụa, “Không! Không...không muốn...làm ơn...đừng...” Tề Tuyên cho rằng vì đây là lần đầu tiên nên quá đau, hắn không khỏi ảo não, sao lại quên mất đây là Lý Hiền năm năm trước, hắn là lần đầu, chỉ là còn nhỏ thể này đã dâm dăng như thế sao?

Trong bồn tắm vốn hơi chật hẹp bất tiện, Lý Hiền lại giãy dụa kịch liệt, Tề Tuyên thật sự không nỡ rút ra, không thể làm gì hơn là cứ để nguyên tư thế tương liên đổ ôm cậu lên, cả hai cứ ướt sũng như vậy ra khỏi phòng tắm, đi tới trước giường. Tề Tuyên thả cậu xuống giường rồi nhào tới, thứ hung ác cũng theo quán tính đỉnh sâu vào, Lý Hiền bị đâm kêu “a—” một tiếng, em mềm nhũn. Cậu còn định giãy dụa, tề tuyên đã đè cậu lại, kề sát bên tai cậu nhẹ giọng dỗ: “Ngoan...ngoan...là anh, anh sẽ không tổn thương em, A Hiền, anh sẽ làm em thoải mái...giao em cho anh...”

Lý Hiền chậm rãi dừng vùng vẫy, Tề Tuyên ngay sau đó liền kéo hai chân cậu lên, khoác lên vai, mỗi lần đâm xuống lại làm chúng gập lên, hai cánh tay cường tráng mạnh mẽ vòng qua thắt lưng cậu, ôm chặt lấy cậu hung hăng va chạm. Tư thế này làm eo Lý Hiền cong tới cực hạn, cậu có chút khó chịu, nhưng chỉ một lát sau cũng chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ vụn vặt.

“A...a...a~...nhanh...nhanh quá...ha...aaa...” Tiếng rên dâm dăng của cậu đột nhiên cất cao, Tề Tuyên biết mình đã chạm tới điểm G của cậu, vì vậy hắn đột nhiên như gắn động cơ, hướng về điểm nào đó ra sức liên tục đỉnh vào ‘phốc phốc’, hoàn toàn không cho cậu cơ hội lấy hơi.

Cả người Lý Hiền sắp hồng mắt, “Aa...chậm một chút...xin anh...chậm...Aa...Aaaaaaaa~...Sắp chết...a a...” Miệng cậu thì kêu chậm, nhưng thực tế hông lại liều mạng nghênh đón những cú va chạm không ngừng của Tề Tuyên, hai chân quăn chặt lấy cổ hắn, móng diên cuồng lắc lư như phát ra lời mời gọi, hận không thể đánh sập lên người Tề Tuyên.

Tề Tuyên bị cậu lẳng đến sắp không chịu được, cắm mạnh vào như đóng cọc, sau khi rút ra toàn bộ liền đưa cả vào, Lý Hiền bị hấn đỉnh đến phải lui về sau. “Mẹ kiếp, sao em có thể đâm đâm như thế, mẹ nó, mẹ nó!” Hấn hung hăng, hận không thể đưa cả tinh hoàn vào, “Cho em lẳng! Cho em lẳng!”

(lẳng: phóng tống, buông thả, phóng dăng)

“A a a...Sắp tới...A...Không...” Lý Hiền đột nhiên quẩn chặt lấy Tề Tuyên, cả người run rẩy hét lên một tiếng cao vút, cậu tới cao trào, tinh dịch bắn ầm ướt cả một mảng trên bụng Tề Tuyên, Tề Tuyên lại không buông tha cho cậu, đâm càng lúc càng nhanh càng mạnh vào điểm kia, nhất thời chỉ còn nghe được tiếng ‘ba ba’ do cơ thể va chạm vào nhau, Lý Hiền đang trong cao trào vốn mẫn cảm, lại bị hấn dày vò liên tục như vậy, đến nỗi liên tục bắn tinh. “A a...A...Không được...Không được...tôi muốn chết...” Cậu rút cuộc cũng không chịu được mà khóc lên.

Tề Tuyên thấy cậu rên rỉ dâm loạn, cảm thấy mình sắp bị tiểu huyết liên tục co rút của cậu làm cho điên rồi. Hấn lại ra sức cắm vào mấy trăm cái, rút cuộc động mạnh một cái, đâm vào nơi sâu nhất, phóng ra, ‘phốc phốc’ toàn bộ đều bắn vào sâu trong đường ruột Lý Hiền. “A~” Hấn thở hổn hển, nhin không được rên rỉ một tiếng, thật là quá sung sướng mà!

Toàn thân Lý Hiền lúc này mềm nhũn thành một bãi nước, ngoại trừ phát lẳng thì không biết gì nữa. Nhục động của cậu không ngừng co rút, từng cổ tinh đặc sệt nóng bỏng đánh thẳng vào đường ruột cậu, khiến cậu bị kích thích mà “đứng” lên lần nữa.

Tề Tuyên chôn mình bên trong, hưởng thụ cảm giác co rút như mút vào này, như đang xoa bóp côn thịt của hấn, làm hấn hận không thể chết luôn trong này. Dư vị cao trào còn chưa tan, hấn lại cứng nữa, Tề Tuyên cười khổ, “Xem ra anh thật sự muốn chết trên người em rồi.”

Say rượu rồi có một cuộc tình ái sáng khoái, Lý Hiền không thể chống đỡ được nữa thiếp đi, mà dương vật vẫn còn thẳng tắp, Tề Tuyên đưa tay gầy tiểu tử vẫn còn tinh thần kia, thành thật thủ dâm cho Lý Hiền...

Tề Tuyên không nghĩ tới, dù đang hôn mê, cảm giác của Lý Hiền vẫn mãnh liệt như vậy, chỉ thấy cậu vô thức vận vẹo mông, tiếng rên khát tình ‘Ừm ừm a a’ dạt dào, thần sắc tao lẳng của người đang mơ tựa hồ càng thêm dâm dục hơn thường ngày.

Hai mắt Tề Tuyên đỏ lên, không nhin được lật cậu lại, để cậu nằm quỳ trên giường, nâng mông cậu lên, chỉ thấy hậu huyết kia hơi sưng, khe hé mở, bên trong còn ồ ạt chảy ra một dòng chất lỏng trắng trắng, dính ướt một mảng lớn trên đùi, chảy xuống nhỏ giọt xuống giường. Đó đều là thứ của hấn, là hấn bắn cho cậu, là chính hấn đã làm cậu thành như vậy. Hấn gầm nhẹ một tiếng rồi cắm vào.

Không giống với công kích vội vã trước đó, lần này hấn làm rất chậm rãi, ôn nhu đỉnh vào, hấn đỡ lấy mông cậu, cảm nhận từng chút một cái cảm giác nhục động của cậu thít chặt lấy hấn, mỗi lần tiến vào đều đi đến nơi sâu nhất của cậu, thỉnh thoảng còn quay vòng không ngừng “nghiền nát” tuyến tiền liệt của cậu, chọc cho Lý Hiền dù trong mộng cũng phát ra tiếng rên rỉ dâm dăng. Hấn thậm chí còn cảm nhận được Lý Hiền đưa mông cậu hướng tới nguyệt căn của hấn, như vội vã muốn cắn nuốt côn thịt hấn.

“Dâm dăng! Đang ngủ cũng phóng dăng như thế! Yêu JB của anh thế sao...a...dâm dăng...Em sinh ra là để anh làm...chỉ có thể cho anh!” Hấn gầm nhẹ tăng nhanh tốc độ, sau đó chôn bên trong thoải mái bắn tinh, vừa bắn vừa không ngừng đâm rút, gần như muốn nhét luôn cả hai quả trứng của mình vào.

(JB: cơ quan sinh dục của nam giới)

Lúc này hấn đột nhiên cảm giác được nội bích đang thít chặt co rút cắn nuốt lấy hấn, hấn thò tay mò ra phía trước, Lý Hiền đang hôn mê cứ nhiên bị hấn đâm tới bắn...Hấn rút ra, đỡ Lý Hiền để cậu nằm xuống, sau đó từ sau lưng ôm chặt lấy cậu, kéo một chân cậu lên rồi ‘phốc’ một tiếng cắm vào.

Sau đó, không biết hấn đã làm bao nhiêu lần, Lý Hiền cũng bị hấn đâm không biết đã bắn ra bao nhiêu lần, nhưng hấn vẫn không dừng được, như một con sói bị bỏ đói, không ngừng muốn cậu. Cuối cùng khi hấn thấy đã không ra được gì nữa, rốt cuộc cũng hài lòng dừng lại để bên trong, tay chân quẩn lấy Lý Hiền, thỏa mãn rơi vào mộng đẹp, mà Lý Hiền bên kia, vốn đã hôn mê không hề biết chuyện gì.

Tối này, Lý Hiền cảm thấy mình đã nằm mơ một giấc mơ thật dài thiệt dài. Trong mơ cậu vẫn ở kiếp trước. Đầu tiên cậu mơ thấy đám súc sinh đó đi tới muốn LJ cậu, cậu thống khổ cầu xin tha thứ lại không làm gì được, sau đó người yêu của cậu Tề Tuyên từ trên trời giáng xuống đuổi hết đám xấu xa đó đi, ôm lấy cậu vào lòng, ôn nhu nhẹ giọng bên tai cậu, “A Hiền, đừng sợ...là anh...anh tới rồi...anh tới cứu em...” Một khắc đó, toàn bộ sợ hãi tuyệt vọng cùng uất ức đều vỡ òa, cậu vùng vẫy trong ngực hấn khóc, “Anh gạt em! Anh không cần em! Anh còn để bọn chúng ức hiếp em! Anh chê em dơ bẩn! Aaaaaa...” Cuối cùng thương tâm gào khóc. “Không có, anh không có không cần em, anh muốn em, anh yêu em, em là của anh, chỉ của mình anh...A Hiền, anh rất nhớ em...Bọn nó dám bắt nạt em, anh sẽ thay em giết hết bọn nó...” Sau đó bọn họ liền điên cuồng làm tình trong kho hàng bỏ hoang đó, cậu thật sự cảm thấy mình sắp chết trong cuộc tình ái nồng nhiệt đó...

(LJ: cường dâm, rác rưởi)

Tác giả có lời muốn nói: (ôm mặt) tác giả quân đã tinh tấn nhân vong~

7. Chương 7: Say Rượu (3)

Lúc Tề Tuyên tỉnh lại, đầu óc nhất thời có chút mê man, rồi hấn lập tức nhớ lại, tối qua hấn đã làm Lý Hiền!!! Còn làm thế này...Nhìn người trong lòng vẫn còn say giấc, hấn cảm thấy phân thân của mình vẫn còn chôn trong một nơi ấm áp — anh ngủ mà vẫn còn chôn bên trong!!! Bất quá...xúc cảm thật tốt...Không được! Không phải hấn đã định là để quan hệ hai người tốt hơn rồi mới từ từ tiến tới sao!! Hấn may mắn được sống lại lần nữa, đã dự định lần này sẽ đối đãi với em ấy thật tốt, không phải quan hệ bao dưỡng nữa, hấn muốn nghiêm túc theo đuổi cậu, không bao giờ lảng nhãng nữa! Nhưng mà...tối qua Lý Hiền quá quyến rũ, cởi hết quần áo rồi tự an ủi trước mặt hấn vân vân, quả thật là đang câu dẫn hấn mà, hấn mà nhìn thì còn là nam nhân sao?

Hắn từ từ rút ra, tính khí rời khỏi nhục huyết phát ra một tiếng ‘ba’, một lượng tinh dịch lớn lập tức chảy ra. Mặt Tề Tuyên tức khắc đỏ bừng. Tiểu huyết bị ra ra vào vào cả đêm hiện tại sưng đỏ vô cùng đáng thương, hé ra thành một lỗ nhỏ, hắn như bị mê hoặc mà đưa hai ngón tay khẽ xoa miệng huyết, sau đó ‘chần chặc’ một tiếng đâm cả ngón vào, không ngừng loạn quấy bên trong, đầu hắn một bên kêu ngừng một bên lại không khống chế được mà tăng thêm một ngón, sau đó bắt đầu chậm rãi rút cắm, tìm ra được tuyến tiền liệt, hắn ấn vào nơi đó chậm rãi xoay vẽ vài vòng, khi nhẹ khi mạnh như đang xoa bóp cho nó.

Bị cơn tình dục đùa bỡn như thế, Lý Hiền đầu tiên là bị nổi khoái cảm kích thích, miệng không tự chủ phát ra tiếng rên rỉ, đợi đến khi hoàn toàn tỉnh lại thì thân thể cậu đã chìm sâu vào biển tình từ lâu. Nam nhân phía sau hiển nhiên phát hiện ra điểm này, hắn một tay đưa ra trước nắm lấy dục vọng nửa ngắc đầu nhẹ nhàng vuốt ve, một tay nâng một chân của cậu lên, làm thành tư thế chó đi tiểu, sau đó không nói gì mà lập tức cắm vào miệng huyết mềm mại ẩm ướt.

“A~” Lý Hiền bị đâm vào mà kêu lên, còn chưa kịp lấy hơi đã bị nam nhân nâng lên thành tư thế quỳ xuống giường. “Không! Không muốn...Dừng lại! Anh là...a...anh là ai...A a~...” Nam nhân dùng sức đè cậu lại, cả người áp lên cơ thể cậu, hai tay luôn dưới tay cậu vây cậu thật chặt, giam cậu lại khiến cậu không thể nào nhúc nhích, chỉ có thể không ngừng lắc đầu, giống như chó mẹ đang động dục, để mặc cho nam nhân phía sau mạnh mẽ đâm xuyên, mong cậu bị hai viên cầu cực lớn của nam nhân đánh vào phát ra tiếng ‘ba ba’ vang vọng, mỗi một cú thúc của nam nhân đều vô cùng hung hãn, làm cậu có loại ảo giác như bị đỉnh đến tận dạ dày.

“A...A a...A...Không...Mạnh quá...A...ừm...dừng lại...xin anh...sắp hỏng rồi...A a...a...” Nam nhân nghe thấy tiếng cầu xin phóng đảng của cậu thì lại càng đâm mạnh vào, ra sức va chạm vào điểm mẫn cảm của cậu. Tư thế này khiến cậu hoàn toàn không thể nhìn thấy tướng mạo của nam nhân, chỉ mơ mơ hồ hồ thấy khá quen thuộc. Bên tai là tiếng thở dốc rên rỉ ồ ồ của nam nhân, dưới thân lại bị cuồng dã thao luyện, nam nhân không chỉ lo đến bản thân sướng khoái, còn dùng tay nắm lấy dương vật của cậu vuốt ve, ngón tay thỉnh thoảng đâm vào lỗ nhỏ trên đỉnh.

Lý Hiền thật sự muốn điên rồi, vì tính tảo nên cảm giác của cậu so với tối qua còn mãnh liệt hơn, cậu cảm thấy linh hồn mình sắp không chịu được cơn khoái cảm này rồi, cậu muốn chết! “A...A a...Sắp bị anh giết chết rồi...A a a a a...Ha...ha...” Một tia sáng trắng lóe lên trước mắt, Lý Hiền lập tức bắn ra, chất lỏng màu trắng đã có chút loãng phun ra khắp giường. Người đàn ông lại chưa “tới”, hắn ôm cậu chặt hơn, cảm thấy làm thế nào cũng không đủ, hắn không nỡ cao trào. Cự vật đỏ tía như cái máy đóng cọc hung tợn tăng nhanh tần suất ra vào, hắn thấy Lý Hiền đã sắp không chống đỡ được nữa, cuối cùng rút cắm thêm mấy chục lần nữa, hai viên cầu bịt chặt tiểu huyết, tất cả đều bắn vào nơi sâu nhất. Lý Hiền tức khắc bị kích thích đến lớn tiếng rên rỉ, “A...Nóng quá! Nóng chết tôi rồi...A a...A...Trưởng quá...Ấn...Không được...”

Người đàn ông cũng không nhịn được nữa, hắn hưởng thụ tiểu huyết hết cơ rồi rút ra lại hút lấy nhóc em của hắn, phát ra tiếng rên rỉ sướng khoái, “A...Bảo bối...em thật tuyệt vời...Mông thật chặt...A...JB thật sướng...Anh yêu em chết mất!”

Lý Hiền vừa nghe thấy giọng nói này, nhất thời như bị dội một thao nước lạnh, dục vọng gì đó cũng bay biến. Hậu huyết cậu cơ rút, cả người giật nảy một cái, dùng sức giãy dụa thoát khỏi cánh tay của người đàn ông, có chút không thể tin được nghiêng đầu nhìn lại, hai mắt lập tức tròn tròn khiếp sợ nhìn người đàn ông nọ — cái người đàn ông mới vừa rồi, thậm chí cả tối qua đã một lần lại một lần làm cậu là Tề Tuyên?!

Tề Tuyên bị cậu đẩy mà trượt ra, nhất thời có chút khó chịu, hắn vẫn còn muốn ở trong đó một lúc nữa

mà! Đang định ôm người trở lại ôn tồn trấn an một phen, nói cho cậu biết hấn coi trọng cậu, muốn theo đuổi cậu, aizz, tuy trình tự có không đúng lắm, nhưng hấn tự tin nếu đời trước cậu có thể yêu hấn đến chết đi sống lại, đời này hấn chỉ cần đối xử thật lòng với cậu, cậu nhất định sẽ vẫn yêu hấn, không, yêu nhiều hơn nữa!

Lý Hiền đã phần nộ đến nói không thành lời, “Anh...anh...” Tay cậu run rẩy chỉ vào Tề Tuyên, vẻ mặt dữ tợn nhìn hấn.

Từ đời trước, Tề Tuyên vì Tiêu Vũ mà đối đãi với cậu tàn nhẫn như thế, cậu cũng đã tuyệt vọng về hấn, có ai sau khi bị người mình yêu làm tổn thương như thế mà còn có thể tiếp tục yêu đối phương không? Trở lại năm năm về trước, cậu đã tự nhủ với mình, đời này nhất định cậu phải tránh thật xa khỏi người đàn ông này. Nhưng mà, cái chuyện này, này, này là làm sao đây? Tại sao sau khi ngủ dậy, cậu lại lăn giường với người này? Còn làm kịch liệt như thế! Nghĩ tới bộ dáng thoải mái rên rỉ phóng dăng vừa rồi của mình, cậu thật hận không tìm được một cái lỗ để chui vào! Thật quá mất mặt, quá nhục, tối qua không biết cậu còn phóng dăng ra sao nữa! Lý Hiền che mặt, thật sự không thể tiếp thu được sự thật này. Để tôi chết đi! Cậu nghĩ.

Tề Tuyên nhìn bộ dáng bị đả kích sâu sắc của cậu, cũng có chút tổn thương, rõ ràng lúc cả hai làm tình thì nhiệt tình như lửa, vừa quay mặt đã trưng ra bộ dáng biết vậy chẳng làm, hấn kém đến vậy sao? Bất quá nói đi cũng phải nói lại, làm một nghệ sĩ, sau khi ngủ dậy lại phát hiện mình bị ông chủ phá thân, nhất định cảm thấy khó có thể chấp nhận đi? Mặc dù hấn có diện mạo suýt như vậy, vóc người lại đẹp, sức lực còn mạnh. *(Lý Hiền: đây không phải là trọng điểm có biết không hả!!!)*

Vì vậy, hấn như diều không sợ súng sập tới gần, ngược mặt nghiêm túc nói, “Bảo bối, A Hiền, anh...” (anh đối với em vừa gặp đã yêu, gặp lại một lòng, chúng ta lấy kết hôn làm điều kiện qua lại đi?) Những lời này hấn không có cơ hội nói ra, vì bị Lý Hiền thẹn quá hóa giận tát một cái đánh gãy...Hấn bị đánh đến lệch đầu đi, trong đầu cứ ong ong. Đây hấn là sức mạnh lớn nhất đi? Rốt cuộc là hận đến mức nào a? Nửa bên mặt trái của hấn từ từ sưng lên, nhờ làn da màu lúa mì của hấn nên nét đỏ không rõ ràng lắm...Bất quá cứ thế này mà ra cửa rất mất mặt đó!

Hấn khiếp sợ ôm má, khó có thể tin được— Lý Hiền cư nhiên có thể vô tình như thế! Rõ ràng trước đây chỉ ôn nhu với hấn! Lý Hiền sao có thể cam lòng đánh hấn! Hấn ngây ngốc nghĩ, mình trở lại năm năm trước, lẽ nào đã có vài thứ không giống trước sao? Lẽ nào Lý Hiền ôn nhu thâm tình trước đây đã biến thành Lý Hiền lạnh khốc vô tình? Gahh, không! Hấn thật sự không thể nào chấp nhận được độ chênh lệch thế này! Hấn lại quên mất là lúc này Lý Hiền còn chưa quen biết gì với lão nhân gia hấn.

Lý Hiền sau khi tát hấn một cái thì tự mình chống eo, khập khểnh đi vào phòng tắm, trước khi vào trong còn hung ác lườm hấn một cái, sau đó ‘rầm’ một tiếng đóng cửa lại...để lại hấn một mình cô quạnh như tuyết...

Giờ phút này, Lý Hiền đang trong phòng tắm cũng không tốt hơn bao nhiêu. Tuy rằng biểu hiện của cậu như một phụ nam (?) hiền lành bị đồng tính xâm hại, cũng không cách nào che dấu được tâm tình ngổn ngang trong gió của mình.

Hôm nay chẳng phải là ngày Tề Tuyên và bạch liên hoa trong lòng hấn ta Tiêu Vũ tình cờ gặp nhau rồi lửa tình bùng cháy mãnh liệt sao? Dù là say rượu loạn tính lăn giường, cũng phải là hai người họ chứ? Đã sai

chỗ nào sao? Tề Tuyên sao lại cùng cậu...Cậu biết rõ, kiếp trước Tề Tuyên xem cậu như một thứ công cụ để phát tiết vậy, Tiêu Vũ mới là người Tề Tuyên thật sự yêu a, cậu rõ ràng đến không thể rõ ràng hơn. Đã sống lại một đời, nếu Tiêu Vũ xuất hiện sớm hơn vài năm, hẳn chẳng phải nên vừa gặp y đã yêu sao? Mà cậu đây hẳn nên bị hắn trực tiếp quên đi. Sao giờ Tề Tuyên lại kéo cậu lên giường, còn làm kịch liệt như vậy...Ký ức về tối qua tràn về, cậu thật sự chỉ muốn độn thổ cho xong, cơ thể hiện tại không ngờ lại thế này, cư nhiên có bộ dáng dâm dăng như đã được dạy dỗ rất nhiều lần...A...Đúng là không nên uống quá nhiều rượu mà...Quá sơ suất...Mà lúc trên bàn rượu, Tề Tuyên cũng đâu có vẻ gì là hứng thú với cậu a...

‘Ầm ầm ầm ầm ầm!’ Tiếng đập cửa liên hồi vang lên đánh tỉnh Tề Tuyên đang ngáy người ngồi trên giường. Ai không có mắt thế hả!! Ông đây đang một bụng tức giận, dám động vào nòng súng!

Tề Tuyên cầm áo tắm bừa bừa tức giận đi tới cửa, vừa mở cửa muốn phát hỏa thì chợt dừng lại — là Tiêu Vũ.

“A Hiền đâu?” Giọng Tiêu Vũ thâm trầm đến độ có thể rỉ nước, trên mặt là vẻ nóng nảy mang theo men say, đôi mắt đỏ bừng lúc này như tức khắc muốn bỏ nhào tới xơi tái Tề Tuyên.

Tề Tuyên nhìn y, đột nhiên có loại khoái cảm vì lần nữa nhanh chân tới trước (=.=).

Hắn đắc ý nhếch môi, dứt khoát một cước đá văng cửa phòng, lập tức Tiêu Vũ ngửi được một cỗ xạ hương nồng nặc đặc hữu sau khi ân ái, chiếc giường lớn trong phòng bừa bộn vô cùng, dịch trắng hoặc đã khô hoặc chưa khô chỗ nào cũng có, quần áo vương vãi trên sàn, vừa nhìn đã biết tối qua diễn ra một màn kịch liệt thế nào, sáng nay nói không chừng hai người còn làm thêm một lần nữa!

Tiêu Vũ nghiêng rằng, đồng tử đỏ như máu tròng Tề Tuyên, nắm đấm siết lại vang lên tiếng răng rắc vang dội, Tề Tuyên còn tỏ vẻ tốt bụng nói, “A Hiền, em ấy đang tắm, cậu tìm em ấy có gì không? Có muốn vào ngồi chờ không? A, tối qua em ấy một muốn chết rồi.” Câu cuối cùng đúng là thừa lời. Gương mặt hắn thanh khí sáng, híp mắt cười nhìn Tiêu Vũ, hoàn toàn quên mất vừa rồi mình còn trưng ra bộ dáng oán phu.

Hắn vừa dứt lời, Tiêu Vũ như đã không nhịn được nữa, một đấm đập thẳng vào mũi hắn. Tề Tuyên tuy có phòng bị, nhưng vẫn bị một quyền của y làm cho ngã vật ra đất, hắn ôm mũi thống khổ rên một tiếng, lập tức trả lại Tiêu Vũ một đấm vào bụng. Đời trước hắn đã được lĩnh giáo thân thủ của Tiêu Vũ, nhưng hắn cũng không phải một thằng ngồi ăn không! Tiêu Vũ bị hắn đánh cho lui lại vài bước lưng dựa tường, y chậm chậm ngồi dậy, mặt không đổi tắn công cầm dưới của Tề Tuyên, rồi quay người đi, Tề Tuyên đóng cửa lại, cũng không để ý mình chỉ mặc một cái áo tắm, giờ này phút này cả người hắn đều rất hưng phấn (*khụ...khụ...đừng hiểu lầm!*), kêu gào muốn đánh một trận thống khoái với đối phương! Cái tên mặt trắng này vờ ra vẻ khóc soái gì chứ! Từ lâu đã muốn đánh y rồi!

Hai người không nói một lời đi thang máy lên tầng cao nhất của tòa nhà, bắt đầu đánh nhau hận không thể đẩy đối phương vào chỗ chết. Tiêu Vũ một bên ra sức ra quyền, một bên nghĩ, đều tại tên cặn bã khốn kiếp này! Dám đùa giỡn tình cảm của A Hiền! Đã có A Hiền còn ở chung quanh trêu hoa ghẹo nguyệt, làm A Hiền thương tâm! Còn hại A Hiền vô tội chết thảm! Bây giờ còn cả gan giậu đổ bìm leo! Động vào A Hiền! Không thể tha thứ được!!! Tề Tuyên cũng vừa đấm vừa nghĩ, đều do tên ngu ngốc đùa giỡn tâm nhân này! Tiệt nhân! Nếu không phải do y ly gián mình và A Hiền, thì tình cảm của bọn họ vẫn còn rất tốt, A Hiền sao phải chết thảm như thế! Cao quý lãnh diễm cái gì chứ! Phắc! Đời trước hắn đúng là mù

mới có thể coi trọng tên mặt trắng tâm cơ độc ác này! Đúng là vết nhơ trong cuộc đời hắn! Sớm như vậy đã tới làm A Hiền dao động! Đúng là không hề có ý tốt! Chết đi!!

Hai người mày tới tao đi, rất nhanh cả người đều xộc xệch không thôi, cũng không ai chiếm được tiện nghi của ai.

Lý Hiền lúc này: cậu đang ngồi xổm dưới vòi sen, một tay đưa về phía cửa sau, gian nan lấy tinh dịch mà Tề Tuyên đã bắn vào tối qua và sáng nay. Tên khốn này rốt cuộc đã bắn bao nhiêu vậy?! Hắn ta sao không tinh tấn nhân vong chứ?

Chờ Lý Hiền vắt vả chỉnh lý mình xong ra khỏi phòng tắm, mới phát hiện Tề Tuyên đã không còn trong phòng. Cậu cười lạnh một tiếng, tên khốn kiếp này hẳn là xem bản thân là ông chủ quy tắc ngầm với một tiểu nghệ sĩ trong công ty là đã hạ mình lắm rồi, hẳn nhất định sẽ không nghĩ tới một nghệ sĩ nhỏ bé không quyền thế không bối cảnh trong tình cảnh gạo nấu thành cơm còn dám tát hắn một cái đi? Chuyện đã đến nước này, Lý Hiền cũng đã tỉnh táo lại, không chút hoang mang thu dọn rồi rời khỏi phòng. Hai ngày này cậu không thể tới trường quay được, gọi điện cho Dư Hoành để xin nghỉ lại nhận được thông báo toàn bộ đoàn phim được nghỉ một tuần, bảo cậu nghỉ ngơi thật tốt, nghe giọng thì thái độ tăng thêm vài phần cung kính. Cung kính? Lý Hiền nhất thời thấy có chút vi diệu.

Dư Hoành người này tuy là đạo diễn hạng ba, nhưng gã trong giới này cũng xem như là cáo già đã thành tinh, mấy năm nay ở Ngạo Đẳng cũng rất thoải mái, Tề Tuyên coi trọng ai, hẳn còn không lập tức đưa người tới trên giường hắn sao? Từ khi Tề Tuyên đến phim trường, trong lòng gã đã có tính toán rồi đi? Chỉ còn chờ tổng tài đại nhân “hạ chỉ” thôi. Nghĩ tới đây Lý Hiền liền xác định, Dư Hoành nhất định biết chuyện tối hôm qua.

Mặc kệ Tề Tuyên là tâm huyết dâng trào cũng được, muốn bao dưỡng cậu cũng tốt, cậu đều sẽ cự tuyệt, đắc tội thì sao? Cũng không thể thảm hơn kiếp trước bao nhiêu. Thế nên cậu liền an tâm thoải mái hưởng thụ kỳ nghỉ hiếm có này, không có Tề Tuyên, không có Tiêu Vũ...Mãi đến khi một dãy số quen thuộc gọi tới.

Tác giả có lời muốn nói: người trọng sinh tính cách sẽ có thay đổi, tỷ như tra công, cũng sẽ có lúc hơi buồn cười chút.v ~

8. Chương 8: Từ Chối

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lý Hiền có chút chống cự, cậu do dự một lúc rồi bắt máy, “A lô?” Điện thoại bên kia tức thì im lặng, sau đó truyền tới giọng của Tề Tuyên, “Là tôi, Tề Tuyên.” Tăng đá trong lòng Lý Hiền rơi xuống, cái gì tới cứ tới đi.

“Tề tổng, ngài có chuyện gì sao?”

“Đi ăn một bữa cơm với tôi đi, tôi muốn nói chuyện với cậu.” Ngừ điệu qua quýt như thường ngày.

“...Nếu là chuyện đêm đó, tôi nghĩ, cả tôi và ngài lúc đó đều uống quá nhiều, nên mới xảy ra chuyện vốn không nên xảy ra kia...Tôi thanh tỉnh lại mới nghĩ đến đó hẳn không phải chủ ý của ngài...Tôi thật sự vô tâm, cũng không dám mạo phạm đến ngài, lúc đó chỉ là nhất thời kích động, có hơi không thể chấp nhận được, xin ngài...” Cậu nói một tràng với Tề Tuyên, hoàn toàn không muốn dây dưa thêm với Tề Tuyên nữa, lại nói mấy lời này, cậu tin Tề Tuyên đã rất rõ ràng, cậu không muốn dùng quy tắc ngầm. Đương nhiên, Tề Tuyên tài cao thế lớn, nếu thật sự muốn cưỡng ép thì cậu cũng hết cách, chỉ là cậu rất hiểu Tề Tuyên, hẳn xem thường chuyện như thế, đó giờ luôn cậu tình tôi nguyện, bất quá chỉ là một lần giao dịch, không muốn thì thôi, hẳn trái lại luôn không thiếu tình nhân, dựa vào địa vị thân phận của hẳn, cũng không thể làm được chuyện bức ép người ta, trừ Tiêu Vũ.

“Đó là chủ ý của tôi.” Tề Tuyên lập tức nói.

“Gì cơ?” Lý Hiền có hơi không kịp phản ứng.

“Nói chung chúng ta nhất định phải nói chuyện, tôi có lời muốn nói với em.” Tề Tuyên nói như chém đinh chặt sắt, không cho cơ hội từ chối nào, cũng không để ý tới lời nói đầy ý ám chỉ của cậu.

“...”

“Địa chỉ tôi sẽ nhắn tới điện thoại em, 6 giờ tối nay. Em có rảnh không?”

“Tề tổng, tôi nghĩ tôi đã nói rất rõ rồi, chẳng qua chỉ là tình một đêm thôi, sao chúng ta không thể xem như không có gì xảy ra? Không thể không gặp sao? Tôi nghĩ bên cạnh ngài hẳn cũng không thiếu...”

“Có cần thiết hay không cũng không thể do một mình cậu định đoạt được. Tôi cũng là người trong cuộc, tôi có quyền yêu cầu gặp mặt. Mặc kệ cậu lấy cớ nào, sự thật chính là chúng ta đã xảy ra quan hệ, chúng ta, đã làm tình. Bây giờ cậu vừa nhắc quần đi đã muốn chối sao?” Tề Tuyên dùng ngữ khí nghiêm túc cắt ngang lời cậu.

“...” Lý Hiền thật sự , cậu bị chặn họng tới hết nói được gì luôn rồi...Tề Tuyên luôn sắc bén thế này sao? Thì ra hẳn ta là người bảo thủ như thế sao? Hẳn hẳn hẳn hẳn bây giờ là đang lên án cậu bội tình bạc nghĩa sao?...Aizz, sao mình lại nghĩ tới cái từ đó? Lý Hiền rùng mình.

“Cứ quyết định vậy đi, không được đến muộn, không tới thì chờ bị công ty đóng băng đi (thật trẻ con).” Tề Tuyên nói xong rồi dứt khoát cúp máy.

“...”

Ở đầu bên kia, Tề Tuyên đặt điện thoại xuống rồi thở phào một hơi. Thật ra hẳn có hơi khẩn trương, hẳn không muốn ép Lý Hiền, cũng biết cần phải tiến từ từ, dù sao đây là năm năm trước, Lý Hiền vẫn chưa yêu hẳn. Nhưng Tiêu Vũ xuất hiện sớm khiến hẳn bắt đầu thấy nóng lòng, hẳn có thể nhìn ra được sự nhất định có được trong mắt tên kia.

Hẳn không có nhiều thời gian để chờ Lý Hiền từ từ yêu hẳn.

Lý Hiền mang theo tâm tình giải quyết phiền toái đúng giờ tới nhà hàng, vừa thấy Tề Tuyên liền đi thẳng tới ngồi xuống ghế đối diện. Thoáng dừng một chút rồi mở miệng, “Tề tổng, tôi nghĩ không cần phải ăn cơm đâu, ngài có chuyện gì cứ nói thẳng đi.” Bàn tay đang lật menu của Tề Tuyên chợt dừng lại, vẫn không ngẩng đầu nói, “Nhưng tôi rất đói, khi tôi đói thì không thể trò chuyện được.” Nói xong liền gọi waiter tới, gọi vài món và một chai rượu đỏ. Sau đó mới nhìn Lý Hiền, ánh mắt ôn nhu, nhưng lời nói ra lại không ôn nhu chút nào, “Hoặc là cùng ăn, hoặc là chúng ta hẹn hôm khác?”

Rất rõ ràng quyền chủ động đều nằm trên tay đối phương, Lý Hiền có chút bức bối cảm lấy ly nước trên bàn, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Sao em cứ kháng cự tôi? Em cũng không nói em không thích đàn ông, tôi còn nhớ đêm đó em rất vui vẻ mà.”

Ngậm nước trong miệng Lý Hiền tức khắc nghẹn nơi cổ họng, âm lượng khi hắn nói câu này không nhỏ, cậu không khỏi ngẩng đầu nhìn xung quanh.

“Đêm đó tôi cũng rất vui, cảm giác của tôi với em rất tốt, sao chúng ta không thể thử tiếp tục gặp nhau? Ý tôi là, sao chúng ta không thử qua lại xem?” Tề Tuyên trực tiếp nói rõ.

Lý Hiền nghe vậy không nhịn được nhướn mày, tỏ vẻ khó tin nhìn hắn, cứ như vừa nghe được chuyện cười.

Cậu cứ nghĩ người này sẽ dùng “quy tắc ngầm” với cậu, mà bây giờ Tề Tuyên đang nói gì đây? Qua lại? Cậu nhìn ra được vẻ nghiêm túc trong mắt Tề Tuyên, nhưng mà, sao có thể chứ? Nếu hắn vừa ý thân thể của cậu, này còn nói được, đời trước Tề Tuyên không phải vì thích cơ thể cậu nên mới để cậu ở bên mình nhiều năm sao?

“...Là ý gì?” Cậu không khỏi ngơ ngác hỏi.

Tề Tuyên đột nhiên có chút ngượng ngùng, hắn cúi đầu, “Em vẫn chưa rõ sao? Tôi...tôi thích em, muốn hẹn hò với em. Có thể đừng từ chối tôi không? Cho tôi một cơ hội, để tôi theo đuổi em, có được không?” Nói câu cuối cùng xong hắn liền ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn vào mắt Lý Hiền. Người trước mắt vẫn là người đã theo hắn năm năm, là người chỉ cần hắn gật đầu một cái, bọn họ thậm chí có thể tức khắc đi kết hôn. Thế nhưng hắn lại là lần đầu tiên bày tỏ với đối phương.

Giờ phút này hắn không thể nào khắc chế được ngượng ngùng cùng căng thẳng trong lòng, dù là thời điểm theo đuổi Tiêu Vũ lúc trước cũng chưa từng thế này. Y hệt như một thằng nhóc choai choai miệng còn hơi sữa rơi vào mối tình đầu vậy.

Lý Hiền: “...” Cái loại tình tiết y như học sinh cấp hai đi tỏ tình này là cái quái gì đây? Tề Tuyên lại biểu lộ tình cảm với người mình yêu thích như vậy? Không phải, trọng điểm là, Tề Tuyên thích cậu?

Lời tỏ tình đột nhiên xuất hiện khiến cho những lời giải thích vốn đã chuẩn bị ban đầu của Lý Hiền không thể nói ra. Cậu đã nghĩ tới nếu đối phương cưỡng ép dụ dỗ cậu vào cái mối quan hệ bao dưỡng gì đó, cậu sẽ từ chối thế nào luôn rồi, cậu muốn nói cho đối phương biết cậu rất trân trọng công việc của mình, nhất định phải dựa vào thực lực của cá nhân mà đạt được thành công trong sự nghiệp. Thế nhưng cậu không có chuẩn bị lời thoại từ chối lời tỏ tình của đối phương a...Nhất thời, trong lòng cậu bỗng dâng lên một cơn phẫn nộ không thể áp chế.

Cậu đã từng rất yêu người này, yêu đến nỗi không cách nào kiềm chế, thậm chí vì hắn mà trở nên vụn vặt, trở nên điên cuồng ngu xuẩn, xấu xí không tả nổi, cuối cùng lại không có được trái tim của hắn, ngược lại còn nhận phải sự trả thù tàn độc của hắn. Bắt đầu từ lúc đó cậu đã thấy rõ, người này căn bản không có chút tình cảm nào với cậu, cậu đối với hắn chẳng qua chỉ là một món đồ chơi nhỏ bé rảnh rồi lấy ra chơi, có cái lỗ sau chặt khít thoải mái, buồn cười là cậu còn bày ra cái bộ dáng chính cung nường nường suốt ngày ghen tuông với các tiểu tình nhân khác của hắn, khiến cậu trong mắt Tề Tuyên chỉ là một trò cười mà thôi. Cậu giống như một cái “áo mưa” vậy, là loại tồn tại đã bị dùng qua rồi thì sẽ bị ném đi. Chỉ tiếc cậu đã nhận ra quá muộn.

Cậu không oán hận, tất cả đều do cậu đáng bị, là cậu gieo gió gặt bão, nhưng mà, bây giờ người này đang nói cái gì đây? Yêu cậu?

Quá buồn cười.

Tim cậu đã sớm chết lặng, dù sống lại vào thời điểm vẫn chưa phát sinh ra chuyện gì, mặc dù người này cũng vẫn chưa làm gì cả, mặc dù, hết thấy thương tổn vẫn chưa xảy ra. Cậu cũng không cách nào yêu người này được nữa.

Có một số việc sẽ vĩnh viễn hằn sâu trong ký ức, khắc cốt ghi tâm, không thể xóa nhòa được.

Lý Hiền lấy lại tinh thần, khi lần nữa giương mắt, trong ánh mắt đã mang theo vài phần bi thương.

“Xin lỗi.”

Lý Hiền nhìn hắn, buồn bã nói, “Xin lỗi.”

Sự trầm lắng loan ra.

“...Tại sao?” Tề Tuyên nhẹ giọng nói, “...Em không thích tôi sao? Em chưa biết gì về tôi, sao lại biết mình sẽ không thích? Em không muốn thử một lần sao?”

“Xin lỗi.”

Trong sự yên lặng khó trôi qua, Tề Tuyên khàn giọng nói: “Không sao, bây giờ em không thích tôi cũng không sao, vậy em có bằng lòng theo tôi không? Chỉ cần em theo tôi, tôi sẽ để em...” Giờ phút này, Tề Tuyên thậm chí có chút liều mạng nghĩ, giống như kiếp trước đưa ra đề nghị bao dưỡng, người này có đồng ý không? Dù thế nào, cứ bắt người vào tay đã.

“Tề tiên sinh!” Lý Hiền nhú mắt nhìn hắn.

Trong ánh nhìn chăm chăm phẳng lặng của cậu, Tề Tuyên cuối cùng không nói được gì nữa. Hắn không nhìn được mí mắt, râu mắt xuống, có hơi ngờ ngàng. Trọng sinh lại một đời, tại sao cái gì cũng sai? A Hiền cư nhiên cự tuyệt hắn? A Hiền sao có thể từ chối hắn?

Tình cảnh nhất thời trở nên khó xử, Lý Hiền đứng dậy muốn rời đi, Tề Tuyên lại đưa tay nắm lấy cổ tay cậu, “Ăn cơm rồi hãy đi, thức ăn của nhà hàng này rất ngon, tôi đã gọi rất nhiều món, một mình cũng ăn không hết.”

“Xin lỗi...” Lý Hiền nhẹ nhàng tránh tay hắn, cũng không nhìn hắn, quay đầu rời khỏi nhà hàng.

Cậu từ trước tới nay chưa từng thấy Tề Tuyên...chật vật như vậy. Càng không nghĩ tới, có một ngày người khiến hắn chật vật như vậy cư nhiên lại là chính mình. Đã có lúc, cậu mới là người nhân nhượng vì toàn cục, luôn mong mỗi ngóng trông cậu hắn thỉnh thoảng bố thí cho mình chút ôn nhu.

Cậu tự giễu cười, cảm thấy hết thấy luôn đầy mĩa mai như thế.

Tề Tuyên vẫn ngồi yên tại chỗ, hắn cúi đầu, không nhìn về phía Lý Hiền rời đi. Mãi đến khi waiter bưng thức ăn lên, hắn vẫn duy trì tư thế ngồi yên không nhúc nhích đó.

Hắn kỳ thật cũng không buồn lắm, chỉ là đây là lần đầu tiên hắn bị cự tuyệt thẳng thắn như thế, có hơi không thích ứng lắm. Hơn nữa, người kia còn là người trước giờ chưa từng từ chối hắn.

Bánh ngô [1] , lòng bò hầm, risotto hải sản sốt phô mai [2] , bánh phomai [3] , bánh quy hạnh nhân [4] ,...Món hắn gọi toàn là những món mà trước đây Lý Hiền thích ăn nhất, ngay cả nhà hàng Ý nổi tiếng này cũng là nơi Lý Hiền thích tới nhất, hắn cũng rất kinh ngạc khi chính mình cư nhiên có thể nhớ được những điều này. Nhìn bàn ăn đầy ắp thức ăn, hắn lại chẳng muốn ăn chút nào, chỉ không ngừng uống rượu đỏ, chai Chateau Margaux đắt tiền cứ thế bị hắn xem như nước lã uống cạn. Mà hắn trái lại càng uống càng không say...

Phân khổ sở ai oán đột nhiên xuất hiện từ từ chuyển thành phần nộ, hắn rõ ràng chất lượng tốt nhiều tiền, diện mạo anh tuấn, dáng người tuyệt mỹ, khí lực lớn lại tốt như thế, hắn còn là người lãnh đạo trực tiếp của cậu! A! Bọn họ lúc trên giường lại hợp như thế! Coi như Lý Hiền không lập tức yêu hắn, cũng không thể từ chối một suất ca (anh đẹp trai) cấp bậc cung điện như hắn thẳng thừng thế chứ? Hắn có chỗ nào không tốt? Hắn đã làm cậu thấy thoải mái thế cơ mà! Lý Hiền sao có thể cự tuyệt hắn? Cậu dựa vào cái gì mà từ chối hắn?!

Hắn phần hận nghĩ, đồng thời nhớ tới đủ dáng vẻ xinh đẹp, phóng đảng đêm hôm đó của Lý Hiền, sau đó hắn liền...cứng...

Tề Tuyên: “...”

Lúc này, một chiếc Passat [5] đen đậu đối diện lớp kính thủy tinh của nhà hàng từ từ đóng cửa sổ xe lại, người đàn ông ngồi ở ghế lái cầm điện thoại, “Thiếu gia...Vâng...Không có, Lý tiên sinh không có ăn cơm với hắn ta, hai người nói chuyện có vẻ không vui lắm, Lý tiên sinh đã rời đi trước...Đúng vậy thiếu gia, tôi hiểu rồi...Vâng...” Người đàn ông gật đầu, lập tức khởi động xe chạy đi.

[1] Bánh ngô :

[2] Risotto hải sản sốt phô mai :

[3] Bánh pho mai :

[4] Bánh quy hạnh nhân :

[5] Passat đen:

Tác giả có lời muốn nói:

Tác giả: sau khi bị từ chối thì cứng lên rồi vân vân...Tề tổng ngài đúng là...

Tra công (gân cổ phản lại): Thì sao?! Ta còn trẻ!

9. Chương 9: Tiếp Cận

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Một tuần trôi qua rất nhanh, Lý Hiền lần nữa trở lại đoàn phim, lại cảm thấy thái độ của Tiêu Vũ với mình càng thêm kỳ quái, thường xuyên dùng loại ánh mắt đầy tính xâm chiếm nhìn cậu, cậu bị nhìn đến sắp dựng lông lên hết trơn rồi!

Hôm nay kết thúc công việc sớm, cậu đang tính đón xe về, đã thấy Tiêu Vũ đi tới trước mặt cậu, lúc này mà võ như không thấy thì không còn kịp rồi, cậu đành treo trên môi một nụ cười lễ phép, bất đắc dĩ nói, “Thật khéo, anh cũng vừa xong việc sao?” Một câu vô nghĩa.

Tiêu Vũ vẻ mặt lạnh nhạt nhìn cậu, “Ừ, rất “khéo”.” Là ảo giác sao? Cái chữ “khéo” kia nghe như rít ra từ kẽ răng ấy nhỉ.

Tiêu Vũ chắn đường, không có ý tránh đi.

“A...” Y có ý gì?

“Nếu đã trùng hợp như thế, không bằng tìm một chỗ ngồi một lát đi, vẫn chưa có dịp trò chuyện với cậu.”

“...” Không phải chỉ nên chào hỏi nhau rồi đường ai nấy đi sao?

“Kỳ thật tôi vẫn luôn muốn làm bạn với cậu, nhưng đáng tiếc ‘vẫn luôn’ không tìm được cơ hội, cho một vẻ mặt đi chứ hả?” Y nhấn mạnh thêm hai chữ ‘vẫn luôn’, nghe có chút châm chọc. Người ta đã nói thể rồi, Lý Hiền không thể từ chối, tuy rằng cậu thật sự nghĩ không ra hai người họ có gì đáng để tán gẫu.

Lý Hiền theo y đi vào một quán trà phong cách Hồng Kông [1] , tìm một chỗ khá khuất ngồi xuống. “Có muốn ăn chút gì không? Thức ăn trong quán trà này rất ngon.” Tiêu Vũ đưa thực đơn cho cậu.

“Anh gọi đi, tôi ăn gì cũng được.” Lý Hiền có chút không được tự nhiên. Tiêu vũ gọi waiter tới, cũng không nhìn thực đơn, nói với người nọ, “Thịt quay [2] , bánh cuộn thịt xốp [3] , há cảo tôm [4] , bánh tart trứng [5] , còn có bào ngư sốt dầu hào [6] , những món này mỗi món một phần, à, thêm chè đậu hũ hạnh nhân [7] nữa, một phần lớn, trước tiên cứ nhiều đó đi.” Đóng thực đơn lại, y nói với Lý Hiền, “Không rõ khẩu vị của cậu nên tôi đều gọi mấy món ngon mỗi món một phần.”

Lý Hiền phát hiện Tiêu Vũ tuy không cười, thoạt nhìn có vẻ lạnh nhạt, nhưng thật ra là một người rất có lễ tiết, cũng rất chu đáo tỉ mỉ, là một người bạn rất tốt, nhưng đáng tiếc, cậu chỉ muốn tránh y.

“Không biết có phải do tôi nhầm không, nhưng có vẻ như cậu không thích tôi lắm?” Tiêu Vũ đột nhiên nói một câu.

Lý Hiền bị sặc ho khan vài tiếng, có cảm giác chột dạ vì bị nhìn thấu, vội vàng phủ nhận, “Không có, làm gì có chứ! Người trong đoàn phim ai cũng rất thích anh.” Cậu cúi đầu uống một ngụm trà che đi vẻ mặt.

“Kể cả cậu?” Tiêu Vũ từng bước ép sát. Lý Hiền âm ừ ‘ừm’ một tiếng, cậu bây giờ không thể nói thích Tiêu Vũ được, cũng thấy câu hỏi của Tiêu Vũ rất kỳ lạ.

“Nhưng sao tôi lại thấy...cậu luôn tránh tôi?” Tiêu Vũ nghiêng đầu nhìn cậu.

“Khụ...khụ...sao có thể, anh nhất định đã nhầm rồi.” Lý Hiền mở to mắt nói dối.

“Vậy sao, thế thì quá tốt.” Tiêu Vũ bộ dáng như thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó liền nói, “Vậy thì bây giờ chúng ta chính là bạn bè.”

“Hả?”

“Sao vậy, hay cậu ghét tôi?”

“Không...”

“Thế thì cứ quyết định vậy đi!”

“...” Ai cho anh quyết định hả...

Rất nhanh thức ăn đã được bưng lên, Lý Hiền thật ra rất thích quán trà, chỉ là nhìn Tiêu Vũ đẩy một phần chè đậu hũ hạnh nhân kia tới trước mặt mình mà có hơi sàu, cậu miễn cưỡng nuốt vài miếng. Tiêu Vũ nhìn rõ, “Hừm? Không thích chè đậu hũ hạnh nhân sao?”

“A...” Tiêu Vũ còn chưa chờ cậu đáp đã đưa tay lấy về phần chè đã bị cậu ăn vài miếng, rồi lấy cái muỗng cậu đã dùng múc hai miếng lớn, miệng còn nói, “Không thích thì cứ nói, đừng miễn cưỡng ăn, ai~, tôi thấy ngon lắm mà.”

Cái đó tôi ăn rồi...Cậu này bị Lý Hiền ghen trong hòng.

Một buổi chiều cứ như thế cùng trải qua với Tiêu Vũ trong nhà hàng. Bọn họ nói về mỹ thực, thỉnh thoảng lại nói tới kịch bản đang quay, tuy luôn là Tiêu Vũ nói, cậu đôi lúc phụ họa vài câu, nhưng cũng không quá bối rối. Dù cậu vẫn còn hơi kháng cự người này, nhưng cũng không khỏi có cách nhìn mới về y. Tiêu Vũ đối với cậu mà nói là một người rất phức tạp, kiếp trước bọn họ là tình địch, cậu cũng từng hại Tiêu Vũ, cuối cùng hại không thành, còn chọc giận Tề Tuyên rồi phải chết thảm, vì vậy Lý Hiền luôn theo bản năng muốn tránh y, bất quá đó đều là suy nghĩ phiến diện một phía của Lý Hiền.

Sống lại một đời, mọi thứ đều chưa xảy ra, thái độ của Tiêu Vũ với cậu rất thân thiết, hơn nữa, cũng không dây dưa gì với Tề Tuyên. Ném bỏ Tề Tuyên không nói, cậu phát hiện khi cậu và Tiêu Vũ tán gẫu, bọn họ đều rất coi trọng mỹ thực, còn có sở thích giống nhau, cậu không phải lo không có chuyện để nói, tựa hồ chỉ cần ở cùng Tiêu Vũ, luôn thành không có gì để giấu nhau, nói chuyện với y, Lý Hiền cảm thấy rất thoải mái, cũng rất vui vẻ.

Đoàn phim không bao lâu đã đến lúc đóng máy, khoảng thời gian đóng phim này Tề Tuyên không còn liên lạc lại với cậu nữa, mà tảng đá trong lòng cũng dần thả xuống, tâm tình thoải mái, nhanh chóng quên mất đêm điên cuồng kia. Cậu và Tiêu Vũ càng ngày càng trở nên hòa hợp, luôn có thể nhìn thấy bóng dáng như hình với bóng của bọn họ ở trường quay. Có một lần Tiêu Vũ mời cậu đến nhà y chơi, cư nhiên làm món Ý mà cậu thích ăn nhất, chỉ vì cậu nói thích mà Tiêu Vũ phá lệ đi học rồi làm cho cậu ăn, nói không cảm động là giả.

Cậu thấy lòng mình nóng lên, trừ bố mẹ nuôi đã qua đời, từ trước tới nay chưa từng có ai để ý tới cậu như vậy, kiếp trước sau khi cậu theo Tề Tuyên thì luôn vây quanh hẳn, căn bản không có người bạn nào. Bây giờ có thể có được một người bạn đối đãi chân thành với mình như vậy, cậu thấy rất thỏa mãn. Có lúc chỉ một ánh mắt thôi, Tiêu Vũ đã có thể biết cậu nghĩ gì, làm cậu có cảm giác như hai người đã quen nhau rất lâu. Bọn họ cùng đi xem phim, còn cùng đi xem buổi biểu diễn Rock and Roll, khi Tiêu Vũ và cậu cùng cầm lightstick ra sức vung vẩy kêu gào, cậu mới phát hiện thì ra y cũng có một mặt đầy sức sống như thế, cậu cứ cho là Tiêu Vũ là một người nội tâm luôn biết kiềm chế...(tên gốc này không phát hiện sự tình đang tiến triển theo hướng hên hò sao?)

Đến tháng 6, tuyên truyền cho bộ phim thần tượng đều đã xong, cậu và Tiêu Vũ hẹn nhau đi Sanya [8] chơi. Không nghĩ tới trước khi vào sân bay lại nhận được tin nhắn của Tề Tuyên, nói muốn gặp mặt cậu. Cậu

thấy tin nhắn thì trong lòng có chút phập phồng, vẻ mặt nghiêm túc hôm đó của Tề Tuyên thoáng hiện lên trong đầu.

“Sao thế? Ai nhắn vậy?” Tiêu Vũ thấy cậu xem tin nhắn mà ngẩn người, vờ như lơ đãng hỏi.

“A, không có gì, tin rác thôi, ha ha.” Cậu chưa trở về, cũng không định để ý, tiếp đó đóng điện thoại lại.

Đến Sanya, vào khách sạn, đương nhiên là ở phòng hai người. Lúc tắm, Tiêu Vũ đòi nhất định muốn tắm cùng cậu. Lý Hiền có hơi phản kháng, cậu chưa nói với Tiêu Vũ tính hướng của mình, cũng không xác định được hiện tại Tiêu Vũ thích nam hay nữ. Luôn cảm thấy nếu nói thật thì sẽ rất nguy hiểm, có thể không làm bạn tốt được nữa. Cậu là gay, bảo đi tắm với một người cùng giới thật sự không ổn, đặc biệt là cái người này còn rất mọi người yêu thích, cậu sợ đến lúc đó mình sẽ làm ra chuyện gì đó mất mặt.

Không sai, bỏ qua thân phận bạn tốt, dùng ánh mắt của một gay để đánh giá Tiêu Vũ thì, y rất tuyệt...Đôi mắt hẹp dài kia cất dấu một cổ lãnh khốc, hàng mi vừa dài lại dày, vừa vặn hòa lẫn với vẻ lạnh lùng, môi hình tim hồng nhạt xinh đẹp, giữa cằm hơi lõm, rất gợi cảm, sống mũi cao, mang tới cảm giác sắc bén, vừa nhìn là biết một người có tính dục rất mạnh, cổ tình toàn thân y còn tỏa ra khí chất cấm dục. Y trông có vẻ gầy, nhưng sau khi cởi quần áo mới biết, vóc người y được chăm sóc rất tốt. Lý Hiền từng vô tình nhìn thấy nửa thân trên để trần của y (thật ra là do người ta cố ý để cho cậu thấy đấy), vạm vỡ căng chặt, cơ ngực đầy đặn, tám múi cơ bụng, thân hình tam giác ngược điển hình, lông trải dài từ nơi cấm địa đến rốn, làm Lý Hiền nhìn mà mặt đỏ bừng.

Lý Hiền lắc lắc đầu, đánh đi đồng bóng bóng hồng trong đầu, kiên định cự tuyệt Tiêu Vũ, thế mà Tiêu Vũ lại ngay lúc cậu vừa tắm được một nửa, không chút báo trước bất ngờ đẩy cửa phòng tắm xông vào, “Surprise!!!” Lúc này Lý Hiền lập tức giật nảy, cậu quên khóa cửa! Cả người cậu dính đầy bọt xà phòng, cứng đờ nhìn Tiêu Vũ. Khóe miệng cậu giật giật, cư nhiên nói đùa, “Ha ha, nhìn đủ chưa hả?” Nói xong cậu còn bối rối hơn, luôn cảm thấy có cái gì đó ái muội dần lan ra, nhất định là mình nghĩ nhiều rồi, cậu nghĩ.

Tiêu Vũ dùng loại ánh mắt thô bỉ quét cậu từ trên xuống dưới, vừa cởi quần áo của mình vừa cười tà mị rồi bỏ nhào tới, “Để anh đây xem cậu có bệnh nào không tiện nói không nào!” Y cầm lấy vòi sen xịt vào người Lý Hiền. Tầm mắt Lý Hiền không khống chế được mà chuyển xuống nhìn nửa người dưới của y, phắc sao lớn thế! Đây là ý nghĩ đầu tiên của cậu. Sau đó thì không nghĩ gì được nữa...Trò đùa của Tiêu Vũ như đang chà đạp cậu, thật sự làm cậu tay chân luống cuống.

“Này! Anh đừng quậy nữa! Mau dừng lại!” Lý Hiền la lên, cậu chỉ có thể tận lực không để cơ thể hai người tiếp xúc quá gần, ai ngờ lại tránh không kịp mà ngã sấp xuống, lúc này Tiêu Vũ ôm lấy cậu. Lý Hiền đột nhiên bất động, vì thân thể cả hai đang dán sát vào nhau, Tiêu Vũ cao hơn cậu một chút, hiện tại nơi giữa đùi cậu vừa khéo đối diện ngay cái thứ to xác kia của Tiêu Vũ, Tiêu Vũ nhất thời cũng không nhúc nhích. Tiêu Vũ tuy rất trắng, nhưng cái chỗ kia lại đỏ tía, dù là lúc không cương cũng đã lộ rõ vẻ dữ tợn, tựa như một cự thú đang ngủ đông.

Giờ phút này, cả hai người đã trần trụi dán vào nhau, đầu Tiêu Vũ đặt trên vai cậu, đầu nghiêng với tai cậu, cư nhiên có chút thờ dốc, ôm chặt hơn Lý Hiền trong ngực mình. Lý Hiền cả kinh, lập tức cảm giác được vật lớn sau lưng dần đứng lên, cậu muốn đẩy Tiêu Vũ ra, Tiêu Vũ lại càng ôm cậu chặt hơn, áp người trên lưng cậu cọ cọ như có như không, hạ thân dựng đứng còn bắt đầu bắt chước động tác giao phối nhẹ nhàng đỉnh vào người cậu.

Lý Hiền:!!!!!! “Này! Anh mau buông ra!” Còn không buông sẽ xảy ra chuyện đó! Chân cậu đã bắt đầu mềm nhũn, cả người bị y cọ đến bốc hỏa...Đàn ông quả nhiên đều là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới! Lý Hiền không thêm quần y nữa, dùng sức thoát khỏi vòng vây, nắm lấy vòi sen dưới đất xối vào Tiêu Vũ, “Còn không mau ra ngoài!” Cậu thẹn quá hóa giận.

“Nhưng tôi ướt rồi...Cậu muốn tôi...cứ thế này mà ra ngoài?” Y nhìn nửa thân dưới vẫn còn hiên ngang hùng vĩ dựng đứng, sau đó ngẩng đầu có chút ủy khuất nhìn Lý Hiền, một lời hai nghĩa nói.

“!!!” Chứ anh muốn thế nào! Muốn tôi vượt cho ra?! Lý Hiền thật sự muốn dựng hết lông lên, tới nước này rồi mà người này mà còn không chịu ra thì phải thế nào đây! “Đáng đời! Còn không ra? Còn không chịu ra ngoài?!” Lý Hiền lấy vòi sen không ngừng đuổi y đi.

“Được rồi được rồi, tôi ra!” Chạy ra tới cửa còn không quên ném lại một câu, “Không có tính người!”

“Lý Hiền: “...” Cậu vừa rồi suýt chút nữa đã thất thố động dục, không khỏi tự phỉ nhổ chính mình, đúng là cầm thú mà, sao cậu có thể động dục với bạn bè chứ! Cậu vò đầu mình khó chịu nghĩ! Làm sao giờ, anh ta có phát hiện ra không? Giờ phút này, cậu đã hoàn toàn quên mất, vừa rồi là Tiêu Vũ giống với cậu trước, đồng thời còn, cương, với, cậu...”

Tác giả có lời muốn nói:

Tiêu Vũ: anh đây đúng là quá đúng đắn mà. =^=

[1] Quán trà phong cách Hồng Kông

[2] Thịt quay :

[3] Bánh cuộn thịt xấp :

[4] Há cảo tôm :

[5] Tart trứng :

[6] Bào ngư sốt dầu hào :

[7] Chè đậu hũ hạnh nhân (ở là chè khúc bạch)

[8] Đảo Sanya: Tam Á (tiếng Hoa: 三亚; pinyin: Sanya) là thành phố cực nam của đảo Hải Nam, Trung Quốc. Đây là thành phố lớn thứ hai (sau Hải Khẩu) trên đảo.

10. Chương 10

Tiêu Vũ vừa ra khỏi phòng tắm liền thu lại vẻ mặt cười đùa, hít sâu một hơi, nhìn người anh em vẫn còn đầy tinh thần của mình, cười khổ một tiếng. Y sắp không nhận được nữa rồi.

Cứ để cả người ướt sũng như thế ngã xuống giường, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, bật người dậy, đi tới bên giường Lý Hiền cầm lấy di động của cậu. Vừa mở máy, quả nhiên hiện lên vài tin nhắn, đến từ một số lạ. “Hết bạn chưa? Tôi muốn gặp em một lần.” “Em đang ở đâu? Đóng máy rồi đi? Trở về tới gặp tôi một chút.” “Em không muốn tôi sẽ không miễn cưỡng, thế làm bạn được không?”

“Đừng không để ý tới tôi, tôi thật sự rất nhớ em.”...“A...” Y khẽ nhếch môi, xóa bỏ từng cái rồi kéo số nọ vào blacklist, sau đó đóng điện thoại bỏ lại chỗ cũ, trên mặt là vẻ lạnh khốc khiến người không rét mà run.

Lý Hiền cuối cùng chậm rì rì bước ra từ phòng tắm, tận lực trưng ra vẻ mặt như không có gì xảy ra. “Mau đi tắm đi!” Cậu gắt gỏng nói. Tiêu Vũ ôm chần, vẻ mặt ngượng ngùng liếc nhìn cậu, rồi lại ngượng ngùng đi vào trong tắm. Lý Hiền đầu đầy hắc tuyến, tên này đùa đến nghiện rồi.

Mấy ngày sau đó, cả hai ngược lại chơi rất vui vẻ, giống như đều quên mất một màn lúng túng trong phòng tắm kia. Biểu hiện của Tiêu Vũ không khác gì với bình thường, chỉ là đôi lúc sẽ làm vài động tác thân mật nhỏ, tỷ như nhân lúc cậu không chú ý ôm eo cậu, lúc thì nhéo mặt cậu, lúc đi cùng nhau thì không còn là hai anh em tốt khoác vai nhau nữa mà là ôm eo cậu...Mỗi lúc như vậy Lý Hiền đều sẽ không dấu vết né tránh, thế nhưng lại lập tức bị Tiêu Vũ làm như không có gì áp tới, còn làm ra bộ dáng đường hoàng, giống như Lý Hiền mới là người làm người ta kinh ngạc. ‘Là cậu quá nhạy cảm sao?’ Lý Hiền tự thuyết phục mình.

Ngày cuối cùng, Tiêu Vũ cứ nhiên lái một chiếc du thuyền tới, thần thần bí bí nói muốn dẫn cậu tới một nơi. Lý Hiền đã kinh ngạc đến không ngậm mồm vào được, nhưng đồng thời cũng có chút hưng phấn, tiết tấu này là muốn đi thám hiểm sao? Thực chất thiên tính của cậu cũng là một người thích vui chơi, Tiêu Vũ nhìn cậu hưng phấn như trẻ con, trong lòng dâng lên một cơn cứng chèo, cũng không khỏi cong môi lên.

Lý Hiền hôm nay được thể nghiệm cảm giác đập gió rẽ sóng, cậu đứng cạnh Tiêu Vũ, nhìn y thành thạo lái du thuyền, “Tôi không biết anh còn có thể lái du thuyền đó? Tiêu đại thiếu thâm tàng bất lộ a, anh có cái nào chưa làm không hả?” Tiêu Vũ liếc mắt nhìn cậu một cái, thản nhiên nói, “Tôi có rất nhiều cái chưa làm...ví dụ như...hôn...làm tình...”

Lý Hiền tức khắc hóa đá.

“Sao? Kinh ngạc không nói nên lời? Hay là cậu cho rằng tôi đang đùa?” Khẩu khí rất nghiêm túc, như bọn họ đang thảo luận tới nay ăn gì vậy.

Lý Hiền gào thét trong lòng: Là lỗi suy nghĩ của anh nhảy quá tốt có biết không hả? Tôi một chút cũng không muốn thảo luận chuyện này với anh đó biết không? Anh có phải xử nam hay không có liên quan gì tới tôi chứ? Mau cảm nhận sóng điện kháng cự của tôi đi!

Đáng tiếc Tiêu Vũ lại không cảm nhận được, “Này! Cậu phản ứng như thế làm tôi rất tự ái đó biết không hả!”

...Bộ dáng của anh trông chẳng có vẻ nào là tổn thương cả.

Tiêu Vũ đột nhiên bẻ lái, thân thuyền nghiêng một cái, Lý Hiền không kịp phản ứng, lập tức vấp té ngã vào ngực y. Như đã chuẩn bị từ lâu, y vươn tay ra, vững vàng ôm lấy Lý Hiền, “Ai...không cần phải yêu thương tôi đến vậy a...Cậu đột nhiên thế này làm tôi rất bối rối đấy...” Lý Hiền phẫn nộ, “Anh nói cái gì đó! Rõ ràng là anh cố ý!” Cậu vùng dậy.

“Là do cậu ngăn người, tôi có lòng đỡ mà...” Nói xong y còn vô tội nhún vai, đột nhiên không hề báo trước buông tay ra, tăng tốc — Lý Hiền lập tức ngã ngồi xuống.

Lý Hiền: “...”

Tiêu Vũ nhìn bộ dạng chật vật của cậu, không nhịn được bắt đầu bật cười ha hả, tâm tình cực tốt tăng tốc chạy tới trước.

Du thuyền cuối cùng dừng lại trước một hòn đảo nhỏ, Lý Hiền nãy giờ vì tức giận mà vẫn luôn không để ý tới Tiêu Vũ, lúc này vừa đến bờ, lập tức bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn. Tiêu Vũ nhảy khỏi thuyền trước, đưa tay về phía cậu, cậu cũng không còn giận nữa, hòn đảo nhỏ này thật sự rất đẹp.

Bãi biển trải dài với cát trắng, ở giữa là thảm thực vật xanh um tươi tốt, khu vực gần bãi cát có không ít

những cây dừa cao lớn, vừa nhìn là biết chưa bị quy hoạch.

“Thế nào? Hải lòng chứ?”

Lý Hiền bồng chốc, nhớ tới lời nói đùa của mình tối hôm nọ, biết Tiêu Vũ này là cố ý đùa với mình, cũng không để ý lắm, “Đây là nơi nào? Không có người sao?”

“Đây là đảo hoang do tôi tìm được, đương nhiên không có ai a~” Tiêu Vũ đắc ý nói.

“Ách...vậy có thú hoang gì không? Loại đảo thiên nhiên chưa bị phá hoại này...” Lý Hiền có chút lo lắng, bây giờ chỉ có hai người bọn họ, cậu cũng không muốn bị thú hoang ăn thịt đâu, vất vả lắm mới sống lại đó.

“Phụt~ ha ha ha~ cậu yên tâm đi, động vật lớn nhất ở nơi này là mèo rừng hoang dã, không đả thương con người, tôi đã sớm điều tra rõ ràng rồi...Nơi có nguy hiểm, làm sao tôi mang em tới được chứ.” Cậu cuối cùng nói rất nhỏ, Lý Hiền không nghe được, “Đi thôi! Đi thám hiểm!”

Nói là thám hiểm chứ thật ra chỉ là đi dạo trong rừng một chút, hòn đảo này rất lớn, không phải loại mà chỉ cần thủy triều dâng lên sẽ bị chìm mất, chơi đến chạng vạng, Lý Hiền thấy thời gian không còn sớm lắm, định đi về, tuy vẫn có chút lưu luyến, kết quả Tiêu Vũ cười thần bí, cứ nhiên từ trong du thuyền lấy ra thật nhiều dụng cụ để chiên nướng. Lý Hiền: “!!!” Ngay cả BBQ cũng chuẩn bị?! Đến cùng là còn kinh hỉ gì đợi cậu đây? (*cưng sẽ biết sớm thôi*)

“Thật vất vả mới tới được đây, lúc trước khi tìm được đảo này, tôi đã nghĩ có cơ hội nhất định phải dẫn cậu tới bãi biển làm BBQ một lần, có phải rất tuyệt không?” Tiêu Vũ nhìn cậu, nháy mắt đã cười cực kỳ rạng rỡ.

Lý Hiền bị nụ cười này làm cho hoảng hốt, cậu nghiêng đầu đi, thật giống như nhìn nhiều nữa sẽ mang thai vậy (==). Sự thật chứng minh, tưởng tượng thì đẹp, thực tế lại tàn nhẫn không thôi — cậu và Tiêu Vũ cả hai đều không có kinh nghiệm nướng BBQ gì, từ việc đặt lên vỉ rồi quét gia vị gì gì đó...May mà cuối cùng đều ăn khá được.

Luống cuống một hồi, Tiêu Vũ chỉ vào đồng giấy bạc dư ra bên cạnh, “Đây là để làm gì?” Hai người mờ mịt nhìn nhau một lúc.

Lý Hiền: “...” Đây không phải do anh chuẩn bị sao?

Cho nên cả hai cực kỳ ăn ý làm như không thấy nó.

Vì thế, tuy cả hai đều là lính mới, đồ ăn nướng ra cũng khá thô thảm, trong lòng bọn họ vẫn sinh ra một cảm giác hạnh phúc khó hiểu. Đặc biệt là Lý Hiền, cậu (ở một phương diện nào đó) cảm thấy có thể cùng bạn tốt của mình cùng nướng thịt BBQ, thật sự là vui sướng vô cùng.

Hai người ăn no đều không muốn hoạt động, đơn giản nằm xuống, đêm đã đến, cả hai ngẩng nhìn bầu trời đầy sao, chỉ thấy thời khắc này thật yên tĩnh tốt đẹp, nhất thời ai cũng không muốn mở miệng nói chuyện.

Sau một lúc, Tiêu Vũ đột nhiên nghiêng người qua, hai tay chống ở hai bên sườn Lý Hiền, bình tĩnh nhìn chăm chú vào mắt cậu, trên mặt là vẻ nghiêm túc Lý Hiền chưa từng nhìn thấy, đôi mắt của y lúc này sáng lên một cách lạ kỳ, trong mắt chứa đầy tình ý nồng đượm.

Lý Hiền như bị định thân, tim đập kịch liệt, cậu ngừng thở, thấy tim mình sắp lên tận cổ họng rồi! Nếu là buổi sáng, nhất định sẽ thấy mặt cậu đã đỏ rần. Không thể chịu được ánh mắt này nữa, cậu nghiêng đầu đi, lại lập tức bị Tiêu Vũ kéo cầm về, hung hăng hôn xuống.

“A!” Lý Hiền kêu lên một tiếng, nụ hôn của Tiêu Vũ mang theo khí thế cường hãn không cho phép phản đối, thế như chẻ tre cạy môi cậu ra, đầu lưỡi vói vào liếm một đường từ lợi đến hàm trên, mỗi một tác động đều tởm tưởi, khi thì mút lấy cái lưỡi rút vào né tránh của cậu, khi lại bắt buộc động tác giao hợp mà không ngừng đâm sâu vào yết hầu, một lượng nước bọt lớn không kịp nuốt xuống, chảy dọc theo khóe miệng Lý Hiền đi xuống cổ, cậu thậm chí còn sinh ra một ảo giác mình đang bị Tiêu Vũ xâm phạm. Một nụ hôn, cậu đã hoàn toàn bị đánh bại.

“Ha...a...đợi...đợi đã...a...” Ra sức đẩy người đàn ông trên người ra, há to miệng hít thở, thế nhưng trong giây tiếp theo đã lại bị hôn tiếp, người đàn ông nuốt hết tiếng rên rỉ của cậu vào bụng, sau đó, nụ hôn dần trở nên ôn nhu. Tựa như lời nói trấn an, triền miên lại dán chặt.

Không biết qua bao lâu, Tiêu Vũ dừng lại, hai bờ môi tách ra phát ra tiếng nước sắc tình, “Không ghét?” Y hơi thở dốc, dừng lại ở đôi môi ướt át của Lý Hiền.

Lý Hiền bị vây quanh trong hơi thở đàn ông nồng đậm, mê say đến nói không ra lời. Cậu thở hổn hển không ngừng, một lúc sau mới run rẩy mở miệng, “...Tại sao?”

Đầu óc cậu đã rối loạn, chỉ quanh quẩn một ý nghĩ: Tại sao? Thì ra Tiêu Vũ ôm loại tâm tư này với cậu sao? Bắt đầu từ khi nào?

Tác giả có lời muốn nói:

Tác giả: Phá thân ở đảo hoang gì gì đó...

Tiêu đại thiếu: Ông đây ngây thơ như thế đó.

11. Chương 11: Mê Loạn

“Tôi đã yêu em...từ rất lâu rồi...” Y gần như thành kính nói, giọng nói khàn khàn đầy từ tính, “Là loại tình yêu...muốn hôn sâu em, muốn làm em...” Đoạn y cúi người, môi đến gần tai Lý Hiền, đầy lửa dục bắt đầu liếm, miệng ngậm lấy vành tai cậu mút lấy, sau đó tiến sâu vào liếm bên trong tai cậu, còn quấy một vòng, “Muốn bắn toàn bộ tinh hoa của tôi vào bên trong em...”

“A...” Lý Hiền không nhận được rên rỉ thành tiếng, người đàn ông vuốt ve má cậu, ngón tay luồn vào miệng cậu không chịu buông tha mà càn quấy, “Muốn cả người em đều có mùi của tôi, để tất cả biết, em là của tôi...chính là loại tình yêu thế này...”

“A...ha...A~~” Cả người Lý Hiền đột nhiên co giật, thét chói to cong người, sau đó từ từ xụi lơ xuống đất...Cứ nhiên vì lời nói hạ lưu dâm đẳng của người đàn ông này mà đạt cao trào, giờ phút này cậu xấu hổ đến nỗi hận không thể chết đi.

Người đàn ông phía trên hiển nhiên cũng nhận ra được điểm này, không chút khách khí lột quần của cậu xuống, bàn tay vươn vào, quần lót của yêu tinh này đã bị bắn đến ướt đầm rồi. Y roet một cái xé rách quần lót Lý Hiền, thô lỗ vuốt ve vài cái, vật kia liền bán cương, người dưới thân cũng bị y dày vò đến kêu ‘ân a a’ dâm đẳng. Y đưa tay ra trước mặt, nhìn bên trên dính đầy thứ gì đó của Lý Hiền, hô hấp liền trở nên thô ráp, không khỏi để sát vào hít một hơi, sau đó bôi toàn bộ lên mặt Lý Hiền.

Giờ phút này, Lý Hiền đã như cá nằm trên thớt mặc người ức hiếp, cậu thở dốc không nói nên lời, chỉ mê loạn nhìn tiêu vục ngồi trên người mình, ngay cả động tác cởi quần lấy điều ra cũng gợi cảm vô cùng.

Người đàn ông từ từ kéo quần lót xuống, cây gậy to lớn đỏ tía ‘ba’ một tiếng bật ra, bên trên nổi đầy gân xanh, đỉnh cũng đã ướt, hình dáng dữ tợn kia hoàn toàn không khớp với tướng mạo của y. Y cố chịu đựng, từ trên cao nhìn xuống nhìn chằm chằm Lý Hiền, “A Hiền...Tôi muốn làm em...” Trong màn đêm dường như có thể thấy rõ đôi mắt đã phiếm đỏ của người đàn ông.

Y càng nói như thế, Lý Hiền càng thấy trong người như có từng luồng từng luồng khí nóng giãy vò cậu đến phát điên, động sau ngứa ngáy, chỉ hận không thể có cái gì đó tiến vào dâm chọc mới tốt.

“...Không...” Cậu mềm nhũn đến sắp thành nước luoan rồi, hoàn toàn không biết mình đã lộ ra bộ dáng dâm đẳng cơ khát. Người đàn ông quỳ xuống khom người về trước, đưa thứ đang dâng trào đến bên miệng Lý Hiền, “Liếm cho tôi xem, A Hiền...Lẳng lơ cho tôi xem...” Quy đầu lớn như trứng gà cọ qua cọ lại trên đôi môi căng mọng của cậu, trong mũi là mùi tinh dịch nồng đậm, tựa như bị mê hoặc, cậu hé miệng, như đang thưởng thức một thứ sơn hào hải vị nào đó, mê đắm liếm mút. Từ lỗ nhỏ ở đỉnh đến hai túi bên dưới, ngậm lấy hai viên của người đàn ông vừa liếm vừa hút.

“A...Giỏi lắm...cái miệng nhỏ hút rất giỏi...” Tiêu Vũ lập tức nghĩ tới Tề Tuyên, nghĩ đến cái miệng nhỏ này không biết đã bị tên khốn kia hưởng dụng biết bao nhiêu lần, càng nghĩ càng phần nộ, “Dâm đẳng, liếm JB đàn ông tốt như thế, em rốt cuộc là đã liếm cho bao nhiêu thằng hả?! Nói!”

Y vừa tức giận chất vấn vừa niết cầm Lý Hiền, JB khuấy đảo trong miệng cậu. Nhưng quy đầu quá lớn, thật sự ngậm không hết được, càng khỏi nói là ngậm toàn bộ dương vật vào. Lý Hiền ngược mắt, tỏ ý cầu

xin nhìn người đàn ông, trong mắt ngậm đầy ánh nước, hai má đỏ bừng, bộ dáng bị người khi dễ này lại càng khơi dậy ham muốn ngược đãi của người đàn ông, Y ưỡn thắt lưng, cắm mạnh vào. “A...” Miệng phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn, hai tay y ôm đầu Lý Hiền, bắt đầu mạnh mẽ ra ra vào vào miệng nhỏ của cậu.

Lý Hiền đã tới cực hạn, cậu ưm ưm kêu loạn, mỗi một lần đi vào, người đàn ông đều không chút lưu tình đẩy đến tận cổ họng, đầu lưỡi cậu dường như bị JB chen đến không có chỗ để, xoay tới xoay lui liều mạng chống cự, lại càng tăng thêm khoái cảm cho người đàn ông. “A...ha...dâm dăng...bắn...toàn bộ đều bắn cho em...” Tiêu Vũ ra sức rút cắm mấy trăm cái, cuối cùng không nhịn được cơn khoái cảm đánh úp tới, giật giật bắn đầy vào miệng Lý Hiền, vừa rút ra liền bắn tinh dịch của mình lên khắp mặt cậu.

“A Hiền...em thật đẹp...” Người đàn ông khom người, gặm cắn đôi môi dính đầy tinh dịch bản thân của cậu, đầu lưỡi vói vào, không ngừng đảo khuỷu. Quần của Lý Hiền đã không biết tung tích từ lâu, chiếc quần lót ướt đầm thì đáng thương vắt vẻo trên bắp chân cậu, một bàn tay luồn xuống cửa sau của cậu, gấp gáp thô bạo xoa nắn cửa động.

“A...không...không muốn...” Giọng Lý Hiền mang theo tiếng nức nở.

“Bảo bối ngoan...để tôi vào...tôi nhịn không được nữa rồi...” Đoạn nâng bắp đùi cậu lên, đặt quy đầu ở miệng huyết, chậm rãi cắm vào. Lý Hiền có cảm giác như mình bị xé rách từng chút một.

“A...thật chặt...thả lỏng...em kẹp tôi đến sắp bắn rồi...” Y vỗ ‘bóp bóp’ lên mông Lý Hiền, ngón tay gãi gãi miệng huyết dùng sức tách ra, chậm rãi động vài cái, thấy không còn cản trở như trước nữa, vì thế lại càng giang đùi Lý Hiền rộng ra, gần như thành một đường thẳng, tàn nhẫn hung hăng rút cắm.

“A a...không...a...lớn quá...A...ha...” Lý Hiền ban đầu đau không chịu được, chỉ một lúc sau đã bị làm cho có cảm giác, bắt đầu rên rỉ. “Àn! Không...” Điểm mẫn cảm bị đâm đến, cả người nhất thời co rút như bị điện giật, “A...ha...chỗ đó không được...A...” Cậu ở dưới thân người đàn ông phóng dăng lắc mông, như né tránh lại như hận không thể ăn sâu một chút.

“Phóng dăng! Đừng kẹp chặt thế! Mẹ kiếp! Tôi còn làm em chưa đủ sao!” Động thịt tham lam mút y, từng cơn co rút như đè ép cây gậy thịt của y, y biết Lý Hiền bị làm đến thoải mái. Cả người y nằm trên người cậu, thắt lưng như đóng cọc mạnh mẽ đâm vào điểm mẫn cảm của cậu, “Là ai đang làm em? Hả?”

“A...a...chậm...chậm...một chút...A...” Lý Hiền không chịu được điên cuồng lắc đầu, cậu hoàn toàn không nghe được lời của Tiêu Vũ.

“Là làm em thư thái thế này? Nói!” Tiêu Vũ đột nhiên ‘phốc’ rút gậy thịt ra, Lý Hiền lập tức như bị tra tấn, không ngừng đưa mông tới gậy thịt của y, miệng phát ra tiếng rên rỉ khó nhịn, “Hư...ân...là anh...là anh...Tiêu Vũ...Tiêu Vũ...A...Mau...mau cho em...a...a...” Cậu gần như bật khóc rồi.

“Có phải tôi đã làm tới điểm dâm nhất của em không? Hửm?” Tiêu Vũ chậm rãi bình thần, giống như dẫn dắt người dưới thân là một chuyện vô cùng thú vị. “Phải...phải...a...làm tới...tới...điểm dâm nhất của em rồi!” Cậu như sắp hỏng hô to lên.

Có được đáp án mình hài lòng, người đàn ông rút cuộc cũng tha cho cậu, nhanh chóng đâm vào điểm G của cậu, hai viên to đánh vào mông phát ra tiếng ‘ba ba ba’. “A...Không chịu được...A a a...” Lý Hiền đã tới giới hạn từ lâu, cơ thể bị y va chạm lập tức cong lên, JB dựng đứng bắn ra, tinh dịch phun hết lên cằm Tiêu Vũ, “A...a...ah~” Tiêu Vũ cúi đầu cắn cậu một cái, nuốt hết lời rên rỉ của cậu vào bụng, đầu lưỡi dây dưa ôn nhu hôn cậu, hạ thân lại va chạm càng thêm hung mãnh, cuối cùng rút cắm liên tục mười mấy cái, rồi rút gậy thịt ra, sáng khoái bắn lên mặt Lý Hiền, Lý Hiền bị bắn đầy mặt như thế, cư nhiên lại há miệng như hứng mưa, đón lấy tinh dịch của y.

“Em đúng là dâm đảng...Thích ăn tinh dịch của đàn ông như vậy?” Quỳ gối trên người Lý Hiền, y đầy yêu thương vuốt ve mặt của người dưới thân, sau đó kéo người đã xụi lơ ôm chặt vào ngực, chặt đến mức làm Lý Hiền đau đớn, “Em là của tôi...cuối cùng em cũng là của tôi rồi.” Y nhắm mắt lại, như than thở lẩm bẩm bên tai Lý Hiền, sau đó cắn mạnh một cái lên tai cậu, rồi phẫn nộ nói, “Sau này em chỉ có thể để tôi làm, còn dám để tên đàn ông khác làm em, xem tôi trừng trị em thế nào!” Y một bên dứt tợn nói, một bên dùng sức xoa lỗ sau ướt đầm của Lý Hiền. Lý Hiền vẫn còn đang chìm đắm trong dư vị cao trào, cũng không phát hiện thấy câu này có gì không đúng, chỉ gật đầu lia lịa, nhu thuận như thỏ con.

12. Chương 12: Yêu Em

Tiêu Vũ ôm cậu ngồi dậy, để chân cậu tách ra hai bên, một bên liếm mặt cậu, một bên dùng ba ngón tay đâm vào lỗ sau của cậu, làm phát ra tiếng nước ‘chân chặt’, “Thật ướt...” Y cười nói, “A Hiền, em thật dâm đảng...” Dứt lời liền rút ngón tay ra, cầm lấy JB ‘phốc’ một cái, lần nữa tiến vào.

“Ân...a...” Tư thế này đâm vào rất sâu, dương vật của Tiêu Vũ gần như đi vào cả cây, gần như hai túi tinh cũng bị nhét vào, “Tới đây...tự mình động xem...” Y dừng lại, dụ dỗ nói.

Lý Hiền ôm chặt lấy cổ y, chậm rãi dùng đưa eo mông lên xuống, dùng động thịt của mình từ từ cắn nuốt gậy lớn của người đàn ông, “Ân...hừ...ân...a...” Đầu ngực bị người đàn ông ngậm lấy, đầu lưỡi gầy qua gầy lại, khi thì dùng sức hút, cổ tình cắn đầu vú mẫn cảm của cậu, mỗi lần bị chơi đùa như thế, toàn thân cậu liền nhột tới nỗi muốn phóng đảng. “Ân a...nhẹ một chút...” Người đàn ông lại càng muốn trêu chọc cậu, miệng ra sức liếm cắn, mút mạnh, bên còn lại cũng không tha, đầu ngón tay khi nặng khi nhẹ xoa nắn, rồi áp toàn bộ bàn tay lên không ngừng bóp nắn. Một tay khác đi xuống nơi kết hợp của bọn họ, men theo xương cụt của Lý Hiền đánh vòng vài cái. Cậu không chịu được cơn kích thích như vậy, hai chân kẹp chặt hông người đàn ông, điên cuồng lắc mông không theo quy tắc nào, miệng phát ra tiếng ‘ân ân a a’, động thịt bị đâm đến vắng ra một lượng lớn dâm thủy.

“A...ha...quá sướng...bảo bối...bảo bối...kẹp chặt quá...tôi sắp bị em kẹp đến bắn rồi...” Người đàn ông được cậu phục vụ đến thần hồn điên đảo, gọi ‘tâm can bảo bối’ loạn một hồi, cũng không nhịn được nữa, tay bóp chặt bờ mông gợi cảm của cậu, dùng sức ấn xuống JB của mình, đồng thời hạ thân như động cơ ra sức đẩy mạnh lên trên. “A a a a a a...sâu quá...đâm tới rồi...A...người tốt...anh trai tốt...sắp chết em rồi...A a...chậm một chút...Ân a...” Lý Hiền bị làm cho bật khóc, vừa dâm đảng kêu la như phát điên, cơ thể như đang trôi dạt trong cơn bão tố, gần như được đưa lên thiên đường.

“Dâm đảng...thao chết em...cho em phóng đảng...Mẹ kiếp! Giết chết em!” Lập tức ra sức rút cắm mấy cái, nghiền nát tuyến tiền liệt của cậu, “A...a...A a a a a a...” Cả người Lý Hiền như một con rắn đang động dục cuộn chặt lấy người đàn ông, tính khí run rẩy bắn ra từng luồng dịch trắng, cậu thất thần ngửa cổ, bắn

thân như đang lơ lửng trên mây, cơn khoái cảm quá mãnh liệt, kích thích cậu đến nỗi không ngừng rơi lệ.

Bộ dáng mặt dính đầy tinh dịch lẫn nước mắt của cậu kích thích Tiêu Vũ càng quấn chặt lấy cậu hơn, thất lực đẩy mạnh chừng mấy trăm cái, cuối cùng bắn thẳng vào nơi sâu nhất trong cậu.

“A...dâm dăng...bảo bối...bảo bối...thật muốn làm em thế này cả đời...”

“Ấn...A a...Nóng quá...Nóng chết em rồi...A a...”

Cả hai đắm chìm trong khoái cảm, ôm chặt lấy đối phương, không khí nhất thời có phần thắm thiết. “A Hiền...Tôi yêu em...” Lý Hiền nghe vậy liền khẽ run, cậu không nghĩ tới Tiêu Vũ cứ thế nói ra lời yêu này. Đời trước cậu càng không nghĩ tới, sẽ có một ngày cậu cùng Tiêu Vũ điên cuồng làm tình như vậy, Tiêu Vũ còn nói yêu cậu...

Thế nhưng Lý Hiền lại không biết tình cảm của mình với rốt cuộc là loại tình cảm gì, lúc trước vẫn luôn tự thuyết phục mình thích y như bạn tốt, bây giờ lại thấy không có khả năng. Có chút trốn tránh im lặng rúc vào cổ người đàn ông, lại nghe thấy y nói, “Không sao, tôi sẽ không ép buộc em, em đã là người của tôi, nhớ kỹ, sớm muộn...sớm muộn...” Y bá đạo nói, “Ngoài ra, mấy thứ lung ta lung tung (đàn ông) phải quên hết cho tôi, từ giờ về sau em chỉ có tôi...chỉ có thể có tôi!” Trong lòng Lý Hiền run lên, luôn thấy ngày này không xa lắm...

Hai người nghỉ ngơi một lúc, Tiêu Vũ lại có phản ứng, phần thân của y vẫn luôn chôn bên trong, Lý Hiền phát hiện đầu tiên, vội vàng cầu xin, “Không...Đừng tiếp tục...Sẽ hư mất...”

Tiêu Vũ cười hạ lưu, “Yên tâm, em ‘ăn’ lâu sẽ biết...Đối với em, chuyện này vĩnh viễn không xấu...” Anh không nhưng em có đó! Lý Hiền gào thét trong lòng.

Người đàn ông hoàn toàn không để ý tới vẻ dục cự còn nghênh của cậu, hơi ngồi dậy bổ nhào vào cậu, để nguyên tư thế kết hợp nâng một chân cậu lên, không nói một tiếng bắt đầu ra vào. Lý Hiền nghiêng người nằm trên bãi cát mềm mịn, bị y làm đến phần thân lẫn nửa cương cứng, lại bắt đầu không khống chế được mà dâm dăng rên rỉ, “A a...Nhanh nữa...A...chính là chỗ đó...Đừng dừng...Ấn...a...” Tư thế này làm hạ thân hai người như phần đem dính sát vào nhau, Tiêu Vũ ôm chặt cậu khiêng lên vai, nhất thời tăng nhanh tần suất rút cắm, y biết hàng này tiết niệu rất dâm dăng mà! Trong thoáng chốc, chỉ thấy cái chân gác lên vai y của Lý Hiền run rẩy, quần lót treo trên chân liên tục đóng đưa, dưới chân chỉ còn một chiếc giày trắng, còn bàn chân thì được người đàn ông vuốt ve lên xuống, làm phát ra tiếng ‘ba ba’ có nhịp điệu. “Bảo bối, kêu lên nào...” Tiêu Vũ xấu xa cố ý dừng lại. “A...anh trai...anh trai tốt...” Có lẽ cảm thấy yêu cầu này không có tính khiêu chiến gì, người đàn ông lại nói:

“Gọi lão công xem nào...”

“A...Không biết xấu hổ...”

“Ngoan...gọi đi rồi tôi cho em...mau lên!” Người đàn ông dâm hai cái thúc giục.

“...Lão công...mau làm em!” Lý Hiền phát tao.

Người đàn ông hài lòng lần nữa mạnh mẽ tiến vào, “Dâm đảng...lão công làm em có thoải mái không? Hửm?”

“A a...thoải mái...lão công làm rất thoải mái...A...sắp bị lão công làm hư rồi!!” Cậu càng rên, Tiêu Vũ càng điên cuồng làm cậu, lực đạo kia quả thật là muốn đâm xuyên cậu luôn.

Đợi khi hai người lần nữa bắn ra, trăng đã lên giữa trời. Lần cuối cùng Tiêu Vũ không bắn vào trong mà rút ra phóng toàn bộ lên người Lý Hiền, y làm như mình đã nói, muốn người đàn ông này cả người đều là tinh dịch của y.

Tiêu Vũ nhìn người đàn ông phủ phục dưới thân mình, lần đầu tiên trong cả hai đời cảm thấy vô cùng sung sướng, cảm ơn trời, cho y một cơ hội được sống lại, lần nữa, bất kể thế nào y cũng phải giam cậu lại, không bao giờ buông tay, không bao giờ để người khác có cơ hội cướp cậu đi nữa.

Tác giả có lời muốn nói:

Thịt béo béo ~ nửa đêm tui có manh hơn ~~~

13. Chương 13: Quyến Luyến

Lý Hiền sau khi cao trào lần cuối cùng thì hôn mê bất tỉnh, cả người mềm nhũn trên bãi cát, mặc cho Tiêu Vũ ôm cậu lên du thuyền, cả hai đều trần như nhộng, Tiêu Vũ tắm rửa sạch sẽ cho cậu, lấy hết tinh dịch trong hậu huyết ra mới thân để trần rời thuyền, kiểm quần áo và giày của bọn họ. Trong du thuyền của y có một cái giường cỡ kingsize, ôm lấy Lý Hiền chôn mình trong chăn, cứ như vậy dừng lại ở cạnh bãi biển, dập dìu theo sóng biển, thỏa mãn chìm vào mộng đẹp...

Ngày hôm sau khi Lý Hiền tỉnh lại đã là giữa trưa, cậu bị cơn đói làm cho tỉnh giấc, vẫn còn chút mơ màng, thể nhưng cả người kêu gào đau nhức lập tức nhắc nhở cho cậu tối qua mình đã làm gì. Những hình ảnh dâm mỹ cùng dâm từ lãng ngữ lập tức ủa về, tối qua sao cậu có thể làm mấy chuyện dâm đảng đó chứ...Cậu xấu hổ bụm mặt, cảm thấy tiết tháo của mình đã rơi đâu hết rồi...

“Em tỉnh rồi? Có đói không? Lại đây ăn chút gì đi...” Nhân vật chính còn lại trong những cảnh tượng kia đột nhiên xuất hiện, cậu vừa thấy y thì lập tức xấu hổ muốn trốn vào chăn. “Trốn cái gì chứ, có hối hận cũng muộn rồi.” Người đàn ông giọng mang ý cười, ngữ khí tràn ngập vui sướng, y bước tới moi Lý Hiền từ trong chăn ra, nâng mặt cậu kề sát vào, “Ăn cơm trước đi, lão bà đại nhân, tôi đã làm cháo hải sản cho em rồi...”

“...Anh không thể để em trốn một lúc sao?” Lý Hiền đỏ mặt, cố gắng không nhìn vào y.

“Không thể!” Người đàn ông ôm chặt lấy cậu, từ trong lồng ngực phát ra tiếng cười trầm thấp.

“...Em không phải lão bà!” Lý Hiền trì độn kháng nghị lại.

Cuối cùng cậu không thể không ngồi dậy, bưng tô cháo, đỏ mặt há miệng nhỏ ăn cháo. Tiêu Vũ nhìn cậu như vậy, thật sự là yêu đến tận xương, chỉ cảm thấy người này chỗ nào cũng đẹp, cũng đáng yêu như vậy, ngay cả bộ dáng húp cháo cũng mạnh đến độ tim gan y run rẩy. Y không nhịn được mà chọc cậu, “Sao mặt em lại đỏ như vậy? Vừa mới nghĩ gì hả? Có phải đang nghĩ tới đại điều của lão công không?”

‘Phụt!’ Lý Hiền phun hết muống cháo ra ngoài. Cậu trợn mắt phần nộ liếc Tiêu Vũ, hạn cuối của tên này chết hết rồi sao?

“Thì ra lão công tối qua vẫn chưa cho em ăn no sao?”...Hạn cuối đã mất hết người đàn ông quả quyết nói.

“Anh được rồi đó! Lăn ra ngoài!!” Lý Hiền lấy gối đánh y.

“Ha ha ha ha ha...Được rồi...không chọc em nữa...Mau uống cháo đi, chốc nữa chúng ta về.” Lý Hiền nhúc đầu nhìn hướng y rời đi, sau này bọn họ còn có thể nói chuyện bình thường không?

Đến khi Tiêu Vũ có hơi mất tự nhiên lấy một bộ quần áo sạch (kể cả quần lót) tới cho cậu thay, cậu mới nhận ra, thì ra cái tên này đã có âm mưu hết rồi! Ngay cả quần lót sạch cũng có, này nói rõ điều gì?!...Cái gì mà bạch liên hoa lạnh nhạt cấm dục chứ, đều gạt người hết! Cậu tức giận nghĩ, mình đời trước đúng là bị mù, hơn nữa tên này là tổng công không thể nghi ngờ được! Đợi đã, vậy lẽ nào đời trước Tề Tuyên bị Tiêu Vũ lừa thành thụ?...Tưởng tượng hình ảnh kia một lúc, Tề Tuyên nằm đó bị tổng công đại nhân làm cho lớn giọng rên rỉ...Lý Hiền ...cậu nhịn không được rung mình một cái...Quên đi, hai công gặp nhau tất có một thụ gì gì đó...

Lúc này hai nhân vật chính đồng thời hắt xì một cái. Bọn họ không hề biết não của Lý Hiền đã mở rộng tới tận phương nào...

“Giày em đâu?” Lý Hiền tức giận, gì mà đảo nhỏ, gì mà nướng thịt trên bãi biển chứ, ra cậu căn bản là dề chui vào miệng cạp a.

“A...cái đó tối qua tôi đã tìm cả buổi trời, có một chiếc rơi vào nước, trôi đi quá xa...Tôi lười đi lấy...”

Lý Hiền: “...” Tối qua bọn họ rút cuộc là đã kịch liệt cỡ nào vậy? Dã chiến trên biển vân vân...

Khó trách muốn đưa cậu đến “đảo không người” ...Tên khốn kiếp này...

“Em mang của tôi đi...” Tiêu Vũ chỉ cao hơn cậu nửa cái đầu, chân lại lớn hơn vài số, đôi giày da nhưng đáng thương cứ thế bị Lý Hiền đạp gót thành dép lê.

Vé máy bay đã đổi thành giờ buổi tối, vừa vặn có đủ thời gian, hai người đến khu mua sắm gần đó đi dạo một lúc, Lý Hiền nhìn những mặt hàng xa xỉ được trưng bày khắp nơi, rốt cuộc cũng không thể tìm lại được động tâm đời trước, khi đó cậu được Tề Tuyên bao dưỡng, chi phí ăn mặc xa hoa vô cùng, còn đặc ý cho rằng đó là minh chứng cho việc đối đãi đặc biệt của Tề Tuyên với mình... Cho rằng yêu chính là cho mi tiền cho mi thể tín dụng cho mi thỏa sức tiêu? Ngu xuẩn như thế chẳng trách cuối cùng phải chết thảm như vậy. Đang thất thần, một đôi giày bata thường màu trắng đột nhiên được đưa tới trước mặt cậu, “Thử xem, tôi cảm thấy rất hợp với em.” Cậu vừa nhìn nhãn hiệu liền quyết đoán bỏ xuống kéo Tiêu Vũ đi...

Cuối cùng khi cả hai ra khỏi cửa hàng, trên chân là hai đôi Nike trắng giống nhau như đúc, được cửa hàng giảm giá. Lý Hiền đã hoàn toàn không còn thích mấy nhãn hiệu lớn kia, hướng hồ lấy thân phận hiện tại của cậu, mang một đôi Dior loại mới giá hơn 1 vạn? Cậu cũng không muốn bị người ta hiểu lầm cái gì đâu, không thèm nhìn vào vẻ mặt ‘Lão bà em không cần tiết kiệm tiền cho tôi đâu’ của ai đó. Mà suy nghĩ của người nào đó rất đơn giản: Lão bà đại nhân xài cái gì cũng phải lấy cái tốt nhất mới được! Đồng thời y còn kiên trì muốn mang giày tình nhân với lão bà!

Cho nên nói tên dâm ma ái thê khốc soái cuồng bá duệ gì gì đó...thật sự là đủ rồi...

Lần nữa bước xuống mảnh đất thân quen, Lý Hiền không khỏi có chút cảm khái, lúc đi cậu và Tiêu Vũ là bạn bè, khi trở về cư nhiên lại biến thành loại quan hệ này. Bạn tình? Tiêu Vũ phỏng chừng sẽ giết cậu luôn, người yêu? Không thể phủ nhận, cậu có cảm giác, nhưng đó là yêu sao? Cậu yêu y sao?

...

Trong thư phòng rộng lớn, một người đàn ông trung niên anh tuấn ngồi trên chiếc ghế gỗ chạm trổ hoa văn, dưới hàng lông mày nâu là đôi mắt xanh xám, giờ phút này đang đẩy xoi mói cùng bắt mắt nhìn thanh niên trước mắt, thanh niên mặt không chút thay đổi nhìn ông, không nói một câu.

“Con không có gì muốn nói sao?” Người đàn ông dường như hơi mất kiên nhẫn, ông nhướng một bên mày, hỏi người thanh niên.

“Hừm, dài dòng lắm.” Tiếp tục mặt liệt.

“...” Người đàn ông hít sâu một tiếng, “Con có biết mình đã bao lâu không về nhà không hả? Hơn nữa, ngay cả điện thoại cũng không gọi một cuộc! Con có còn nhớ cha mẹ mình là ai không?!”

“Con có gọi cho mẹ, ba ba.”

“...” Người đàn ông cảm thấy mình như vừa bị bắn một mũi tên.

“Ngài cho thư ký gọi cho con, nói con biết ngài bị trúng gió, con đã lập tức buông chuyện ‘quan trọng’ trong tay xuống, ngựa không ngừng vó chạy về..” Y nhấn mạnh hai chữ ‘quan trọng’, “Cho nên ngài có chuyện gì muốn nói?”

“Ta không bảo cậu ta nói thế.” Người đàn ông bĩu môi. (Thư ký: “...”)

“Như vậy thì ngài mắc bệnh nan y gì?”

“...” Người đàn ông cảm thấy mình đã bị đả kích sâu sắc, tại sao chỉ có con trai ông là thế này?

“A Vận! A Vận! Mau tới xem con trai của em kia!” Giọng lớn như chuông đồng, hoàn toàn không giống bộ dáng một người bị bệnh nan y, người vợ đứng bên ngoài nghe vậy thì đẩy cửa đi vào, vẻ mặt sớm đã biết sẽ thế này mà. Người đàn ông nhanh chóng đi tới cạnh bà, như tìm được chỗ dựa, quay đầu trừng “thằng con bất hiếu”. Người vợ động viên vỗ vỗ ông, sau đó quay sang người thanh niên, “Bọn ta đều rất nhớ con, nhất là ba con, ông ấy rất lo lắng cho con, sau khi ngủ một giấc đột nhiên tạm nghỉ học chạy tới Trung Quốc, lại không nói là có chuyện gì, nếu không phải Hoa Vũ nói con đột nhiên vào công ty đối thủ, còn đi làm diễn viên, bọn ta cũng không biết rốt cuộc con đang làm gì...Đến tột cùng là sao?”

“Mẹ, con đi tìm A Hiền.”

“...Ý con là...đứa nhỏ kia?” Người phụ nữ hơi giật mình, dù sao năm đó tìm mãi mà vẫn không thấy, làm sao lại đột nhiên tìm được?

“Dạ, mấy hôm nay con đều ở cùng em ấy, mẹ, con rất vui.”

Con trai bà từ nhỏ đã trầm mặc ít nói, cũng chưa từng tỏ vẻ vui vẻ vì bất cứ chuyện gì, bây giờ cư nhiên lại chính miệng nói với bà ‘con rất vui’.

“Cho nên hai người không cần phải lo lắng, chuyện đóng phim còn có tạm nghỉ học đều chỉ là tạm thời, con biết mình muốn gì. Con...con muốn ở cùng em ấy, giống như người yêu vậy...Con yêu em ấy.” Người thanh niên chăm chú nhìn mẹ mình.

“Thế thằng bé thì sao? Nó cũng yêu con sao?” Người thanh niên không nghĩ tới mình sẽ bị hỏi vấn đề này.

“Em ấy hình như hoàn toàn không nhớ rõ chuyện hồi bé.” Nói đến đây thanh niên có hơi ủ rũ, “Nhưng chuyện đó cũng không cản trở việc bọn con đến với nhau, em ấy sẽ yêu con, như con yêu em ấy vậy.”

“...Con đã lớn rồi, có chuyện mình muốn làm, như thế rất tốt. Thế nhưng, tình yêu vừa có thể khiến người ta hạnh phúc cũng có thể hại người trong vô hình, dù thế nào, chỉ cần con cam tâm tình nguyện, cũng như sau này có thể không oán không hối, vậy là được rồi.” Bà từ ái nhìn con trai mình, không hề tức giận vì con trai mình thích một người đàn ông.

Thanh niên hơi mở to mắt, “Mẹ không phản đối sao? Con nói, con yêu A Hiền, yêu một người đàn ông.”

“Nếu bọn ta phản đối thì con sẽ không ở cùng một chỗ với cậu ta sao?”

“Không, dù tất cả mọi người có phản đối, con cũng sẽ kiên quyết ở cùng em ấy, con vất vả lắm mới tìm được em ấy, con sẽ không buông tay. Dù tương lai có thế nào.” Y rất kiên định, không chút do dự nói.

Trần Vận im lặng trong thoáng chốc, sau đó, mới chậm rãi nói: “Thật ra, con rất không giống mấy đứa nhỏ khác trong gia tộc, từ nhỏ đến lớn con chưa từng tỏ ra chấp nhất với chuyện gì, bọn ta cũng chưa bao giờ thấy con vui hay chán ghét cái gì đó, nên ta và ba lúc nào cũng rất lo cho con, thậm chí còn nghi ngờ con là một đứa nhỏ không có tình cảm...”

“Sao con lại không có tình cảm chứ?! Con yêu hai người, hai người không cảm nhận được sao?” Người thanh niên giật mình.

“...Được rồi, bây giờ bọn ta tin tưởng con chỉ là không biết cách biểu đạt thôi.” Bà có thể nói bà quả thật không cảm nhận được gì không? Sẽ không tổn thương đến nó chứ?

Từ khi cuộc đối thoại trở nên bình thường, sự tồn tại của ba ba nào đó dường như đã bị mọi người quên mất. Nhưng thật ra trong lòng ông cũng đã trải qua một cơn bão dữ dội: con trai đã tìm được cậu nhóc đồng bọn ở cô nhi viện rồi? — thật vui cho nó; từ đồng bọn trở thành người yêu? Con trai thành đồng tính từ lúc nào mà không nói cho ông biết (đây là trọng điểm sao?), chuyện này sao chỉ có A Vận biết? — cô quạnh như tuyết; đứa con trai không chê vào đầu được này vẫn luôn khiến ông có chút ngứa răng, ông vốn có thể làm bộ phản đối một chút, không chừng có thể thấy được bộ dáng phát điên của nó! Nhưng bọn họ lại chưa hề hỏi ý kiến ông! — quá tổn thương...

Ông đúng là chủ nhân gia đình (ngay cả quản gia cũng chưa từng nghĩ vậy) sao?

“Khụ khụ...Nếu đã về nhà rồi thì thuận tiện đi thăm ông con đi, ông cũng rất nhớ con, hai người cũng đã lâu chưa liên lạc với nhau mà phải không?” Cuối cùng ông chỉ có thể dùng chiêu này để nhấn mạnh sự tồn tại của mình, đồng thời nói xong còn đầy mong đợi nhìn con trai mình, có chút hy vọng y thật sự đã lâu không liên lạc với ông mình.

“Không, con có gọi cho ông rồi.”

Ba ba: “...” Hình như có tiếng gì đó vỡ nát.

“Vậy con về phòng trước, ba mẹ ngủ ngon.” Y đi tới cửa, lại có âm thanh bắt đầu dĩ của mẹ truyền tới, “Đừng có bắt nạt ba ba con nữa.”

...

Đi trên con đường quen thuộc, y lại bắt đầu nhớ tới người kia, rõ ràng chỉ mới tách ra 2 ngày, thật không hiểu đời trước sao mình có thể chịu được nhiều năm như vậy, ký ức không có cậu dường như đều là màu xám. Y không chờ được bấm số cậu, mới reo hai tiếng thì lập tức tắt. Bây giờ y đang ở Ý, sai lệch với bên kia những 6 tiếng, bây giờ đối phương có lẽ còn đang chìm trong mộng đẹp, y đỡ trán, vừa ngọt ngào lại bất đắc dĩ, đối thành nhắn tin cho đối phương. Vẫn là đến thăm ông đi, cả nhà bọn họ đã chuyển đến Bologna (một thành phố ở Đông Bắc Italia) được vài năm, ông lại kiên quyết muốn ở lại Verona (thành phố nằm ở bắc Italia), chính là nơi mà ông và người yêu người Trung Quốc của mình, cũng chính là bà nội đã gặp nhau.

14. Chương 14: Đồ Kị

Lý Hiền về đến nhà, lại bất ngờ phát hiện có một vị khách không mời mà tới đang đứng trước cửa nhà trọ đợi cậu. Về mặt của Tề Tuyên rất xấu, dưới mắt là hai quầng thâm, râu ria xồm xoàm, hai tay hằn chống lên tường, từ khi Lý Hiền xuất hiện trong tầm mắt thì liền dữ tợn nhìn cậu chằm chằm.

Lý Hiền chỉ kinh ngạc một lúc, Tề Tuyên làm ông chủ lớn có thể tìm được nhà cậu cũng không có gì kỳ quái, chỉ là tới tìm cậu làm gì? Không phải đã nói rõ ràng rồi sao? Cậu đến bây giờ cũng không biết là nên đối mặt với hắn thế nào, trâm mặc mở cửa, Tề Tuyên cũng theo cậu đi vào.

“Tề tổng, ngài tìm tôi có chuyện gì không?” Cậu dừng lại ở cửa nhà, có hơi không muốn để hắn vào.

“Em ở cùng cậu ta?” Người đàn ông khàn khàn mở miệng, giọng có chút thô ráp, “Không tiếp nhận tôi, lại đến với cậu ta? Hai người đã tiến triển đến mức độ nào rồi? Hắn đã chạm vào em? Hắn đã chạm vào em sao?”

“Đủ rồi!” Lý Hiền cuối cùng cũng nhìn vào hắn, “Tôi muốn ở cùng ai, đều là tự do của tôi, không liên quan đến anh.”

Tức khắc, Tề Tuyên lộ ra vẻ thống khổ, hắn lúc nào cũng để ý tới Lý Hiền, tất nhiên biết cả hai càng lúc càng thân mật với nhau, trải qua đời trước, hắn cũng đã biết rõ mục đích của Tiêu Vũ, nhìn bọn họ ám muội, hắn lại không ngăn cản được, hay tin cả hai đến Sanya du lịch, hắn rốt cuộc cũng không nhịn được nữa nhắn vô số tin cho Lý Hiền, nhưng những tin nhắn đó lại như đá chìm vào biển lớn. Vì thế hắn không từ bỏ, gọi điện thoại cho cậu, lại phát hiện mình dường như bị kéo vào blacklist mà thấy tuyệt vọng.

Lý Hiền, đối xử với hắn lạnh lùng thế sao? Sống lại một đời, hắn không hề nghĩ tới, cứ nhiên có thể ném trải cảm giác bị Lý Hiền coi thường. Hắn không cách nào khống chế được tưởng tượng bọn họ đã làm gì ở Sanya, hắn ghen tị đến phát điên.

“Em thừa nhận? Em thừa nhận có đúng không? Các người đã làm gì? Thằng mặt trắng đó có thể làm em thoải mái sao? Nó có thể thỏa mãn người dân đang như em...”

“Câm miệng!!!”

Lý Hiền thật sự không thể nhịn được nữa, cậu thống hận nhìn người đàn ông, đúng, đây mới chính là Tề Tuyên, cái người luôn tùy ý để tự tôn của cậu dưới chân mà thỏa ý giẫm đạp, nhất thời chồng lên hình ảnh lúc trước. Cậu lần đầu tiên hiểu được, Tề Tuyên, đó giờ chưa từng xem cậu là người, đời trước cãi lời hắn rồi nhận lấy kết cục như thế, thế thì, lần này thì sao?

Tề Tuyên bị ánh mắt của cậu làm cho đau nhói, hắn tỉnh táo lại biết mình vừa nói cái gì, liền hận không thể đánh chính mình, “Không phải...Tôi không có ý đó...Tôi...Xin lỗi A Hiền, xin lỗi...” Hắn thật sự không cố ý nói những lời đó, hắn chỉ là không chịu được sự thật Lý Hiền đã thuộc về người khác.

“Anh thích tôi? Đừng đùa! Tôi chỉ là một con thú không nghe lời trên con đường đi săn luôn thuận buồm xuôi gió của anh, làm sao dám từ chối Tề đại tổng tài ngài? Ngủ một lần thì thấy thích tôi? Vậy tất cả những người anh thích có thể xếp thành quân đội luôn rồi...”

Tề Tuyên siết chặt nắm đấm, hắn không thể phản bác, hắn quả thật luôn là người như thế, gieo tình khắp nơi, đùa giỡn nhân tâm, căn bản không biết cái gì gọi là yêu, nên đời trước bọn họ mới có kết cục như vậy. Nhưng bây giờ hắn trọng sinh, hắn chỉ cần Lý Hiền, Tề Tuyên hắn chỉ yêu Lý Hiền, hắn dâng lên trái tim chân thành, lại năm lần bảy lượt bị từ chối, bị thờ ơ, bị tổn thương. Có lúc hắn cũng đặt tay lên ngực tự hỏi, chỉ mới bị từ chối thế này thôi, hắn cũng sắp không chịu được rồi, thế thì đời trước, khi hắn một lần lại một lần trêu hoa ghẹo nguyệt, Lý Hiền là lấy tâm tình gì mà tươi cười đón ý nói đùa theo hắn? Hắn thậm chí còn vừa hưởng thụ tình yêu của Lý Hiền vừa thấy cậu không có tự trọng.

Mà Tiêu Vũ lại thành công, Tề Tuyên cứ như vậy trở mắt nhìn hai người trình diễn tiết mục anh tình em nguyện, cũng không thể ngăn trở. Lẽ nào hắn sống lại một đời là để nhìn cái này sao? Đây là báo ứng của hắn sao? Hắn không cam lòng. Tổn thương Lý Hiền, đùa giỡn tình cảm của cậu, hắn đã biết sai rồi, sao không thể cho hắn thêm một cơ hội? Rõ ràng chuyện gì cũng chưa phát sinh. Nhìn cái miệng nhỏ không ngừng nói lời đả thương người, hắn không nhịn được nữa, hắn muốn chặn cái miệng này lại!

Tề Tuyên ôm lấy Lý Hiền, ấn chặt gáy cậu hôn xuống. Lý Hiền bị nụ hôn bất thành hình làm cho ngỡ ngàng, khi phản ứng lại thì đã bị Tề Tuyên đẩy lên cửa, giam chặt lấy. Tề Tuyên hôn điên cuồng lại nhiệt tình, tựa như hận không thể ăn luôn đầu lưỡi cậu, rồi lại mang theo chút oan ức.

“Ưm...ưm ưm...” Lý Hiền giấy dựa không được, xoay qua xoay lại trong ngực người đàn ông, nhưng chỉ bằng sức cậu sao có thể thoát khỏi Tề Tuyên, trái lại còn khiến cái tên ngựa giống Tề Tuyên nháy mắt cứng lên. Vốn, thiên tính của đàn ông là cậu càng giấy dựa phản kháng thì càng đẩy lên ham muốn chinh phục của hắn, Tề Tuyên ban đầu chỉ là vừa tức vừa ủy khuất hôn cậu, thế nhưng bây giờ, hắn lại thấy nếu bây giờ không dừng lại, bản thân có thể sẽ không khống chế được mà muốn vật nhỏ ở ngay chỗ này.

Hắn hung hăng cắn môi Lý Hiền, rốt cuộc cũng quyến luyến không rời thả ra, trán áp lên trán Lý Hiền, thân thể tinh trắng cao lớn vẫn áp sát trên người cậu, ồ ồ thở gấp, thế nào cũng không bình tĩnh được. Lý Hiền vừa được thả ra liền nghiêng đầu há to mồm thở hổn hển, cái loại ảo giác thiếu dưỡng khí này làm cậu cứ nghĩ mình sẽ bị nụ hôn này giết chết. Đương nhiên cậu cũng không bỏ qua được cái thứ hưng khí to đùng hiện tại đang dâng lên bụng cậu của người đàn ông, cái độ cứng đó cần lên người làm cậu có chút đau đớn. Cậu cảm thấy nguy hiểm.

“Buông...buông tôi ra...” Đáng tiếc giọng phát ra nghe vô cùng yếu ớt, trái lại còn như dục cự còn nghênh.

“Không muốn.” Người đàn ông nhìn phần cổ trắng nõn trước mắt, rốt cuộc cũng không nhin được nữa, vươn lưỡi tiến tới, cắn bản không để ý tới ý nguyện của Lý Hiền. Hắn cắn vành tai của Lý Hiền, Lý Hiền lập tức rên rỉ, “Ừm...Không...Không muốn...Đừng...” Âm thanh này lọt vào tai Tề Tuyên ngoại trừ kích dục thì không có bất kỳ tác dụng gì, tia lý trí cuối cùng trong đầu hắn ‘bật’ một cái đứt đoạn. Hắn biết lỗ tai là điểm mẫn cảm của Lý Hiền, chỉ cần chạm vào, Lý Hiền sẽ lập tức dâm dăng không chịu được.

Lý Hiền vì cơ thể dâm dăng của mình mà bị ai không thôi, cậu có phản ứng. Dù trong lòng chán ghét người này, hận hắn, cơ thể cậu lại vẫn dễ dàng bị hắn châm lửa như cũ, khát cầu được hắn an ủi.

“Không muốn tôi làm em ở đây, thì mở cửa...Mau lên...” Tề Tuyên ngậm lấy vành tai cậu, giọng nỉ non mơ hồ. Khí tức phả vào tai, cả người Lý Hiền nhất thời mềm nhũn, một cơn ngứa ngáy lan tràn toàn thân. Cậu biết hôm nay người đàn ông này sẽ không từ bỏ ý đồ, mà cậu...thiện ác giao chiến trong đầu, cuối cùng vẫn khuất phục trước dục vọng...Cậu run rẩy lấy chìa khóa ra mở cửa, cửa vừa mở ra, Tề Tuyên liền mạnh mẽ ôm lấy cậu, cậu thậm chí ngay cả chìa khóa còn chưa kịp rút ra, đã bị người đàn ông đặt lên cửa, nồng nhiệt hôn như cuồng phong bão táp.

Tề Tuyên như con dã thú bị nhốt trong lồng, mà con dã thú này còn bị bỏ đói mấy tháng...Hắn vừa gặm cắn môi Lý Hiền vừa dùng người anh em hung hăng đỉnh vào đũng quần Lý Hiền, bắt buộc động tác giao hợp, Lý Hiền không khỏi có ảo giác mình bị hắn cách lớp quần mà tiến vào...Thật quá dâm dăng...Đôi chân thon dài của cậu từ lâu đã theo bản năng quần lấy eo người đàn ông, tính khí run rẩy gắng gượng cũng đã thấm ướt quần lót.

“Ân...Ân...A...ha...Không...không muốn...” Cậu chịu không được ngứa đầu, mặc cho môi lưỡi người đàn ông tàn phá cổ và ngực mình.

“Ha ha...thế đã không chịu được rồi?” Tề Tuyên rút một tay ra cởi quần của cậu, mò mẫm một lúc liền hiểu rõ mà cười đắc ý, “Bé con dễ tiện...đã ướt hết rồi...Có muốn JB của tôi không? Hửm?”

“Ừm...” Giọng ừ ừ khuất.

“Có muốn tôi làm em không? Thao động nhỏ của em? Hửm?” Người đàn ông miệng không tha cho cậu, còn dùng toàn bộ động tác. Lý Hiền cũng không biết thế nào, vừa nghe thấy lời hạ lưu này liền mềm nhũn cả người.

“Muốn làm...thì con mẹ nó làm đi! Đàn ông mà lẳng nhẳng như thế...hay là...anh không được...”

Đàn ông lúc này có thể không bị kích thích sao? Tề Tuyên dục hỏa công tâm, cũng không để ý tới tình thú nữa, tay nổi gân xanh xé quần Lý Hiền, khi xé quần mạnh bạo đến nỗi làm Lý Hiền đau đớn kêu một tiếng. Hắn sắp nổ tung rồi mà vật nhỏ này còn dám kích thích hắn, để xem hắn có làm cậu nát luôn không! Chưa kịp tìm đồ bôi trơn, tay hắn lại phát hiện mặt sau của Lý Hiền đã ướt đầm, có chút không dám tin đâm ngón tay vào, bên trong đã ẩm ướt từ lâu, bao lấy ngón tay hắn mà nuốt vào, hắn gầm nhẹ một tiếng, không nhin được nữa, thào thắt lưng đâm mạnh vào, lập tức nghĩ tới điều gì đó, bắt đầu không chút lưu tình phần nộ va chạm, cửa bị đẩy đến kêu lạch cạch rầm rầm.

“A...A...Không...A Không được...Mạnh quá...nhẹ một chút...A...Đau...” Lý Hiền bị làm cho sau lưng đau đớn, a a kêu.

“Dâm dăng! Có phải mới bị nó làm không! Tiệt nhân! Có phải không! Có phải không!!” Vừa nghĩ tới người của mình trước đó còn nằm dưới thân một người đàn ông khác, hắn liền phần nộ đến muốn giết người.

“Không có...A...Không...Không có...A a...Chậm một chút...Xin anh...A ha...Ân...” Đường như bị đâm vào điểm G, một tiếng cuối cùng chọt vút cao.

“Còn nói dối, cái lỗ dâm dăng con mẹ nó như hồng thủy luôn rồi, cái mông phóng dăng của em rốt cuộc đã ăn bao nhiêu tinh dịch của nó hả? Không biết xấu hổ! Dâm dăng! Tôi làm chết em!” Tề Tuyên giận điên lên, biết cậu và tên khốn nạn Tiêu Vũ kia ở cùng một chỗ là một chuyện, nhưng trực tiếp thấy tên khốn kia từng làm Lý Hiền, thật sự làm hắn điên lên. Hắn càng hung hăng làm Lý Hiền hơn, mỗi một cú thúc đều đâm vào tận cùng, hắn muốn loại bỏ toàn bộ tinh dịch của tên đàn ông khác, hai viên tròn ‘ba ba ba’ đánh vào miệng huyết, hận không thể cùng lúc nhét vào để thoải mái một chút.

“A a...Tôi không có...A...Ân ân...”

Lý Hiền cuối cùng nhịn không được mà bật khóc, nửa vì thoải mái, nửa vì đau. Kỳ thật Tề Tuyên đã nghĩ oan cho cậu, thế nhưng, vào lúc này chính Lý Hiền cũng không biết, sống lại một đời, cơ thể của cậu cư nhiên còn có thêm một công năng khó tin: cục huyết của cậu giống như của phụ nữ, một khi có cảm giác sẽ tự động phân bố ra một lượng dịch, việc này trực tiếp khiến cậu sau này bị hai tên cầm thú hành hạ một thời gian dài. Bất quá đây là nói sau, trước mắt Tề Tuyên hoàn toàn không nghe cậu giải thích, nói thì hay, theo tôi không được, ở cùng thằng mặt trắng kia con mẹ nó sướng lắm đúng không? Nghĩ đến đôi cậu nam nam này cả ngày làm đến điên loạn đảo phượng những mấy tháng, hắn thật sự không nhịn được nữa, vì thế càng thêm liều mạng thao chết Lý Hiền.

Tác giả có lời muốn nói:

Tra công: lâu lắm rồi mới có thịt hắc hắc

15. Chương 15: Tổn Thương

Lý Hiền lúc đầu còn bị thao đến kêu khóc, hiện tại đã không thể phát ra được tiếng nào nữa, chỉ há miệng, yên lặng thở dốc, cậu cứ như vậy bị đặt lên cửa làm cho bắn tới hai lần, hai chân từ lâu đã không còn sức lực, gác lên cánh tay mạnh mẽ của người đàn ông, theo những cú thúc không ngừng của hắn mà lay động, Tề Tuyên đã lâu không được ăn, lại vì cơn phần nộ nên vẫn chưa bắn, hắn không biết mỗi một mạnh mẽ ra vào, vừa nhắm ngay điểm G của Lý Hiền mà đâm vào, vừa không ngừng nhục nhả cậu.

“A...Dâm dăng...Thật sướng...Đúng là cái mông tốt...A!...Thả lỏng! Lão tử còn chưa làm đủ!” ‘Ba’ một tiếng đánh vào mông Lý Hiền, “Tiện nhân kia cũng làm em như vậy sao? Hửm? Ai lớn hơn? Hả? Ai làm em thoải mái hơn? Cái JB non choẹt của nó có thể làm em đến bắn luôn sao? Nói!” Hắn cảm nhận được cơn co rút tiêu hồn, Lý Hiền lại sắp đạt cao trào, hừ, lão tử có thể làm em đến bắn ba lần, nó có thể sao?

“Ân...A...ha...” Lý Hiền chỉ cảm thấy nơi đang bị thao truyền tới cơn tê dại khó nhịn, cậu muốn chết, không chịu được nữa, móng tay bấm sâu vào cánh tay người đàn ông, hôn cậu sắp bị hút đi rồi, Lý Hiền ngửa cổ lần nữa dâm dăng kêu “A...ân...A a a a...Ân...” Trong đầu trống rỗng, cậu run rẩy lần nữa bắn ra, tinh dịch phun lên cằm người đàn ông, quần áo của hắn cũng dính đầy tinh dịch của cậu.

Tề Tuyên cảm thấy động nhỏ phía dưới như đang co rút lại, hắn không nhẫn nại được nữa, nhanh chóng rút cầm mấy chục cái rồi đâm vào nơi sâu nhất sáng khoái bắn ra, “A a a a...Bắn cho em...Bắn hết cho em...A...” Hắn vừa bắn vừa không ngừng tiến vào, một lần bắn này kéo dài tận mấy phút. Quá đã...Thật sự quá sung sướng. Chuyện hắn thấy tuyệt nhất hai đời chính là thao Lý Hiền, mà không phải ai khác. Chỉ có Lý Hiền thôi. Thoải mái chôn mình trong động nhỏ ẩm ướt mềm mại của Lý Hiền, hắn thật sự không muốn lấy ra, thẳng cho đến khi chết luôn trong đây. Lý Hiền bị hắn bắn vào điểm G, cả người co giật liên tục, tính khí lần nữa đứng thẳng, nhỏ vài giọt chất lỏng trong suốt. Lần này Tề Tuyên bắn đặc biệt nhiều, tinh dịch theo miệng huyết nhỏ xuống sàn, không biết tại sao, hắn luôn cảm thấy làm Lý Hiền hai lần, dâm thủy của Lý Hiền dường như chảy ra rất nhiều, nhiều đến nổi tràn cả ra ngoài.

Hắn thả Lý Hiền ra, lật người cậu lại, phát hiện thấy lưng cậu ửng đỏ cả một mảng, lập tức thấy đau lòng, dù có hận Tiêu Vũ cũng không nên tổn thương A Hiền, chính mình chẳng phải đã thề sẽ không bao giờ tổn thương em ấy sao?

Đúng lúc này, di động của Lý Hiền đột nhiên vang lên, Tề Tuyên nheo mắt, theo trực giác biết là Tiêu Vũ gọi tới, trong mắt tức khắc lóe lên hung quang, hắn quay đầu liếc nhìn di động rồi quay đầu lại trừng Lý Hiền, không lên tiếng. Bầu không khí hết sức căng thẳng, Lý Hiền thật sự rất sợ, hai chân cậu mềm nhũn, hoàn toàn không dám lên tiếng, chứ nói gì đến bắt điện thoại. Chỉ thấy Tề Tuyên đột nhiên cong môi, cười lạnh một tiếng, nhặt quần Lý Hiền lên, lấy di động ra, quả nhiên là Tiêu Vũ, hừ hừ, vội vàng đến tìm tiện sao.

Lý Hiền đã đoán được hắn muốn làm gì, liền bắt lấy tay hắn, nhìn đầy khẩn cầu, “Đừng...Xin anh...” Gương mặt cậu lúc này thấm đẫm nước mắt, đầu tóc lộn xộn, đôi môi sưng đỏ ửng ửng, trên lông mi còn treo vài giọt nước mắt, bộ dáng đáng thương muốn khóc lại không khóc, đôi mắt tròn mở to ngăn ngăn nước mắt, bi thương nhìn Tề Tuyên. Tề Tuyên thấy tim mình như sắp chảy ra cả rồi, bên dưới lập tức cứng lên, chỉ muốn ấn người trước mặt vào sâu trong cơ thể.

“...Mẹ kiếp.” Hắn mắng một câu, quá phạm quy mà. Nhưng hắn thật sự không cam lòng cứ thế mà buông tha cơ hội trả thù tiện nhân Tiêu Vũ kia, hắn bình tĩnh lại, ép buộc mình không được mềm lòng, lập tức bắt điện thoại, cũng không biết Lý Hiền lấy khí lực đâu ra, đột nhiên liều mạng giằng co, Tề Tuyên một tay giữ cậu, từ trong điện thoại liền truyền tới âm thanh trầm thấp ôn nhu: “Tôi rất nhớ em, A Hiền.”

Tề Tuyên chỉ cảm thấy một cơn lửa giận xông thẳng lên đỉnh đầu, từng hình ảnh của đời trước ồ ạt tràn về, nếu không phải tên âm hiểm này tiếp cận đùa giỡn hắn, hắn và A Hiền sao lại rơi vào kết cục chết không được tử tế kia... “...Cái đồ MB mặt trắng nhà mày.” Giọng hắn vẫn bình tĩnh, âm thanh phát ra lại thâm độc đến đáng sợ.

Vừa nghe thấy giọng này, nội tâm Tiêu Vũ nháy mắt trầm xuống, không tự chủ được siết chặt di động, y cố nén cơn kinh hoàng, nói: “A Hiền đâu? Để em ấy nghe điện thoại.”

Nếu như nói trước đó Tề Tuyên còn chút lý trí, vẫn còn để ý tới Lý Hiền, thái độ của Tiêu Vũ lại thờ ơ như vậy, khiến hắn hoàn toàn dựng lông lên. Cái cảm giác như đâm vào bông, không cách nào động vào đối phương được này, khó chịu vì không cách nào khiến đối phương phần nộ được, hắn không nhịn được nữa.

Hắn cười tàn nhẫn, “Mày đừng hối hận.” Hắn kẻ sát điện thoại đến bên tai Lý Hiền, lạnh lùng nói, “Tình nhân của em muốn nói chuyện với em này.”

Lúc này Lý Hiền nào dám lên tiếng? Cậu im lặng nhìn Tề Tuyên, anh ta rốt cuộc là muốn làm gì?

Cậu còn chưa kịp phản ứng, đã bị Tề Tuyên đâm thẳng từ phía sau, ‘phốc’ một tiếng thúc vào.

“A!” Cơn kích thích đột ngột khiến cậu nhin không được mà kêu lên.

“A Hiền! Em sao vậy! Hắn ta làm gì em?” Tiêu Vũ không thể bình tĩnh được nữa, có lẽ y đã sớm đoán được, gã đàn ông chết tiệt kia sẽ làm cái gì với A Hiền. Người đàn ông này, đời trước xem A Hiền như đồ chơi, đời này, gã lại vẫn tới quấy rầy em ấy! Đời này y rõ ràng xuất hiện sớm như vậy, nhưng vẫn không thể nào ngăn hắn ta được, lẽ nào đây là ý trời?

Lý Hiền ban đầu còn cố gắng nén giọng xuống, nhưng Tề Tuyên sao có thể để cậu toại nguyện? Một tay của hắn nắm chặt lấy tay cậu quặp ở sau lưng, một tay khác thì để di động sát tai Lý Hiền, hắn chính là muốn Tiêu Vũ biết, hắn, đang thao Lý Hiền, không ai có thể cản được hắn, con mẹ nó ai cũng không cản được! Hắn hung hăng ra vào, ra sức nghiền nát điểm G của Lý Hiền, tiếng nước chặc chặc dâm mỹ cùng tiếng va chạm ‘ba ba’ như được khuếch đại đến mức lớn nhất. Lý Hiền sắp hỏng mất, cuối cùng không nhịn được nữa, tiếng rên rỉ đè nén truyền ra từ các kẽ răng, vang lên dứt quãng.

“Em con mẹ nó rên lên! Hửm? Không phải mới rồi em còn rên rất dễ nghe sao? Sao? Xấu hổ? Hay là lão tử con mẹ nó thao em không đủ sướng? Gọi lớn lên cho tôi!” Tề Tuyên phẫn hận tăng tiết tấu va chạm.

Đôi môi bị cắn đến chảy máu, nhưng Lý Hiền vẫn ra sức nhẫn nại. Cậu cảm thấy khuất nhục, giống như khi bị mười mấy người làm nhục đời trước vậy. Mà Tề Tuyên, từ xưa đến nay luôn xem cậu là đồ chơi, sao có thể thật lòng đối xử tử tế với cậu, đối lại, chỉ là những nhục nhã này. Hắn và những người kia có khác gì nhau?

“Không muốn...”

“Không muốn...”

“Không muốn...” Cậu trợn to hai mắt, không còn ý thức, nước mắt không ngừng tràn ra, lã lã. Tề Tuyên không khỏi buông tay ra, hắn quay mặt Lý Hiền lại, nhìn gương mặt đầy nước mắt của cậu, vẻ mặt

vô cùng oan ức cùng tuyệt vọng kia tức khắc khiến tim hắn đau đớn không thôi. Hắn yêu Lý Hiền, nhưng cũng vì mình mà thấy tuyệt vọng, tình cảnh này giống như Lý Hiền và Tiêu Vũ hai người thật sự song phương tình nguyện, mà hắn mới là kẻ ác giờ gây đánh uyên ương kia.

Hắn thế này có ý nghĩa gì? Bức bách Lý Hiền thế này thì được gì?

Không thêm để ý tới nữa, hắn ném điện thoại đi, giữ nguyên tư thế kết hợp, từ từ ôm Lý Hiền vào ngực, siết chặt, môi kề sát tai cậu, không ngừng cọ cọ, “Xin lỗi...” Hắn vừa nói vừa nhẹ nhàng hôn lên vành tai Lý Hiền, “Xin lỗi...A Hiền...Là tôi...tôi khốn nạn...Tôi đã tổn thương đến em nhưng tôi không cố ý...Tôi thấy em ở cùng Tiêu Vũ...Tôi không nhẫn được...Tôi đổ kị...Tôi đổ kị hắn ta...Nó dựa vào cái gì...” Càng nói càng thấy ủy khuất, “Rõ ràng là tôi gặp em trước, là tôi...là tôi biết em trước, nụ hôn đầu của em, lần đầu tiên của em, tất cả của em...rõ ràng đều là của tôi...Một thằng nhóc mặt trắng chưa đủ lông đủ cánh như nó, dựa vào cái gì mà cướp người của tôi...” Đời trước dựa vào cái gì mà phá hoại bọn họ.

Lý Hiền bị hắn ôm từ phía sau, giờ phút này cũng đã không còn phản ứng, đôi mắt không có tiêu cự, mê mang không biết có nghe được lời hắn không, Tề Tuyên không nhìn thấy biểu tình của cậu, cũng chỉ có thể thấp thỏm bất an ôm cậu chặt hơn, tiếp tục ghé sát tai cậu nói: “A Hiền, tôi đã làm sai rất nhiều chuyện, tôi...tôi không nên được tha thứ, nhưng tôi biết sai rồi, ta vốn nghĩ mình đã không còn cơ hội, tôi biết em nhất định đã hận chết tôi rồi, nhưng mà...tôi nằm mơ cũng không ngờ được...A Hiền...Cho tôi một cơ hội đi, cho tôi thêm một cơ hội nữa đi...Em đừng nghĩ tới tên mặt trắng kia nữa, chỉ được nhớ đến tôi thôi, nếu không thì tôi còn có nghĩa lý gì nữa chứ...Tôi con mẹ nó sống lại một lần có ý nghĩa gì...” Hắn chôn đầu vào hõm vai Lý Hiền, phân thân không nỡ rút ra bên dưới càng ấn sâu vào trong cơ thể cậu, như hận không thể dung nhập mình vào xương thịt Lý Hiền.

Trên vai truyền tới cảm giác ướt át, Lý Hiền như bị phỏng mà phục hồi tinh thần lại, cả người bắt đầu không kiềm được mà run rẩy.

Tề Tuyên vừa mới nói gì? Cậu không thể tin trọn tròn mắt, thời gian thoáng chốc như dừng lại, cậu từ từ quay đầu lại, nhẹ giọng nói: “Anh vừa mới nói gì?”

Tề Tuyên nói lâu như vậy, thấy cậu rút cuộc cũng có phản ứng, liền kích động ngẩng đầu lên, mắt đỏ bừng bắt lấy người Lý Hiền, “Em có nguyện ý không? Cho tôi thêm một cơ hội...”

“Không phải câu này, câu trước đó.” Lý Hiền run rẩy cắt ngang lời hắn.

Tề Tuyên hơi kinh ngạc, mà giờ phút này cũng chỉ ngoan ngoãn nghe theo mà trả lời cậu, “Tôi biết tôi sai rồi...Tôi biết em nhất định là hận...” Hắn sững sốt, đột nhiên nhìn thẳng Lý Hiền, “Em...có ý gì?”

Lý Hiền bình tĩnh nhìn hắn, “Có ý gì? Câu này tôi nên hỏi anh mới đúng? Tề tổng, anh có ý gì?” Ánh mắt của cậu sắc bén vô cùng, còn có chút hận ý, Tề Tuyên theo bản năng không dám tiếp tục nhìn.

“Anh đã làm sai cái gì? Tôi tại sao lại hận anh?” Lý Hiền nói tiếp, “Lại một lần nữa, là có ý gì?”

Tề Tuyên không tìm được mới nói ra những lời luôn giấu trong lòng, hắn cũng không hy vọng Lý Hiền có thể nghe hiểu, giờ đột nhiên bị cậu hỏi như vậy, hắn không biết phải đáp lại thế nào. Đành phải đứng đó ngẩn người, có chút ảo não cau mày.

Giờ phút này, tâm Lý Hiền đang chấn động mãnh liệt, thì ra là vậy. Cậu chỉ nghĩ mình có thể được ông trời chiếu cố, nếu lần nữa có được cuộc sống mới, thế thì, hết thảy phải bắt đầu lại từ đầu, đời này cậu nhất định phải sống cho tốt, trân trọng bản thân, không trêu chọc vào người đàn ông từng khiến cậu vạn kiếp bất phục kia được.

Nhưng không ngờ, người đàn ông kia, cũng sống lại.

Cậu đột nhiên đẩy Tề Tuyên ra, không để ý dị dạng của hậu huyệt mình, kiên cường chống người đứng dậy, chỉnh lý lại quần áo, sau đó chán ghét nhìn về phía hắn. Đây không phải là Tề Tuyên cái gì cũng không biết, dù không biết tại sao hắn cũng trọng sinh, nhưng cậu hận hắn, không muốn có bất kỳ quan hệ nào với hắn cả. Cái bộ mặt thâm tình kia của hắn, làm cậu chỉ thấy buồn nôn.

“Anh ra sao cũng được, không liên quan gì đến tôi. Tôi và anh không thể ở cùng nhau.”

Gương mặt Tề Tuyên lập tức lộ rõ vẻ tuyệt vọng, Lý Hiền nghiêng mặt, tiếp tục nói: “Ngay bây giờ, rời khỏi nhà tôi đi.” Lời này đã không để lại chút đường lui nào, cậu biết Tề Tuyên rất sĩ diện, cả hai đã đến bước đường này, cậu không tin còn có khả năng quay lại gì.

“Tôi không đi.”

Tác giả có lời muốn nói:

Tề tra: lão tử ăn thịt, lại TM không được ăn hết.

Tiêu đại thiếu, cực kỳ bất mãn với việc phân chia thịt, nói: Cái vẻ mặt đó của ngươi là muốn sao đây? Tôi phá các người?

16. Chương 16: Chấp Nhất

Edit: Carly (16, 17) + Sakura (18, 19)

Beta: Carly

“Tôi không đi.”

“...Cái gì?” Lý Hiền cứ nghĩ mình nghe nhầm, không tự chủ mà hỏi lại lần nữa.

Tề Tuyên đứng dậy, có chút đáng tiếc nhìn người anh em của mình, lần này vẫn chưa tận hứng, lần sau không biết phải đợi đến khi nào. Hắn kéo quần lên, thản nhiên nhìn Lý Hiền, “Tôi nói, tôi không đi.” Tiếp đó liền nhanh chân đi tới bên người Lý Hiền, nắm lấy cổ tay cậu, cường thế nói: “Đời này nếu tôi không quần lấy em, vậy thì còn không bằng đi chết đi thôi, tôi không nên đi hỏi ý kiến của em, ngược lại không quần em có đồng ý hay không, tôi đã nhận định em rồi.” Nháy mắt, Tề Tuyên tự tin tiêu sái kia đã trở lại.

Tâm Lý Hiền run rẩy, cậu không nghĩ tới sẽ có một ngày, Tề Tuyên sẽ nói thế này với mình. Giống như, giống như Tề Tuyên vô cùng yêu cậu vậy. A...Vậy đời trước của cậu tính là gì đây? Cậu tuyệt vọng, những chuyện mà cậu phải chịu, cậu dùng cái chết để đổi lấy sự giải thoát, tính là gì đây?

Cậu vẫn còn nhớ Tề Tuyên phần nộ không thể tha thứ cho cậu đến cỡ nào, ánh mắt chán ghét kia, cậu không phải thằng ngu. Vứt cậu đi như thứ gì đó rác rưởi khiến người buồn nôn, không đợi được muốn ném cậu đi, thậm chí còn tìm người tới LJ cậu...Cậu biết, đó không chỉ là báo thù cho Tiêu Vũ. Cậu vĩnh viễn nhớ rõ khi bị bỏ lại kho hàng, Tề Tuyên thật sự thờ ơ không hề động lòng, hắn thấy chết mà không cứu, giống như sợ cái gì đó dơ bẩn dính vào người vậy. Bóng lưng quay đi lần cuối kia, còn có bước chân thông dong đi xa kia, mỗi bước như giẫm vào tim cậu, đập vỡ tất cả ý chí của cậu.

Chuyện đã đến nước này, khó khăn lắm cậu mới sống lại, người này cư nhiên còn đi theo, tính cách dường như thay đổi, cứ theo đuôi cậu không chịu buông tha. Khi còn sống thì bị hắn xem nhẹ, còn vì người khác mà trở mặt vô tình với cậu, sao khi cậu chết rồi, Tề Tuyên lại yêu cậu?

Làm cậu chết thêm lần nữa cậu cũng không tin. Cậu nhìn Tề Tuyên, nhìn bộ dáng nhất định phải thể của hắn, chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười. Vì thế nhìn không được bật cười.

Tề Tuyên nhíu mày, “Em cười cái gì?”

“Tại sao?” Lý Hiền nhẹ giọng nói.

“...Này còn phải hỏi? Tôi...lão tử thích em, coi trọng em! Tôi nói cho em biết, em nên sớm bỏ đi tâm tư khác đi, sớm muộn gì em cũng là của tôi! Thẳng mặt trắng kia đừng hòng ngăn cản!”

“Tại sao?” Lý Hiền vẫn nói câu này.

“Em...Em không nghe sao! Tôi nói tôi...” Lời còn chưa dứt đã bị Lý Hiền cắt ngang.

“Tại sao? Lúc tôi còn sống, anh không để ý tới tôi...Chờ khi tôi chết rồi...tôi chết rồi...anh bây giờ mới nói mấy lời này với tôi, còn con mẹ nó có ý nghĩa gì chứ?”

...Ngả bài đi.

Tề Tuyên nhất thời cứng đờ, lời của Lý Hiền, không khác gì tiếng sấm sét truyền vào tai hắn. Mối hận há ra, cả buổi không nói được câu nào.

“...A Hiền...A Hiền...Em nói cái gì? Em...em là...em là A Hiền của tôi sao?” Hắn lắp bắp hỏi, bản thân cũng không biết muốn nói cái gì, chỉ là vừa dứt lời, vành mắt đã đỏ bừng.

Tình triều cuộn trào mãnh liệt, hắn không chịu đựng được nữa, mạnh mẽ ôm lấy Lý Hiền, dán sát bên tai cậu, “A Hiền...là em sao? Là em đúng không...Tôi rất nhớ em...Tôi sai rồi...tôi biết sai rồi...Tôi là đồ khốn nạn...Tôi là súc sinh...Tôi không phải là người...Là tôi...đều do tôi hại em...Em về rồi sao? Em trở về rồi sao?...Tôi rất nhớ em...rất nhớ em...” Hắn nói năng lộn xộn, rồi không nén được nước mắt, cuối cùng dứt khoát vùi vào vai Lý Hiền, ô ô bật khóc.

Lý Hiền để yên cho hắn ôm, có chút bất đắc dĩ lại bị ai, sao lại thế này? Tình yêu của cậu, tại sao thành thế này? Bên tai là tiếng khóc như đau thấu tim gan của Tề Tuyên, cậu chưa từng thấy người đàn ông này khóc như vậy bao giờ, không, cậu chưa từng thấy hắn rơi lệ. Nhưng bây giờ, người đàn ông này ôm cậu, gào khóc như một đứa nhỏ. Trong lòng cậu chua xót vô cùng, cuối cùng lại không chảy một giọt nước mắt.

Ôm lâu như thế, Lý Hiền bị kiềm chặt dần dần có chút nghẹt thở, cậu đẩy một cái, lại đổi lấy cái siết chặt hơn của người đàn ông. “Buông ra, anh buông ra, tôi không thở được!” Lúc này Tề Tuyên mới hơi buông lỏng ra, nhưng hai tay vẫn ôm lấy cậu, không để cậu rời đi, tiếng khóc cũng biến thành tiếng nức nở. Từ khi trọng sinh trở về, thẳng tới giờ phút này, hắn mới có loại cảm giác chân thật, A Hiền của hắn đã trở lại, còn sống, vẫn còn đầy đủ, ở ngay trong ngực hắn. Không phải thi thể bị xâm hại lạnh băng trong bồn tắm, cũng không phải người xa lạ hoàn toàn không quen hắn. Hắn cũng không biết nên cảm tạ ông trời thế nào. Nhưng tức khắc, hắn bắt đầu thấy hoảng sợ, hắn biết A Hiền không tha thứ được cái gì nhất, hắn sợ, A Hiền đã vì những chuyện kia mà buông tha hắn, không yên hắn nữa.

Hai tay nắm lấy vai cậu, cố gắng nhìn vào mắt Lý Hiền, hận không thể nhìn thấy suy nghĩ trong lòng cậu, “Không phải tôi...”

Thần sắc Lý Hiền biến đổi, đang định mở miệng, Tề Tuyên đã cướp lời: “Chuyện kia không phải tôi làm, không phải ý của tôi! Sao tôi có thể làm vậy với em? Em còn nhớ Thẩm Văn không? Còn có người tên A Sơn bên cạnh tôi kia? Là bọn họ, hai người bọn họ liên thủ với nhau, còn tìm thêm vài người, là bọn họ bày kế, bọn họ thấy tôi...thấy tôi không cần em nữa...” Nói tới đây thì dừng một chút, cẩn thận nhìn sắc mặt Lý Hiền, “Liên muốn hại em, chuyện đó hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của tôi, tôi không nghĩ tới bọn họ lại ác độc như vậy, tôi vốn tưởng...”

Cuối cùng Lý Hiền nghe không vô nữa, không nhịn được ngắt lời hắn, “Anh cho rằng cái gì? Anh vốn tưởng rằng cái đám hoa hoa cỏ cỏ kia có thể ôn hòa giáo huấn tôi, để tôi tự mình biết mình, sau đó ngoan ngoãn bị anh đuổi đi? Tề Tuyên, anh dám nói chuyện này không liên quan đến anh sao? Anh không có ý này, bọn họ ai dám làm?”

Cậu vung tay đẩy Tề Tuyên ra, không kìm được cơn phẫn hận, “Anh khi đó, khi đó đang ở đâu hả, nhìn thấy bộ dáng tôi thế thảm như thế, có phải là rất hả giận không? Vì tôi cũng làm chuyện như vậy với

Tiêu Vũ! Nhưng anh ta không phải vẫn tốt sao? Không phải vẫn ổn sao! Sao anh lại làm như vậy với tôi? Sao lại vứt bỏ tôi? Xem như...xem như anh không yêu tôi đi, tại sao lại bỏ tôi lại một mình ở đó? Tôi rất lạnh...Anh vội vàng muốn thoát khỏi tôi vậy sao? Anh có biết không, tôi thật sự hận mình chưa từng sinh ra trên đời này, hận không thể lập tức chết đi! Anh có biết không?” Những lời cuối cùng không khống chế được mà thét lên, vừa dứt lời, nước mắt đã tuôn ra như suối. Những phần nộ cùng oan khuất, vốn luôn được chôn sâu trong lòng, cho đến lúc này, cuối cùng mới trút hết ra.

Gương mặt Tề Tuyên trắng bệch, không thể nói được gì. Mỗi một chữ Lý Hiền nói ra, như từng dao khoét tim hắn vậy.

“Đừng nói nữa...đừng nói nữa...” Hắn bước tới, không để ý sự giãy dụa của cậu mà ôm chặt lấy, “Xin em...đừng nói nữa...” Hắn thấy tim mình như bị một bàn tay hung hăng bóp chặt, đau đến chết lặng. Kiếp trước sau khi Lý Hiền chết đi, hắn mới càng ngày càng thấy được địa vị của người này trong lòng mình. Càng nhận rõ tâm của bản thân, hắn lại càng không cách nào đổi mặt.

Chỉ cần nghĩ tới những chuyện mình đã làm, hắn liền hận không thể thiên đao vạn quả chính mình.

(thiên đao vạn quả: chém ngàn đao, chết không toàn thân)

Tác giả có lời muốn nói:

Có một loại cô quạnh, gọi là chỉ có một mình tôi trọng sinh

17. Chương 17: Hối Hận

Hắn hận không thể chém mình ngàn vạn nhát đao.

Hắn biết chuyện này vĩnh viễn cũng không thể nào bỏ qua được, bất luận hắn có hối hận đến cỡ nào. Hắn không thể nào giải thích chuyện này được. Chẳng lẽ nói lúc đó hắn cố nhẫn nại lắm mới không tiến tới sao? Hắn bị mỡ heo làm cho mê muội, như một thằng ngốc, nên mới cho rằng người mình yêu là Tiêu Vũ? Hay hắn buộc chính mình phải lạnh lùng với cậu, buộc mình phải cứng rắn không được quán cậu nữa, để có thể hoàn toàn thoát khỏi cậu? Chính hắn cũng không tin trên đời này lại có người ngu xuẩn như vậy, sao A Hiền tin được?

Hắn chỉ có thể siết chặt hơn, lòng bắt lực ôm lấy cậu. Hắn không biết phải làm thế nào, mới có thể an ủi những tổn thương đau xót trong lòng Lý Hiền. Hắn hận Thẩm Vân, hận A Sơn, hận Tiêu Vũ, hắn hận những người đã hại A Hiền của hắn đau đớn như vậy, nhưng người hắn hận nhất cũng là chính hắn.

Hai người cứ như vậy, một người chết lặng, một người tuyệt vọng. Cũng không biết qua bao lâu, Lý Hiền từ từ đẩy Tề Tuyên ra, bình tĩnh nói: “Anh đi đi.”

Tề Tuyên nhất thời run rẩy, nắm chặt tay cậu không tha, “A Hiền...Không được...Tôi chạy tới đây...” Hắn từ từ lắc đầu, “Không được...”

Hắn vuốt mặt, cố gắng nói, “Em nhìn xem, chúng ta đều đã trở về, đều sống lại, trước tiên không nói đây tức là duyên phận của chúng ta vẫn chưa hết, nếu bắt đầu lại từ đầu, như vậy tất cả đều sẽ không phát sinh, tôi cam đoan! Không, tôi thề toàn bộ đều sẽ không xảy ra! Có thể...xem như em và tôi đều mơ cùng một cơn ác mộng...Bây giờ đã tỉnh khỏi cơn ác mộng kia...”

“...Nếu là mộng, thế thì cũng quá thật rồi...Nào có người mơ một giấc mơ dài như vậy?” Lý Hiền nhẹ giọng nói, trong mắt cậu dần hiện lên vẻ thoải mái. Đây là lần đầu tiên cậu nhìn Tề Tuyên như vậy, giống như tất cả oán hận của cậu, đều chỉ để hỏi về những không cam lòng cùng bị phần đến chết cũng không kịp hỏi đời trước.

“Tề Tuyên...Chúng ta cứ như thế này đi, tôi không hận anh...cũng không trách anh, những chuyện kia đều là chuyện đời trước, đều đã qua rồi...Tình yêu của tôi với anh...cũng đã qua rồi, anh đi đi, đừng quay đầu lại...Chúng ta đều không nên ngoảnh đầu lại...”

“Không thể, A Hiền...Em không thể như vậy...Tôi chưa từng yêu ai, tôi có biết cái gì gọi là yêu? Tôi nào biết cái gì gọi là yêu?!” Tề Tuyên cắt ngang lời cậu, ngữ khí dần trở nên ngang ngược, “A Hiền, tôi cũng nghĩ thông rồi, em không yêu tôi cũng không sao, là do tôi súc sinh, không có tư cách xin em yêu tôi, thế nhưng, em biết mà, Tề Tuyên tôi là loại người gì, dù yêu em, tôi cũng là một tên khốn từ đầu đến đuôi. Tôi không đi, tôi con mẹ nó đời trước không gấp, giờ có thể trở về, em thấy tôi còn có thể buông tay sao? Bây giờ tôi dù chết cũng sẽ quấn lấy em!” Mặt hắn trắng bệch, trong mắt còn hiện lên tơ máu, lời nói ra lại bá đạo vô sỉ vô cùng.

...Lý Hiền há miệng, vừa khiếp sợ lại bất đắc dĩ nhìn hắn, thật sự đời trước cậu chưa từng thấy người này có một mặt vô lại thế này.

Tề Tuyên không chút nào bị loại ánh mắt này ảnh hưởng, tuy vẻ mặt thảm hại lại còn giàn giụa nước mắt, hắn im lặng một chốc, đột nhiên khẽ cong môi lên, “Em đừng nhìn tôi như thế, bây giờ tôi vậy đấy.” Ai~, vợ sắp mất rồi, còn để ý mặt mũi gì chứ?

Hắn đưa tay lau mặt, “Phòng tắm ở đâu vậy? Lần này vừa thao vừa khóc...Mau...Em để tôi vào tắm cùng đi...Phía sau kia của em nếu không lấy ra thì sẽ đau bụng ...Chắc...Còn động nữa tôi con mẹ nó thao em đó! Ngoan ngoãn một chút cho tôi!”

Lý Hiền còn chưa bình tĩnh lắm, đã bị Tề Tuyên túm lấy lôi vào phòng tắm. Người đàn ông nhanh chóng tắm rửa, rồi cẩn thận rửa sạch sẽ từ trong ra ngoài cho Lý Hiền, tuy trong quá trình đối mặt với cơ thể trần trụi của Lý Hiền, mọi cái động dâm đang kia của cậu, hắn không tránh khỏi lại cương, nhưng vẫn rất nghiêm túc không động vào cậu nữa.

Sau này sẽ là vợ hán thối, vợ yêu mới trải qua một cơn đại hỉ đại bi (*hỉ ở đâu ra hỉ!*), mình phải yêu thương em ấy.

Đợi đến khi cả hai đều ngồi trên giường Lý Hiền, Lý Hiền mới mơ hồ nhớ tới một chuyện, “Anh không phải thích Tiêu Vũ sao?” Không phải yêu anh ta đến chết đi sống lại sao? Tề Tuyên đang cầm máy sấy sấy tóc cho cậu, nghe vậy tay liền cứng đờ, biểu tình trên mặt như vừa nuốt phải 100 con ruồi, chỉ là Lý Hiền không nhìn thấy.

“Đó là đời trước! Không phải, là 800 năm trước rồi! Lúc đó tôi mù mới có thể coi trọng thằng ch* đó, đó gọi là nhất thời hồ đồ, ân, ảo giác! Vợ yên tâm, tôi chỉ yêu một mình em, đời trước cũng thế.”

Lý Hiền: “...”

Tôi thật sự cảm ơn anh, đời trước anh có sức giày vò tôi như thế, anh yêu tôi biết bao nhiêu a. Ông bà nhà anh. “Anh có thể văn minh một chút không? Chẳng lẽ anh có cừu hận gì với anh ta, tôi phát hiện anh hiện tại cực kỳ nhìn anh ta không vừa mắt, không thích thì không thích, sao lại nhục nhã anh ta a...”

Tề Tuyên tức khắc im lặng.

Vì thế, người nào đó trong lòng cố nén ý xấu, chỉ có thể nghiến răng mà nuốt máu. Tề Tuyên nghĩ, hán dù là chết uất ức, cũng tuyệt không nói sự thật cho Lý Hiền, thằng mặt trắng kia là một tên xảo trá, âm hiểm. Cứ nghĩ mình chiếm được tiên cơ, không nghĩ tới lại để y chui vào lỗ trống, còn thành công đào góc tường của mình. Thật không thể nhẫn nữa.

Hắn không phải chưa từng điều tra Tiêu Vũ, là thái tử gia nhà đối thủ của hắn, tra nữa cũng không tra được gì, cái tên âm trầm này, nhớ thương A Hiền nhà hắn từ lúc nào? Hắn không ngốc, từ lâu đã biết rõ chấp nhất của Tiêu Vũ với Lý Hiền, chỉ sợ y yêu cậu không hề kém hắn. Đuổi thì đuổi không đi, không thì cứ dứť khoát giết chết y?

Không lâu nữa Tề Tuyên sẽ biết, nếu trên đời này thật sự có Thượng Đế, giờ phút này nhất định đang cười nhạo hắn quá ngáy thơ.

Hai người nằm trên giường, Tề Tuyên ôm Lý Hiền từ phía sau, dần dần chìm vào mộng đẹp, Lý Hiền lại không thể ngủ được. Cậu rất muốn nhanh chóng gọi điện cho Tiêu Vũ, nhưng lại hơi sợ, cảm thấy mình không còn mặt mũi để gặp y. Tuy cậu vẫn chưa nhận lời Tiêu Vũ, nhưng trong lòng cũng đã ngầm thừa nhận bọn họ hiện tại đang qua lại với nhau, mối quan hệ vừa mới bắt đầu, cậu đã cùng người khác... Tuy không phải tự nguyện nhưng chính tai nghe được qua điện thoại, này có khác gì bất kể thông dâm? Tiêu Vũ nhất định rất tức giận, y có cảm thấy thất vọng về cậu không? Còn có Tề Tuyên, hán cư nhiên cũng sống lại giống mình, bây giờ lại còn “đuối tận giết tuyệt”, không chịu buông tay. Trong lòng cậu loạn thành một đoàn, gật gà ngủ rồi bừng tỉnh, cứ không ngủ được.

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu Hiền: Anh buông tay! Anh buông tay anh buông tay anh buông tay!

Tiểu Tề: Tôi không buông! Tôi không buông tôi không buông tôi không buông!

18. Chương 18: Giảng Co

Ngoài cửa bất ngờ phát ra tiếng vang lớn, cánh cửa bị mở ra một cách thô bạo, người đàn ông vì chạy quá nhanh mà hơi thở có chút gấp, gương mặt âm trầm, hận không thể ngay tức khắc ăn thịt người. Người nọ là Tiêu Vũ.

Hai người trong phòng ngủ đều bị đánh thức, tim Lý Hiền đập thành thịch, Tề Tuyên bình tĩnh xuống giường, hắn biết tên kia nhất định sẽ đến. Hắn mặc quần vào, cố tình để trần thân trên, xong xuôi liền ra khỏi phòng ngủ.

Hắn bước tới đối mặt với Tiêu Vũ, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn y : “Cậu tới chậm thật, sao, sợ tôi?”

Đôi mắt Tiêu Vũ đỏ ngầu, giận dữ trừng người đàn ông đắc ý trước mặt, thù mới hận cũ nhất thời trào dâng, y không nói một lời xông lên đâm một đâm vào mặt hắn. Một đâm này quá mức hung ác, Tề Tuyên bị đánh ngã xuống đất kêu lên một tiếng đau đớn, đầu óc nhất thời quay mòng mòng. Tiêu Vũ lời hắn dậy, đâm liên tiếp ba đâm vào cùng một chỗ, cái sau mạnh hơn cái trước, nửa bên mặt của Tề Tuyên thoáng cái sưng lên, còn có dấu tím bầm. Hắn bị đánh đến nổi lửa, vùng chân đá mạnh vào bụng Tiêu Vũ. Cả hai đều là người lão luyện, lúc này không còn quan tâm tới cái gì nữa lao vào đánh nhau, cậu tới tôi đi, quyền cước đều mang theo hận ý, rất nhanh trên người đã phủ đầy vết thương.

“Dừng tay! Dừng đánh nữa!” Lý Hiền nghe thấy tiếng đánh nhau bên ngoài, không để ý tới tình huống xấu hổ của mình nữa, lao nhanh ra khỏi phòng ngủ ngăn hai người lại.

Nhưng hai người này đã sớm đánh đến đỏ mắt, không thèm để ý đến thương tích trên người, cũng hoàn toàn không nghe được tiếng nói từ bên ngoài, chỉ nhìn thấy được đối phương. Lý Hiền nóng nảy, còn thể này nữa sẽ xảy ra án mạng mất, đầu tiên cậu xông lên kéo Tiêu Vũ lại, không nhúc nhích, cậu lại kéo Tề Tuyên, Tề Tuyên hất tay, khuỷu tay đánh vào ngực cậu, làm cậu ngã ngồi xuống đất.

“A Hiền!” Tề Tuyên kêu lên một tiếng, Tiêu Vũ nhìn Lý Hiền bị hắn đánh ngã xuống đất, liền đâm tiếp một quyền vào bụng Tề Tuyên, Tề Tuyên đang định đánh trả, Lý Hiền lập tức che ngực, “Đừng đánh, ngực tôi đau!” Tề Tuyên khựng lại, bị một đâm của Tiêu Vũ làm cho ngã xuống đất lần nữa. Hai đàn ông đều ồ ồ thở gấp, bọn họ đều chưa đánh đối phương đủ, Tiêu Vũ hung hăng nhìn Tề Tuyên, đi tới bên người Lý Hiền, quỳ xuống trước người cậu, một tay ôm chầm cậu, run rẩy, “Xin lỗi, tôi đã tới chậm... Tôi lại không bảo vệ được em...”

Lý Hiền bị y ôm thật chặt vào lòng, cảm nhận được y đang run, cậu có chút kinh ngạc, thế nhưng trong lòng vẫn thấy cảm động, người này không hề ghét bỏ mà chỉ lo lắng cho cậu, lòng đầy tự trách. Cậu không khỏi vòng tay qua ôm lấy lưng y, trấn an nói: “Em không sao... Em không sao, không phải lỗi của anh...” Tề Tuyên đứng một bên nhìn một màn này, nắm tay siết chặt, móng tay bấm vào lòng bàn tay, có chút đau, nhưng hắn lại không cảm giác được. Lúc này, trong lòng của hắn chỉ còn lại cay đắng.

Ba người ngồi trên ghế sofa, đều có suy nghĩ riêng, không ai lên tiếng. Lý Hiền nhìn bọn hắn đều bị thương không nhẹ, mở miệng nói: “Các anh có muốn đi bệnh viện hay không?” Hai người đàn ông liếc nhìn đối phương, đều là gương mặt chật vật như nhau, đồng thời ở trong lòng ‘chặc’ một tiếng. Không đánh đối phương tới nằm viện, bọn họ đều cảm thấy thật đáng tiếc.

Lý Hiền thở dài, không thể làm gì hơn là nhận mệnh đi tìm hộp cứu thương. Hai người này thân thủ rất tốt, cho nên mặc dù mỗi lần đánh đều muốn dồn đối phương vào chỗ chết, cuối cùng đều là vết thương ngoài da, tuy trông xanh xanh tím tím rất đáng sợ, nhưng không nặng lắm. Từ hôm qua tới giờ, ai cũng đều chưa ăn cơm, bây giờ lặn qua lặn lại xong, mới phát hiện dạ dày trống rỗng, đói muốn chết. Lý Hiền gọi đồ ăn bên ngoài, thế là ba người vây quanh bàn cơm nhỏ nhà cậu, ăn như ngấu ngậm ngấu nghiến. Ăn uống no đủ xong, Lý Hiền đi thu dọn, hai người kia lại bắt đầu ngồi trên sofa cãi nhau. Lý Hiền đau đầu không thôi.

Tiêu Vũ: “Anh còn không đi?”

Tề Tuyên: “Người nên đi là cậu.”

Tiêu Vũ: “Thối lắm!”

Tề Tuyên: “Tôi thấy cậu chính là thiếu đánh, cậu tốt nhất là thức thối một chút, giữa tôi và A Hiền không có chuyện của cậu, cậu sớm cách chúng tôi ra xa một chút, đừng có không biết tự lượng sức mình!”

Tiêu Vũ: “Hừ, bớt nói nhảm đi, tôi và A Hiền nửa năm này vẫn luôn ở cùng nhau, đừng nói anh không biết? Anh mới là kẻ thứ ba!”

Tề Tuyên: “Cậu nói một câu kẻ thứ ba nữa thử xem? Đêm đó ở quán bar, em ấy đã là người của tôi, cậu không phải không biết đúng không?” Chính là cái lần đoàn phim cùng đi ăn kia. Hắn thật muốn nói đòi trước bọn họ chính là vợ chồng, cậu mới là kẻ thứ ba kia.

Tiêu Vũ: “Thật đúng là nói mà không biết xấu hổ, anh đó là cưỡng gian trong lúc người ta mơ màng không rõ. Khi đó A Hiền biết anh là ai chắc, anh thật là không biết xấu hổ. Còn cưỡng gian em ấy hôm qua, anh là tên cầm thú chỉ biết cưỡng gian, ngoại trừ cưỡng gian em ấy, anh còn có thể làm gì? Anh không chiếm được em ấy, liền cưỡng gian em ấy.” Trên mặt là vẻ trào phúng rõ rệt.

Tề Tuyên: “...” Hắn sắp tức chết rồi, tên chết tiệt này phải một câu cưỡng gian trái một câu cưỡng gian, làm hắn không thể nào phản bác. Hắn ngoan cố, “Tôi và A Hiền đã sớm quen biết, cậu biết cái gì hả? Cậu cần bản không cách nào tưởng tượng được em ấy ở dưới thân tôi thoải mái thế nào, có muốn tôi để cậu tận mắt nhìn thấy tôi làm em ấy cao trào thế nào hay không? Chung quy cậu mới là người nhớ thương sở

hữu của người khác, cậu nên có phần tự mình biết mình đi!”

Tiêu Vũ: “Hừ, cao trào thì tính cái gì? Cái gì gọi là tự nguyện anh hiểu không? Còn có, người không biết là anh, tôi vĩnh viễn biết em ấy trước anh, hai người bọn tôi...”

Lý Hiền thực sự nghe không nổi nữa, người trong cuộc là cậu ngồi ngay bên cạnh, thế mà cái cuộc nói chuyện này càng ngày càng không có điểm dừng, “Các anh có thể yên tĩnh một chút hay không, tôi đau đầu.” Cậu quả thực rất đau đầu, bên này mới vừa dự định bắt đầu một mối quan hệ mới, ai ngờ người kia lại từ đời trước đuổi tới đây, còn quần lầy cậu không buồn. Loạn quá mà!

Hai người đồng thời quay đầu nhìn cậu. Cậu cảm thấy áp lực không thôi. “Hai người các anh có thể về trước không.” Cậu nhìn sàn nhà, “Tôi muốn yên lặng một chút.”

Thang máy chạy xuống, Tề Tuyên cùng Tiêu Vũ đứng ở hai góc, Tiêu Vũ liếc hắt, “Anh chết tâm đi, tôi và A Hiền đã lưỡng tình tương duyệt, không còn chỗ cho anh chen chân vào đâu, anh có làm gì cũng vô dụng, nếu anh còn dám động vào em ấy, tôi sẽ khiến anh hối hận vì đã sinh ra trên đời này, tôi nói được thì làm được.”

Tề Tuyên không thèm để lời uy hiếp của y vào mắt, hắt lạnh lùng nở nụ cười, nụ cười tàn nhẫn chưa từng hiển lộ trước mặt Lý Hiền, “Lưỡng tình tương duyệt? A... Nếu như tôi không chiếm được em ấy, cậu đời này cũng đừng nghĩ có được, chúng ta cứ nhìn xem.” Cửa thang máy mở ra, sau cùng hắt liếc mắt nhìn Tiêu Vũ một cái, sải bước ra ngoài trước, Tiêu Vũ nhìn bóng lưng của hắt, không khỏi nhú mày.

Trong góc khuất, hai gã đàn ông mặc tây trang giày da đang cúi đầu hai tây bắt chéo, dáng vẻ một bộ chịu phạt. Tiêu Vũ đi về phía bọn họ, trước mặt nhất thời ập tới cảm giác ngột ngạt.

Một người trong đó nhin không được mở miệng nói: “Thiếu gia, lần này là do chúng tôi thất trách.”

“Sau này, nếu như còn phát sinh loại chuyện mà tôi không muốn nhìn thấy như thế này, tôi chỉ còn cách đuổi việc các người. Tuy nhiên, nếu như các người bảo vệ tốt em ấy, tiền lương tăng gấp đôi. Các người theo tôi lâu như vậy, tôi cũng không muốn thay người, đừng khiến tôi thất vọng nữa.” Y lời ít ý nhiều nói xong thì quay đầu chậm rãi rời đi.

Hai người đàn ông vốn tưởng rằng khó giữ được bát cơm này, ai ngờ sự tình lại chuyển biến tốt, nhất thời vừa mừng vừa sợ. Hai người này chính là người Tiêu Vũ phái tới bảo hộ Lý Hiền, y đối với chuyện đời trước có bóng ma trong lòng, vô luận như thế nào cũng không dám để Lý Hiền một mình mà không ai bảo hộ, đương nhiên, đồng thời cũng để ngăn cản Tề Tuyên. Lần này bọn họ bị người này chen vào khe hở, cũng vô cùng tức giận, có điều thật sự không thể trách bọn họ được. Tiêu Vũ bảo bọn họ âm thầm đi theo Lý Hiền, hai người cả một đường hộ tống cậu đến cổng tiểu khu rồi thì không theo tiếp nữa, bọn họ nào biết còn có người ôm cây đợi thỏ trước cửa nhà trọ?

Tiêu Vũ lên xe của mình, vẫn đang cau mày, y hồi tưởng ánh mắt cuối cùng kia của Tề Tuyên, luôn cảm thấy quái dị không thôi. Nhớ tới cú điện thoại cuối cùng y gọi cho Lý Hiền kia, khi nghe thấy tiếng rên rỉ thống khổ của cậu, y đã nhin không được, vì vậy y bỏ lại di động vẫn còn đang nổi máy, mượn máy bay tư

nhân của ông nội mình, gần như ngay lập tức bay về nước, mà hơn mười tiếng đồng hồ đó giày vò y không thôi. Mấy chuyện này tạm thời không đề cập đến, hiện tại, y phải về Ý một chuyến lấy lại điện thoại di động của mình.

19. Chương 19: Phiên Ngoại Tiêu Vũ

Y sinh ra ở Ý, tại một thành phố mang tên Verona, từ nhỏ, y đã là một đứa trẻ trầm mặc ít nói. Không biểu cảm, gần như không có cảm xúc. Ông nội của y đã từng sống trong một gia tộc mafia thần bí nào đó của Ý, sau lại bởi vì bất mãn với việc hôn nhân chính trị của gia tộc, kiên trì muốn kết hôn với một cô gái người Trung Quốc, rồi từ đấy thoát khỏi gia tộc. Đối với một người sắp thừa kế mà nói, gia tộc đã cho ông vinh quang vô thượng, chuyện này của ông không khác gì phản bội. May mà lúc còn trẻ ông cũng ít nhiều thành lập được nhân mạch của chính mình, bởi vậy cho dù phải trốn đông trốn tây bao nhiêu năm, ông và bà nội vẫn sống rất hạnh phúc.

Ba của y tựa hồ cũng không có di truyền trí tuệ cùng sự quả quyết của ông nội, ngoại trừ người cũng coi trọng một cô gái Trung Quốc. Đó chính là mẹ y. Tuổi thơ của y vốn cũng xem như hạnh phúc, cho đến khi gia tộc của ông nội bắt đầu rối loạn. Cho nên bọn họ vì bảo vệ y mà quyết định đưa y đến Trung Quốc, sống ở vô số các cô nhi viện khác nhau. Khi y 8 tuổi, thì tới một nơi gọi là cô nhi viện Nhân Ái, chính ở nơi này, y đã gặp được chân ái của cuộc đời mình.

Khi đó y còn chưa lớn, dòng máu lai đặc thù còn chưa rõ ràng, vừa đến cô nhi viện liền trở thành đứa trẻ xinh đẹp nhất ở đó. Gây yếu tái nhợt lại trầm mặc, hơn nữa diện mạo rất mỹ, y liền trở thành đối tượng bị mọi người bắt nạt, đương nhiên, y không phải là không có khả năng phản kháng, mà là không biết. Trong những đứa trẻ này, có một người ngoại lệ, đó chính là cậu bé tên A Hiền. Mặc dù mới năm tuổi, lại luôn giống như một viên pháo nhỏ, đi tới đâu liền bùng nổ tới đó, dường như chưa bao giờ cạn sức sống, đồng thời, cậu có chút háo sắc.

A Hiền chưa bao giờ bắt nạt y, còn tự mình đảm nhiệm là sứ giả hộ hoa của y, có một lần cậu đuổi tất cả những đứa trẻ lớn nhỏ từng bắt nạt y, lại còn hung hăng hôn y một cái. Sau đó, cậu thường thường dùng gối, chăn và đệm sofa làm thành một cái nhà nhỏ rồi hăng hái kéo Tiêu Vũ vào, còn không cho y đi ra. Tuy rằng cậu còn muốn buổi tối ôm y ngủ ở bên trong, nhưng cho tới nay đều không thể thực hiện được, mỗi lần đều bị viện trưởng mắng lên mắng xuống.

A Hiền nói rất nhiều, còn thường hôn lên mặt y trét đầy nước miếng, cậu luôn luôn cầm lấy tay y, ê ê a a nói một mình cả buổi cũng không ngại y có đáp trả hay không, gần như là bất kể làm chuyện gì cũng phải mang y theo. Y tuy rằng sẽ không biểu đạt nhưng lại luôn cảm thấy trong lòng rất ấm áp. Điều này làm y có một thói quen, chính là vừa tỉnh ngủ liền phải đi tìm A Hiền, giống như phản xạ có điều kiện vậy.

Sau này không bao lâu, A Hiền được một đôi vợ chồng nhận nuôi, lúc cậu đi, chỉ cầm lấy tay y khóc nức nở, nói y phải chờ cậu, sau này cậu sẽ đến lấy y làm vợ. Vì thế y liền ngoan ngoãn ghi nhớ, quyết định cả đời chờ cậu đến cưới. Lúc A Hiền rời đi, y không biết vì sao một mình nằm trong chăn liền chảy nước mắt. Mấy đứa trẻ khác muốn đến bắt nạt y, lại không nghĩ rằng y kỳ thực rất lợi hại, hơn nữa đặc biệt hung ác, ánh mắt thậm chí không giống như là một đứa trẻ bảy, tám tuổi nên có, tất cả mọi người sợ y, y cũng không để ý, chỉ muốn chờ A Hiền đến cưới mình.

Về sau, cha mẹ y tới. Lần đầu tiên, y nhìn cha mẹ có chút kháng cự. Bọn họ muốn dẫn y đi. Y không quan tâm đi nơi nào, nhưng cố chấp ôm một thân cây trong sân, sống chết không chịu đi. Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đỏ lên trong lúc bị kéo đi cuối cùng không kiềm chế được khóc lên.

Đó chính là lần đầu tiên y khóc tê tâm liệt phế như vậy. Cha y bị dọa sợ. Mẹ hỏi y làm sao vậy, y không nói lời nào, chỉ thương tâm nhớ, A Hiền sẽ không tìm được y, y không bao giờ gả được cho A Hiền làm vợ được nữa. Mỗi lần nghĩ tới đó y liền bi thương, vì vậy càng ô ô khóc thêm thương tâm. Trong tám năm cuộc đời mình, đây là lần đầu tiên y khóc như vậy. Cha của y bị hù dọa đến chân tay luống cuống, mẹ cũng vừa vui sướng vừa lo lắng, vui chính là đứa trẻ này cuối cùng cũng có tình cảm, lo là vì con trai cô đột nhiên như vậy có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không. Haizz.

May mà mẹ của y cũng không phiền muộn bao lâu, dù đã khóc nháo rất nhiều, nhưng cho đến khi bọn họ trở về Ý, mãi một thời gian dài sau đó, y liền biến trở về đứa trẻ trầm mặc ít nói kia. Mặc dù so với trước đây nói nhiều hơn 1 chút, đáng tiếc vẫn là không có biểu cảm gì. Cho đến khi y bắt đầu tìm kiếm một đứa trẻ có tên A Hiền.

Khi y còn vị thành niên đã cùng bảo tiêu đi Trung Quốc. Sau nhiều năm trôi qua, cô nhi viện kia đã không còn, manh mối bị gián đoạn. Trung Quốc lớn như vậy, hơn một tỷ dân, từ đó việc tìm kiếm A Hiền chẳng khác nào mò kim đáy biển. Nhưng y chưa bao giờ từ bỏ.

Y hiện tại đã biết được, đàn ông không thể gả cho đàn ông, nhưng vậy thì sao? Trong lòng y, chỉ lúc nhớ tới thời gian bên A Hiền mới có loại cảm giác ấm lên, tim đập thành thịch, nhớ nhung và yêu thương A Hiền vô cùng. Giống như y chỉ chấp nhận người kia, y sinh ra chính là để tìm được cậu ấy và ở cùng một chỗ với cậu ấy.

Chỉ là, A Hiền của tôi, em đang ở đâu?

20. Chương 20: Phần Nộ

Edit: Sakura (20, 21) + Stranger Ex (22-24) + Carly (25)

Tháng tám, bộ phim Play as the summer Lý Hiền tham dự cuối cùng cũng phát sóng. Bởi vì biểu hiện của cậu trong phim có chút đáng chú ý, cậu bắt đầu nhận được một số kịch bản mới. Ngay cả Triệu Lâm cũng có chút kinh ngạc, đứa trẻ này không chỉ biết cố gắng tiến lên, ngay cả diễn xuất cũng bỗng chốc tăng mạnh, xem ra, trên người cậu ta vẫn có tiềm lực rất lớn đáng giá khai thác.

Đối với việc này, Lý Hiền tỏ vẻ: Ha hả, tui đâu phải người mới! Về phần nam chính Tiêu Vũ, ngoại hình tuấn đạt, diễn xuất cũng rất tuyệt, tuy là bộ phận nhảy dù vào nhưng khả năng kỹ thuật cũng khá tốt, mọi người đều tò mò lai lịch của y. Đương nhiên từ thái độ của đạo diễn vẫn có thể nhận ra địa vị y rất lớn, bối cảnh cũng vững chắc. Chỉ có rất ít người biết, y là thái tử gia của công ty đầu đầu Hoa Vũ. Vì thế

mọi người lại càng đoán không ra, Ngạo Đằng và Hoa Vũ từ trước đến nay luôn cạnh tranh kịch liệt, chia đôi thiên hạ, vai diễn quan trọng thế này, thế nào lại đi tìm diễn viên bên đối thủ đóng vai chính? Còn là một người mới có thực lực lại không có danh tiếng gì? Cứ như vậy trơ mắt nhìn đối thủ tới quấy rối thực sự không việc gì sao?

Kỳ thực về chuyện này, Tề Tuyên thật đúng là chịu lỗ. Những thứ casting phim truyền hình thế này hần từ trước đến nay không hề hỏi tới, chỉ khi hần chiều theo tiểu minh tinh nào đó thì mới có thể ngẫu nhiên chỉ định. Dưới loại tình huống này, đối phương đi tìm Dư Hoành, cũng không biết cường bức dụ dỗ thế nào, chờ Tề Tuyên biết được, đoàn phim đã tiến hành quay rồi. Mấu chốt là người khác thì không sao, nhưng cổ tình lại là Tiêu Vũ.

Không chỉ vậy, người ta còn diễn không tậ, thực sự là không công nâng đối phương lên mà. Bất quá, cũng may lần này nghệ sỹ nhà mình cũng cố gắng không chịu thua kém, tuy chỉ đóng vai nam số 3, nhưng danh tiếng suýt nữa vượt luôn nam chính. Vì vậy gương mặt Triệu Lâm rạng rỡ hần, nhanh chóng vơ vét một ít kịch bản đặt trước mặt Lý Hiền, ngoài miệng nói là để cho cậu lựa chọn vai diễn phù hợp, trên thực tế chỉ với địa vị của Lý Hiền, mới chỉ diễn một bộ phim, thì không có quyền lựa chọn kịch bản theo ý mình, cậu cũng liền nói cứ theo quyết định của công ty.

Tề Tuyên rất mâu thuẫn, hần biết Lý Hiền thích diễn. Đời trước, vị trí hàng đầu của Lý Hiền hoàn toàn là cầm tiền của hần mà đập ra. Kể làm kim chủ như hần cũng làm hết phận sự, ở phương diện cho tiền Lý Hiền này cho tới bây giờ mắt cũng không thèm nháy một cái. Mặc kệ kịch bản nào đến tay Lý Hiền, Tề Tuyên luôn có một thái độ, thất bại tính cho hần mà thành công thì tính cho cậu.

Những người khác cũng không tiêu sái như thế, nói thừa, toàn bộ trên dưới công ty người nhiều như vậy, muốn có cơm ăn thì phải biết điều, lão tổng người ta vì nụ cười của mỹ nhân mà ném tiền muốn đập biển hiệu, bọn họ cũng không thể hồ đồ. Kết quả là không thể làm gì khác hơn là lựa đường mà làm, thuê người liêu mạng dạy diễn xuất cho Lý Hiền, chỉ cần không phải đồ ngu, lại có kịch bản hay, bản thân lại biết nỗ lực, trở thành ảnh đế chính là nằm trong tầm tay. Những tiểu tình nhân khác của Tề Tuyên lại không có đái ngộ này, đây cũng là lý do nhiều người đổ mắt như vậy, hận không thể đánh chết Lý Hiền.

Cũng giống Tiêu Vũ, Tề Tuyên đối với chuyện tình đời trước có bóng ma tâm lý, cái vòng này nước quá sâu, hần cũng sợ Lý Hiền đi lên quá nhanh khiến cho người ta đổ kị, nếu như lúc này không cẩn thận khiến Lý Hiền một lần nữa xảy ra chuyện, hần nhất định sẽ phát điên mà hủy diệt cả thế giới. Huống hồ từ sâu trong thâm tâm, hần có chút luyện tiếc để Lý Hiền xuất đầu lộ diện, hần hận không thể giấu cậu trong nhà, chỉ cho một mình nhìn, cũng đỡ cậu suốt ngày đi ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, cái dáng vẻ mỗi lần phóng đăng kia của em ấy ai mà nhìn được chứ. Nhưng mà, Lý Hiền lại thích diễn.

Xoắn xuýt hồi lâu, Tề Tuyên gọi điện cho Triệu Lâm.

Trong phòng khách nhà Lý Hiền, cậu đang cùng Triệu Lâm mắt to trừng mắt nhỏ.

Lý Hiền: “Cái này hình như không hợp quy củ cho lắm? Thực sự để em tự chọn một kịch bản? Chị Triệu, chị không lắm chứ?”

Triệu Lâm là một nữ nhân rất có mắt nhìn, làm việc cũng có tác phong và thủ đoạn riêng, nếu không thì cô

cũng không thể quản lý được đám tiểu nghệ sỹ dưới tay mình. Lần này cứ nhiên lại nhận được chỉ thị riêng của lão tổng, để Lý Hiền tự lựa chọn kịch bản, đồng thời không thể để cho cậu biết đó là do hấn an bài.

Trong nháy mắt Triệu Lâm liền hiểu: Đây là coi trọng Lý Hiền. Hoá ra hồi trước cái gì mà điều lệ mới “cầm lan tràn nếp sống có hại” chỉ là nói mà thôi a, tổng giám đốc đây là định “bỏ sáng theo tối”, lên lút chơi đùa sao? Đây đâu phải là phong cách đó giờ của ngài ấy đâu ta? Cái kiểu rõ ràng là lấy lòng còn lên lút không cho người ta biết này, ngài đang tính làm cái quỷ gì thế hả! Oán thầm thì oán thầm nhưng cô vẫn phải hoàn thành thật tốt chuyện tổng giám đốc đã phân phó.

Cô nghiêm mặt nói: “Quy củ chẳng qua là vật chết, con người mới là sống, trong công ty, đối với người có tiềm lực “đặc biệt”, chúng tôi vẫn luôn tập trung bồi dưỡng, biểu hiện của cậu mọi người thấy rõ ràng, đều kỳ vọng rất nhiều về cậu, cậu cũng nên thấy tự hào về mình.” Loại lí do thoái thác này chỉ có thể lừa gạt mấy đứa nhóc còn non, Lý Hiền biết có chuyện gì xảy ra, nhưng lúc này cũng chỉ có thể giả ngu.

Triệu Lâm này, lần trước mang kịch bản tới cũng không dùng loại thái độ này, tuy rằng cô che giấu rất tốt, nhưng trong ánh mắt còn để lộ một tia dè chừng. Dưới quan điểm của bản thân cô, kiếp trước cô cho rằng Lý Hiền chỉ là cái bình hoa, hơn phân nửa là thấy cậu không thể trọng dụng được, đem tặng cho lão bản làm tình nhân cũng là đã cân nhắc rồi.

Lý Hiền vừa cảm thán trong lòng, vừa nhìn xấp kịch bản trước mặt, cuối cùng đưa tay chỉ vào cái ở giữa, “Vây lấy cái này đi.”

Triệu Lâm cầm lên xem xét, lật qua một hồi thì thản nhiên nói: “Trong này có mấy vai diễn không tệ, cậu vừa ý vai nào?” Bất luận cậu nói trúng người nào, đều chính là ngầm thừa nhận, mình dựa hơi kim chủ, mà đó chẳng phải là ông chủ Tề sao.

Cậu thấy Triệu Lâm rất giỏi thăm dò, nhưng lúc này cậu thật sự không muốn dính gì tới người kia nữa, cậu không muốn gắn trên người cái mác bò lên giường của ông chủ, thê thảm đời trước đã cho cậu biết, cậu chỉ có thể dựa vào chính mình. Cậu cũng muốn xây dựng một phen sự nghiệp bằng chính thực lực của mình, như vậy, cho dù tương lai có đi đến đâu, lòng cũng vẫn kiên định. Bây giờ Tề Tuyên đột nhiên xuất hiện như vậy, không chào hỏi một tiếng với hấn chính là thăng giấc.

Cậu vội vàng sợ hãi nói: “Ôi chao, chị Triệu, chị đừng coi trọng em quá như thế, kịch bản em đã chọn rồi, vai diễn em thật sự không thể chọn được.” Về mặt cậu có chút nghiêm túc: “Nói thật, em biết khả năng của mình. Em còn phải cố gắng ở nhiều phương diện lắm, mọi người thấy em diễn không tồi, đó là nhận định của mọi người về em, chị Triệu, em muốn cố gắng trở thành một diễn viên giỏi, cho nên hiện tại chỉ là bước đầu tiên trên con đường dài thôi.” Cậu chỉ muốn diễn cho hay, làm việc cho thật tốt, cậu quả là một thanh niên chính trực tốt đẹp mà.

Triệu Lâm cười, nhưng trong lòng lại có chút bối rối, nhóc con này trông đâu giống như đang ôm đùi nhỉ? Vây không làm khó cậu ta nữa, đây thật ra chính là điều cô mà cô thích, phải biết rằng trong công ty giải trí tránh không khỏi việc bị quy tắc ngầm, nhưng làm không tốt sẽ khiến công ty chướng khí mù mịt, gây ra một đồng phiền phức, đến lúc đó vẫn phải là bọn họ đi thu dọn cục diện rối rắm, hơn nữa nghệ sỹ mới vào sẽ học theo, không biết tiến thủ, chỉ vọng tưởng một bước lên trời. Trước tiên mặc kệ ông chủ vừa lòng cậu ta thế nào, lần đầu tiên trong lòng cô nhìn thẳng vào tiểu nghệ sỹ tên Lý Hiền này, đồng thời cũng rất xem trọng cậu.

Cô dứt khoát nói: “Trong này có vai nam số 2 tôi nghĩ khá thích hợp với cậu, nhìn qua thì vai này không tốt lắm nhưng lại có không gian để phát huy, có thể rèn luyện được kỹ năng diễn xuất, còn có, lời thoại cũng tương đối, có thể tăng cường nền tảng của cậu một chút.” Rất có tính khiêu chiến, lại không quá lố.

Kịch bản Lý Hiền chọn này, kỳ thực cũng không phải là cái hay nhất, kịch bản tốt nhất đời trước cậu từng diễn qua, đúng là bị kịch. Kịch bản tốt, đạo diễn giỏi, ekip chuyên nghiệp duy chỉ có vai nam chính là một tay mơ, vừa mở màn liền sụp đổ. Chẳng qua với tài nghệ của cậu bây giờ, cậu hoàn toàn có thể diễn được, chỉ là cậu không muốn. Vẫn cứ từng bước một, từ từ đi thì tốt hơn.

Cùng lúc đó, ở biệt thự của Tề Tuyên. Chuông cửa vang lên hai tiếng, xuất hiện trên màn hình chính là vẻ mặt người chết của Tiêu Vũ. Tề Tuyên mở cửa, đứng trên bậc thang, từ trên cao nhìn xuống liếc y, “Thế nào, đến nói cho tôi biết cậu nhận thức được hiện thực dự định rút khỏi sao?”

Tiêu Vũ mặt không thay đổi nhìn hắn một cái, tiếp tục lướt qua hắn đi vào trong.

“Tên chết tiệt! Cậu đứng lại đó cho tôi, ai cho cậu vào! Đây là nhà của tôi và A Hiền!” Tề Tuyên không nghĩ tới người này không nói hai lời đã xông vào trong, hỗn đản này phát điên cái gì?

Tiêu Vũ nhíu mày một cái, y xoay người, hằm hằm đi về phía Tề Tuyên, không đợi hắn đứng lại đã giơ tay lên giáng một bạt tay nặng nề lên mặt hắn.

Tề Tuyên dáng dấp to lớn vạm vỡ, lại từng tập luyện, nhưng chỉ một cái tát liền ngã xuống đất. Hắn đều bị một tát này làm cho tỉnh mộng.

Bị tình địch sống chết tìm tới cửa làm mất mặt, quả thực là vô cùng nhục nhã. Phục hồi tinh thần lại, đầu lưỡi hắn lướt qua vài cái răng bị lung lay, phần nộ tới cực điểm nhưng lại tỉnh táo dị thường. Sau khi lau máu nơi khóe miệng, hắn chậm rãi đứng lên, vậy mà Tiêu Vũ lại hung hăng tát một cái vào cùng một vị trí. Hắn bị đánh lão đảo một chút, lần thứ hai nghiêng mặt đi.

Tề Tuyên: “...” Thật cho rằng lão tử không biết giận sao?

Không giống những lần trước đánh nhau, lần này bọn họ rất có ăn ý chuyên đánh vào mặt của đối phương, cái gì thân thủ công phu đều không để ý tới, chỉ hận không thể đánh cho mặt của đối phương khó coi hơn chính mình. Ít ra là Tề Tuyên muốn như vậy. Hai người đều liều mạng giáng xuống trên mặt đối phương, gương mặt Tề Tuyên dữ tợn (nếu như còn có thể nhìn ra được), biểu lộ hắn đã giận điên lên, Tiêu Vũ lại từ đầu tới cuối đều không có biểu cảm, chỉ là vung nắm đấm ngày càng ngoan lệ. Hai người mắt thấy đều phải hủy khuôn mặt, Tề Tuyên không thể nhìn được nữa, một cước đá vào bụng Tiêu Vũ, hai người đều thở hổn hển, hung hăng nhìn đối phương, “Con mẹ nó cậu nổi điên cái gì? Dám chạy tới địa bàn của ông đây dương oai?!” Tề Tuyên quát.

Tiêu Vũ đứng lên, nhìn chằm chằm vào hắn, bỗng nhiên móc ra một khẩu súng, thoáng cái đè trên gáy Tề Tuyên.

Trong nháy mắt sắc mặt Tề Tuyên tái xanh, hắn nghiêng rằng, cơ thịt trên gương mặt không kiểm soát được giật giật, ánh mắt vô cùng thâm độc.

“Mày nên chết đi.” Thanh âm khàn khàn của Tiêu Vũ phối hợp ngữ điệu lạnh như băng phảng phất tới từ địa ngục, “Mày làm sao dám...Sao mày dám trở về? Rõ ràng đã chết trước mặt tao... Tao nên cho mày hồn phi phách tán... Mày vì sao còn không chết luôn đi? Tại sao còn muốn trở về dẫn vật cậu ấy? Vì sao!!!” Một câu cuối cùng liền hét lên, y cũng không nén được sự phẫn nộ.

Tề Tuyên rất muốn cười, sau khi sự khiếp sợ ban đầu qua đi, hắn chỉ cảm thấy lão thiên gia thực sự là lường gạt hắn. Hắn may mắn lắm mới có thể sống lại, tìm lại được A Hiền, nhưng vì cái gì cũng phải đưa tên này trở về? A, người này cũng biết thông minh hơn, nhanh chóng đến bên A Hiền, chiếm được A Hiền.

Cậu ta đã cướp đi tâm của A Hiền.

Kiếp trước cậu ta không thành công, cuối cùng đời này cũng thành công a. Mà hắn, cũng chỉ có thể trở mặt nhìn nhưng không có biện pháp gì. Ngay từ đầu, A Hiền đã gạt bỏ hắn. Nực cười chính là mình hoàn toàn tình thế bất buộc. Sau những phản bội cùng thương tổn kia, hắn dựa vào cái gì cho rằng A Hiền còn có thể yêu hắn? A Hiền từ lúc đó trở đi đã không còn yêu hắn nữa. Lúc A Hiền từ bỏ mạng sống rồi sống lại, em ấy đã chân chính sống lại, vứt bỏ Tề Tuyên hắn, người đã gây ra mọi tổn thương cho cậu.

A Hiền không còn yêu hắn nữa. Chuyện này cho tới bây giờ, hắn mới thừa nhận được sự thật này.

Trong nháy mắt, Tề Tuyên cảm thấy nản lòng thoái chí. Hắn sống lại, tự cho là ông trời cho hắn cùng A Hiền cơ hội để nối lại với nhau, nhưng hiện thực lại lần nữa khiến hắn tuyệt vọng. Vậy đời này tại sao hắn lại sống lại? Đứng nhìn và thành toàn để bọn họ hạnh phúc sao? Hắn rũ mí mắt, không bằng bây giờ để Tiêu Vũ một phát giết chết hắn.

Bầu không khí ngưng trệ, bỗng nhiên vang lên một hồi tiếng chuông.

21. Chương 21: Ngả Bài

Trên bàn trà điện thoại đổ chuông, thanh âm này khiến Tiêu Vũ có chút phiền toái, y dùng súng chìa vào Tề Tuyên, hơi thở dốc. Lúc này Tề Tuyên giương mắt, tự tiểu phi tiểu nhìn y, “Cậu có hay không giết tôi? Nếu cậu không xuống tay, tôi sẽ tiếp điện thoại, có lẽ A Hiền nhớ tôi đây.” Hắn thản nhiên nó dường như không thèm để ý chút nào sống chết của mình.

Tiêu Vũ nắm mắt, chậm rãi bỏ súng xuống, y cuối cùng không giết được hắn, sống chết của Tề Tuyên hắn không có quyền quyết định.

Tề Tuyên cười giễu một tiếng, đứng lên tự nhiên đi tới, hắn cầm điện thoại lên, không ngờ thật là A Hiền. Có chút kinh hi, “A Hiền, có chuyện gì sao?”

Nghe được thanh âm mang chút mừng rỡ, Lý Hiền có điểm sợ sệt, “Ừ, là có chuyện.”

Bên đầu điện thoại kia yên lặng, hình như đối phương đang suy nghĩ sắp xếp lời nói thế nào.

” Ngày hôm nay Triệu Lâm đến khiến tôi chọn kịch bản, nếu như đây là ý tứ của anh, như vậy xin anh sau này....không cần quan tâm tôi như vậy nữa.”

“... Em không phải thích diễn sao? Vì sao không cho tôi giúp em? Tôi cũng không làm cái gì đi, so với đời trước...”? Còn chưa dứt lời đã bị đánh gãy.

” Đúng! Tôi thích diễn xuất! Cho nên tôi muốn trở thành một diễn viên giỏi, tôi muốn nhìn xem tự bản thân tôi có thể đi đến đâu, hơn nữa, tôi... Không muốn lại dựa vào người khác...” Không muốn giống như đời trước nữa, cùng người kia buộc chung một chỗ.

Tề Tuyên nháy mắt liền hiểu ý tứ của hắn. Còn nhớ rõ thời gian hắn phủng cậu, mỗi lần A Hiền thấy kịch bản hay, nhìn vai nam chính đưa đến trước mặt cậu, đều vô cùng vui vẻ, đáng vẻ mặt mày hơn hử mà, làm cho mình cũng thoải mái theo. Em ấy không phải là không thích kịch bản hay, vai diễn tốt, chỉ là không muốn lại dựa vào Tề Tuyên hắn mà thôi. Em ấy sẽ không bao giờ ỷ lại mình nữa. A Hiền dự hỏa trùng sinh, tự lập,ột mình cố gắng, như vậy cũng không có gì là không tốt, chính là ngược lại, có lẽ điều này đây đối với A Hiền mà nói mới là tốt nhất. Thế nhưng hắn chỉ cảm thấy đau lòng.

“.... Được,” Tề Tuyên nghe thấy thanh âm của mình, hắn gật đầu, biết rõ Lý Hiền không nhìn thấy,” Được...Được, em nhớ kỹ, không thể dựa vào người khác được, em... Em nghĩ rất đúng...” Viên mắt chua xót, hắn cũng không nói được nữa, hắn hít một hơi, rồi nói,” Còn nhớ rõ chúng ta... biệt thự chúng ta ở chung sao, bây giờ em có thể tới một chuyến hay không, anh có một số việc muốn nói với em.” Hắn muốn nói nhà của chúng ta, nhưng vậy cũng quá châm chọc.

“... ”Lý Hiền có chút do dự, cậu vẫn không muốn đối mặt người này đâu, theo bản năng liền bài xích. Tề Tuyên cười khổ một tiếng,nguyên lai em ấy chán ghét mình như vậy,” Tiêu Vũ cũng ở đây, anh nghĩ cậu ta cũng có lời muốn nói với em, em tới đi, cậu ta ở đây, anh cũng sẽ không đối với em làm cái gì...Anh sẽ không bao giờ...đối với em làm cái gì nữa.”

“...Được.”

Lý Hiền cho là mình đời này cũng sẽ không trở lại cái chỗ này nữa, hôm nay lại một lần nữa đứng ở nơi này, chỉ cảm thấy cảnh còn người mất, tất cả vui cười, bi thương, yêu say đắm, tuyệt vọng, tươi đẹp đã từng phát sinh ở trong ngôi nhà này giống như là mới chỉ hôm qua, nhưng lại xa xôi như vậy.

Cậu đưa tay bấm chuông cửa, vẫn còn đắm chìm trong nỗi lòng phức tạp của mình, Tề Tuyên ra mở cửa, cúi ngẩng đầu lên, tiếp đó liền ngẩn người nhìn đối phương.

Tề Tuyên có chút quần bách, cho dù ai bị người trong lòng thấy cái bộ dáng này đều có cảm giác muốn che mặt, vừa rồi một mực thương tâm, cũng không có soi gương. Lý Hiền hơi mở miệng, không tự chủ lui về

phía sau, thực sự cậu không thể xác định đây có phải Tề Tuyên hay không. Lúc này trong nhà một người đi đến, hai kẻ mang bộ mặt hoàn toàn biến thành đầu heo trước sau đối mặt với cậu.

Cậu không khỏi lùi về phía sau một chút, không nhận được đi nhìn số nhà. Cậu không vào nhầm nhà chứ? Lâu lắm không có tới biết đâu là nhầm phòng đi?

” Được rồi A Hiền, mau vào đi. ” Tề Tuyên nhận không được gọi cậu.

Bầu không khí phòng khách có chút quỷ dị, một bên nhìn qua như khẩu súng của ai đó tùy tiện nắm trên bàn trà, hai nam nhân hoàn toàn thay đổi, phân biệt ngồi xa ở 2 góc của ghế sofa ôm ngực, trên sofa đối diện, một nam nhân trẻ tuổi, gương mặt thanh tú ngồi một mình. Trải qua khiếp sợ lúc ban đầu Lý Hiền cũng đã lấy lại tinh thần, cậu nín cười, có cảm giác mình thực không phúc hậu. Thế nhưng hai cái đầu heo tư thế vẫn giống nhau như đúc ngồi ở chỗ kia nhìn chằm chằm cậu, cậu thật là khổ cực quá đi.” Hộp thuốc đâu? Trước dùng thuốc đi...”

Chỉ là đợi nghe xong Tề Tuyên chuyện muốn nói, tâm tình của Lý Hiền lại trở nên trầm trọng vô cùng. Thì ra ngày hôm nay Tề Tuyên gọi cậu đến nói cho cậu biết chuyện đã xảy ra ở đời trước sau khi cậu chết, cùng với mục đích thực sự của Tiêu Vũ đời trước. Quả thực làm cho cậu kinh ngạc đến tột đỉnh. Cậu không tin nhìn Tiêu Vũ, hoá ra ba người bọn họ đều sống lại sao? Sao? Không đúng, cậu thực sự không nhớ rõ trước có biết Tiêu Vũ a?

“Em còn nhớ rõ cô nhi viện Nhân Ái sao?” Tiêu Vũ vẫn đang trầm mặc cuối cùng cũng mở miệng.

“Anh... Cũng là cô nhi ở đó? Tiếp đó, chúng ta quen biết?” Lý Hiền nghi ngờ nói.

” Xem ra em thực sự không nhớ ra anh, khi đó anh từng tới Trung Quốc tránh nạn, ở Nhân Ái gặp người một đoạn thời gian, sau đó em được người ta nhận nuôi, tình cảm của chúng ta rất tốt, còn hẹn chờ em lấy tôi. Về sau, gia tộc của anh đến đón anh đi.” Gương mặt Tiêu Vũ nặng nề.

Thế nhưng, ” Lấy anh?”

Tiêu Vũ liếc cậu một cái,” Em khi đó thực sự là háo sắc a, mới vài tuổi ngày nào cũng đối với anh đụng chạm, thậm chí còn hôn, tay chân sờ mó, mỗi ngày đều muốn ôm anh ngủ...”

” Chờ một chút đừng nói nữa!Em...Em...Em... ” Cậu khi còn bé bí ối như vậy sao a? Trọng điểm là ” Lẽ nào mình khi đó đã biết thích đàn ông sao?” Cậu sớm như vậy đã nhận thức được rồi sao? Như vậy đã sớm biết biết mình là đồng tính luyến ái? Lúc này ngay cả Tề Tuyên đều khiếp sợ nhìn cậu, uy, nhân em đó là cái nhân thần gì a!!!!

Tiêu Vũ dừng một chút, “A, này thật không phải, em đại khái vẫn cho là anh là một bé gái.”

” Vậy sao anh không nói cho em biết anh là con trai?” Lý Hiền có loại cảm giác mỗi tình đầu bị gạt. Tuy

rằng cậu cũng không nhớ rõ.

Tiêu Vũ vẻ mặt cổ quái nhìn cậu,” Ở đó mọi đứa trẻ đều biết giới tính của anh, anh cũng rất kỳ quái sao em lại muốn keets hôn với nam, thế nhưng cảm giác kia không xấu.” Y có chút hoài niệm nói,” Thành thật mà nói, A Hiền, mặc dù em háo sắc lại trưởng thành sớm, nhưng là có điểm gốc a.” Ngốc...

” Về sau anh cũng suy nghĩ cẩn thận, em đem anh biến thành nữ nhưng không sao hết, anh yêu em.”

Mặt của Lý Hiền bỗng chốc liền đỏ, bất thành linh được bày tỏ như thế cậu quả thực không biết làm sao.

” Sau khi về đến gia tộc, không lâu sau anh liền đến Trung Quốc tìm em, lúc đó, cô nhi viên Nhân Ái đã không còn. Em biết không? A Hiền, anh vẫn luôn tìm em khắp nơi.” Y dừng một chút, “Thế nhưng chờ anh cuối cùng cũng tìm được em, em đã cùng tên chết tiệt này ở cùng một chỗ.” Y nói tới đây thanh âm có chút trầm trọng.

” A, sau đó cậu liền giả bộ tiếp xúc với tôi, câu dẫn tôi, muốn làm tôi chán ghét mà vứt bỏ A Hiền, như vậy em ấy sẽ đối với tôi triệt để hết hy vọng, lúc này cậu liền theo đuổi em ấy, khiến em ấy chạy tới sà vào lòng cậu? Hừ, ngu xuẩn! ”

Tiêu Vũ trong nháy mắt siết chặt nắm tay. Đúng vậy, y đúng là một kẻ ngu tự cho mình là thông minh.

” A, câu dẫn anh? Tôi cũng không có câu dẫn anh, tôi lúc đó chỉ muốn nhân cơ hội hành động, ai biết anh nổi tiếng ngựa đực phong lưu, giống như đười ươi mấy trăm năm, tôi đương nhiên tương kế tựu kế. Anh biết tôi hận không thể giết anh sao? Anh giống như con ruồi mỗi ngày ở bên cạnh tôi bay tới bay lui... ”

Tề Tuyên tức giận cắt đứt y,” Được, tôi là con ruồi, vậy cậu là cái gì? Là một đồng phân sao?”

Lý Hiền:“...”

Tiêu Vũ:“...”

Người này thực sự rất nóng a, hạ thấp mình như vậy mà cũng không sao.

Lý Hiền không đành lòng liếc nhìn Tiêu Vũ: Anh đừng kích thích hần nữa.

Tiêu Vũ:... Được rồi.

” Khụ, tôi đột nhiên nhớ tới, sau này một nhà cha mẹ nuôi cùng tôi bị tai nạn giao thông, chỉ có tôi còn sống, lúc đó quá mức thương tâm, cũng không chú ý tới có lẽ tôi bị mất một bộ phận ký ức, bây giờ suy nghĩ một chút chuyện trước tai nạn quả thực đều rất mơ hồ, nhưng trong ấn tượng của tôi đúng là có một

cô bé rất đẹp.

Thực sự là tạo hóa trêu người.

” Cho nên, nói nửa ngày chính là hai người các cậu là một đôi sao? Thanh mai trúc mã, hữu duyên thiên lí năng tương ngộ sao? Hừ!!!” Tề Tuyên đứng lên, nặng nề hừ một tiếng, sau đó giận dùm dùm một người chạy lên tầng.

Lý Hiền:“...”

” Lúc anh chết, đã nghĩ tên chết tiệt nào đó đã xuống đó bồi em, mà anh cuối cùng cũng có thể đến tìm em... A Hiền, chúng ta về nhà đi.” Tiêu Vũ đi tới trước mặt cậu, nắm tay cậu lên dùng miệng hôn nhẹ.

Lý Hiền không kiểm soát nhìn bốn phía xung quanh, kiểu dáng nơi này lại có thể không thay đổi một chút, cùng cậu kiếp trước rồi đi giống nhau như đúc, thế nhưng thì tính sao? Cậu quả thực không có lý do gì ở lại chỗ này nữa.

Đi ra khỏi biệt thự này, Lý Hiền thở phào nhẹ nhõm, cả người đều nghĩ thoải mái, thống khổ oán hận cùng trả thù đều đã hoàn toàn là quá khứ. Đối với người làm hại đời mình, cậu cũng sẽ không thông cảm. Sau cái chết thảm của mình, những kẻ có liên quan hại cậu cũng chết không yên lành, Tề Tuyên, hẳn đã thay cậu báo thù, chỉ có người trước mắt này vẫn là thật tình yêu cậu, suốt hai kiếp, có thể được người này yêu, cậu quả thực rất may mắn.

Lý Hiền lên xe Tiêu Vũ, ngồi cạnh ghế lái, cậu cười híp mắt quay sang nhìn Tiêu Vũ một chút,” A, A, thì ra mái tóc màu vàng kim tựa ánh nắng là thật nha, “Ngay sau đó đùa giỡn nâng lên cằm của Tiêu Vũ,” Đáng tiếc mặt mày đều hốc hác, tuy rằng không nhớ rõ, nhưng em đoán nếu như khi còn bé biết em gái xinh đẹp lại là con trai em sẽ nhất định giống như những đứa trẻ khác cùng nhau bắt nạt anh, ha ha.” Lý Hiền cười vô tâm.

” A, ” Tiêu Vũ mặt không biểu cảm nhìn cậu một cái, “Vậy em nhất định sẽ bị anh đánh rất thảm, còn có cái đám tiểu P hài kia.”

“Anh khẳng định chứ?” Lý Hiền hiểu kỳ chịn mi.

” Anh đều đã chuẩn bị ra tay giáo huấn bọn họ, vừa đáng ghét lại ấu trĩ, kết quả em đột nhiên từ trên trời rơi xuống, giống như là một món quà Giáng sinh mới lạ. Anh rất tò mò bên trong có gì.” Nói rồi y xoay người đem Lý Hiền đặt dưới thân, cúi đầu, nhìn cậu tình cảm. Mí mắt tím bầm sưng vù, loáng thoáng có thể thấy ánh nước lưu chuyển hoặc nhân.

Lý Hiền:” Phi.”

Tiêu Vũ:“...” Y buồn bực xoay người lại. Sạch!

Lý Hiền:” Ừm, hay là đi bệnh viện nhìn chút nhé, anh còn dùng gương mặt này để kiếm cơm đi, ách, kêu cái tên bên trong kia cùng đi?”

Tiêu Vũ nhất thời đen mặt. Vậy mà Tề Tuyên đột nhiên từ biệt thự lao ra, liếc nhìn xe Tiêu Vũ chưa đi, dường như thở phào nhẹ nhõm thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng kéo cửa, lên xe, ngồi phía sau.

Hắn hướng về phía Lý Hiền vô cùng nghiêm túc nói,: ” Bạn của em đột nhiên đến nhà tôi, không nói hai lời liền đem tôi đánh thành như vậy, em có nghĩa vụ mang tôi đến bệnh viện tốt nhất, chịu trách nhiệm toàn bộ tiền thuốc men của tôi, đồng thời bồi thường tổn thất tinh thần của tôi.” Đóng cửa xe phịch một tiếng.

Tiêu Vũ:“...” nghiêng răng kèn kẹt, người nào đó lên xe có được sự chấp nhận của tôi chưa.

Lý Hiền:“...” Kinh ngạc liếc mắt liếc mắt nhìn Tiêu Vũ. Cậu đang khó hiểu Tiêu Vũ làm sao lại tới biệt thự của Tề Tuyên, lại còn vào được nhà đối phương mà đánh người, cũng rõ là... Ách, người này lúc đi còn chưa mang đi súng trên bàn trà... “Cái kia... Súng...” Lý Hiền một mặt vừa khởi động xe một bên làm bộ như không có chuyện gì xảy ra hỏi.

“À, cái này á, anh còn có rất nhiều, anh nghĩ em cũng cần một khẩu, để còn phòng thân, xung quanh em lòng người khó lường, có nhiều kẻ bắt cóc lắm.”

Lý Hiền:“... Anh sao lại có súng? Ở Trung Quốc rất khó được mang súng.”

Tiêu Vũ nhìn vào kính chiếu hậu liếc qua Tề Tuyên,” Gia đình anh là một chi nhánh của hắc bang ở Ý, khi còn nhỏ đến Trung Quốc tránh nạn, cũng bởi do gia tộc náo loạn, tuy nhiên bây giờ không sao nữa, nhà anh từ ông nội đã bắt đầu rời khỏi hắc bang.”

Lý Hiền không kinh ngạc chút nào, theo như đối phương từ nhỏ đã xuất ngoại tránh nạn cậu đã cảm thấy thân phận người này khẳng định không đơn giản. A, hóa ra là mafia trong truyền thuyết.

Lời tác giả muốn nói:

*Một chương này tương đối dài, muốn có thật cùng 3P, đại khái phải đợi một đoạn thời gian, điều không phải tui muốn kéo dài, kế tiếp phải có một đoạn dài nội dung vở kịch. Tuy rằng... Tình tiết vở kịch của tác giả quân thực sự rất tra, nhưng là vì để cái cổ sự này cố gắng hoàn chỉnh. Kết thúc sự tình sẽ là thật á, thật thiệt đó. **ỒỒ***

22. Chương 22: Thấm Vân

Mới chỉ đóng vai chính trong một bộ phim truyền hình mà đã có thể nhận tiếp vai nam thứ chính quan trọng trong một bộ phim mới, đối với cái giới mà những người khác đang cố vùng vẫy này mà nói, Lý Hiền cậu là người hết sức may mắn. Cậu một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt công chúng, nhận được không ít sự chú ý.

Lần này cậu đóng phim cổ trang, một bộ phim nói về các vụ phá án của Cẩm Y Vệ thời đại Minh triều. Trong đó, Lý Hiền đóng vai trợ thủ của nam chính, là một nhân vật chân chó nói nhiều lại khéo đưa đẩy, thế nhưng trên thực tế, cậu là gián điệp được Đông Hán đại thái giám Phùng Bảo đặt ở bên cạnh nam chính, bình thường gửi tình báo, thời điểm quan trọng thì kéo chân sau nam chính. Cuối cùng bị sự chiến đấu vì công lý của nam chính làm cho cảm động, phản bội Phùng Bảo, trợ giúp nam chính phá tan án lớn kinh thiên động địa.

Những ngày này Lý Hiền đều đang nghiêm túc nghiên ngẫm đọc kịch bản, tập lời kịch, những gút mắc giữa cậu và hai người đàn ông kia bị ném ra sau đầu. Hiện tại giữa ba người bọn họ đã không có bí mật gì, ngoại trừ tình cảm mâu thuẫn, Lý Hiền rất thờ ơ. Cậu đúng thật rất thích Tiêu Vũ, nhưng khi sắp xếp lại cảm xúc, cậu lại không rõ ràng. Mà Tề Tuyên, từ ngày hôm đó dường như quyết định muốn ăn thua đủ với bọn họ, anh ta cũng không quá đáng, bảo không can thiệp đến sự nghiệp của Lý Hiền, anh ta liền không can thiệp, đối ngoại thì coi như không biết có cái người tên là Lý Hiền này. Nhưng anh ta vẫn không gián đoạn giảm đi việc theo đuổi Lý Hiền.

Trong thời gian này cũng xảy ra một chuyện, lúc bộ phim mới tổ chức họp báo, Lý Hiền nhìn thấy một người. Thấm Vân. Cậu ta đóng vai tiểu thái giám bên cạnh thái giám Phùng Bảo.

Cảm giác của Lý Hiền đối với người này thực sự rất phức tạp. Muốn nói là hận sao, kiếp trước cậu căn bản không có chú ý đến Thấm Vân, chỉ là một tiểu minh tinh bò lên giường Tề Tuyên mà thôi, khiêu khích mình vài lần, sau đó Lý Hiền không cần thận chỉnh cậu ta quá trớn. Dựa vào sự hung hăng cần quấy lúc đó của cậu, dù biết chuyện này làm hơi quá tay, cũng sẽ không nói với nạn nhân một câu “Ồ, xin lỗi, tôi không cần thận lỗ tay làm cậu què rồi, hại cậu không thể đóng kịch, có muốn bồi thường một khoản tiền cho cậu không?”, nhiều lắm thì trong lòng có chút áy náy, nhưng cậu chắc chắn cậu sẽ không hiển thị ra, người bên ngoài nhìn thấy thái độ của cậu vĩnh viễn luôn là, hừ, chính mày muốn chết, đáng đời! Đối với tiểu nhân vật chưa từng được cậu để trong lòng này, cuối cùng âm mưu khiến mình thâm không chịu đựng nổi, thực sự là ngoài ý muốn, ngẫm lại cũng đúng thôi. Hướng chi sau đó Thấm Vân kết cục cũng bị Tiêu Vũ làm cho sống không bằng chết. Cậu không có cách nào hận cậu ta, thế nhưng cũng không có cách nào thương hại cậu ta.

Tiêu Vũ và Tề Tuyên có chút giống như là gặp đại địch. Cả hai đều trọng sinh, không có gì bảo đảm những kẻ khác không mang theo nỗi oán hận trọng sinh. Đuổi cậu ta đi thì không yên lòng, không thể làm gì khác hơn là đặt ở gần mà âm thầm quan sát phòng bị. Lý Hiền rất bình tĩnh, nên tới thì sẽ tới, người khác muốn cầm giận chọc giận gì đó, người có thể khống chế được sao? Trong mắt của một số người, sai mãi mãi là người khác sai.

Hai tháng sau đó đoàn làm phim chính thức bắt đầu bước vào địa điểm quay phim. Tiêu Vũ và Tề Tuyên đều phái người trà trộn vào đoàn phim bí mật bảo vệ Lý Hiền, Tề Tuyên muốn tránh bị người nghi ngờ, không tiện thường xuyên đến thăm dò, bởi vậy chỉ có Tiêu Vũ thường dựa vào thân phận bạn tốt lại đây.

Hôm nay có vài cảnh chiến đấu, Thẩm Vân đóng vai Thường Thanh giả vờ đánh một trận với Lý Hiền, kết quả lúc cậu ta treo trên dây cáp từ mái nhà bay thẳng xuống, đột nhiên phương hướng mất kiểm soát. Lý Hiền thấy không đúng, cáp treo không kéo lại được, phía trước Thẩm Vân là một cột đá khổng lồ, va chạm bằng tốc độ này nhẹ nhất cũng phải gãy xương.

Lý Hiền không biết mình nghĩ như thế nào, cơ thể cuộn lên trên, cậu nhào tới một cái, khi Thẩm Vân sắp phải đụng tới cột đá thì cậu ôm người lặn qua một bên, trốn quá lớn, Lý Hiền che chở cậu ta, bản thân lại lớt ở dưới, trong nháy mắt rơi xuống đất liền nghe được tiếng rắc rắc. Lý Hiền không nhận được đau kêu rên một tiếng, sau đó bất tỉnh.

Lúc tỉnh dậy, Lý Hiền còn có chút không rõ được tình huống, cậu phát hiện cổ mình không thể cử động được, vì vậy chuyển chuyển con người, cánh tay phải bó một tầng thạch cao dày cộm, đùi phải cũng thế, toàn bộ đùi phải còn bị treo cao lên. Cậu giơ tay trái còn cử động được sờ sờ cái cổ, chắc, có bộ bảo vệ, xem ra cái cổ cũng bị thương, thiệt là.

Lúc này có người đẩy cửa phòng bệnh.

Thẩm Vân bước vào phòng bệnh, phát hiện Lý Hiền tỉnh rồi, ngay lập tức lao đến trước giường bệnh, có chút kích động, “Anh tỉnh rồi? Cảm giác có chỗ nào thoải mái không? Chỗ nào bị đau? Có thể nói chuyện không? Có muốn uống nước hay không?” Tiếp đó luống cuống tay chân rót nước, tìm ông hút.

Lý Hiền: “...”

Thẩm Vân bận rộn nửa ngày, nhưng mà vẫn không tìm thấy được ông hút.

Lý Hiền (yếu ớt): “Trong hộp tủ phía sau cậu.”

“Ày, á, xem em ngốc chưa này.”

Lý Hiền: “...” Cậu đúng là Thẩm Vân kia đó sao, phơi bày bộ dạng ngốc manh thuần lương như vậy, anh đây thực sự...

Thẩm Vân cầm ông hút vào, sờ thử nhiệt độ bên ngoài, đang muốn đưa đến bên miệng Lý Hiền thì bị người đoạt lấy.

Hai mắt Tiêu Vũ lạnh như băng liếc nhìn cậu ta, sau đó đem nước đưa cho Lý Hiền.

Thẩm Vân nhất thời không biết phải làm sao. Khí tức trên người người này toát ra khiến cậu cảm thấy khó chịu, nghĩ muốn trốn đi. Cậu bất lực nhìn về phía Lý Hiền.

Lý Hiền nói nhỏ giọng, “Cậu đi về trước đi, tôi không sao, cậu chớ để trong lòng.”

Thẩm Vân nhấp nháy môi, bộ dáng muốn nói cái gì đó lại không dám, cuối cùng cúi thấp đầu nói, “VẬY em sẽ đến thăm anh sau.” Rồi khỏi phòng bệnh.

Lý Hiền nhìn theo cậu ta đi ra ngoài, chỉ chớp mắt, liền nhìn thấy người đàn ông trước mặt mím môi đến trắng bệch, tựa như đang cố nhẫn nại gì đó, nhìn trong đôi mắt anh ta tràn đầy lên án và đau đớn.

“Đến đây.” Lý Hiền nhẹ giọng nói. Người đàn ông vẫn đứng yên, vẫn như trước nhìn chằm chằm vào cậu.

Lý Hiền giơ cánh tay tự do còn lại về phía anh, người đàn ông lập tức nhẹ nhàng nắm giữ, cẩn thận đặt lên trên chân, không nhịn được nói, “Em đừng di chuyển.”

“Để cho anh chạm vào em.” Sau đó, người đàn ông bước về phía trước, nâng tay Lý Hiền, nhẹ nhàng đặt lên hai bờ má.

“Em đã ngủ bao lâu?” Cậu vuốt ve khuôn mặt của Tiêu Vũ, tóc rối tung, lông mày hăm sâu, trước mắt còn treo hai cái miếng kính to, đôi môi khô nứt. Trái tim của cậu đột nhiên đau lên một chút.

“Ba ngày.” Người đàn ông quỳ gối trước giường, giống như một con cún lớn hiền lành ngoan ngoãn, một bộ biết sai, rủ đuôi liếc liếc nhìn.

“Xin lỗi, để cho anh lo lắng rồi.” Lời vừa nói ra, người đàn ông liền đỏ mắt.

“Em biết không? Anh rất sợ.” Nghe được tin cậu bị tai nạn, anh nhất thời hoảng loạn hoang mang đầy sợ hãi. Trong nháy mắt nghĩ đến vô số khả năng, là tai nạn? Hay là Thẩm Vân đến báo thù? Rõ ràng đã phái người bảo vệ tốt em ấy? Rốt cuộc là sợ sót chỗ nào? Mình có phải sẽ mất đi em ấy? Anh thậm chí sợ đến mức không dám đi bệnh viện, không dám đi hỏi tin tức về người này.

Giọng nói Tiêu Vũ có chút run, tràn đầy oan ức và lên án. Người đàn ông này, thực sự là đang sợ hãi ah.

“Em không sao, anh xem, em vẫn khỏe, chỉ là có chút gãy xương.” Cậu không ngừng an ủi người đàn ông, hy vọng có thể giảm bớt sự bất an của anh ta. Thấy người này như vậy, trong lòng cậu cực kỳ hổ thẹn.

Cửa phòng bệnh mở ra, Tề Tuyên cảm thấy thất lạc. Cảnh tượng trước mắt dịu dàng thấm thiết, anh thực sự không thể nào nhấc chân bước đến gần.

Vừa ở bên ngoài, anh có gặp thoáng qua Thẩm Vân. Sợ là Tiêu Vũ không hiểu lý do tại sao Lý Hiền muốn xông lên cứu Thẩm Vân, nhưng anh hiểu. Em ấy cảm giác kiếp trước bản thân thiếu nợ Thẩm Vân. Đời trước, Thẩm Vân đối với em ấy có cừu hận lớn như vậy, đều là do em ấy làm Thẩm Vân bị què, ép cậu ta rút lui khỏi giới giải trí. Lý Hiền thì nổi tiếng ngút trời, trở thành diễn viên được săn đón nhất trong ngành điện ảnh, mà Thẩm Vân, cuối cùng lại thành pháo hôi qua đường của kẻ khác, vươn lên thất bại, còn gánh lấy tàn tật, giới giải trí nơi nơi đều là giẫm đạp trèo lên cao, cậu ta còn bị tất cả mọi người khinh thường cười nhạo. Ngắm lại nhân quả của kiếp trước, tận sâu trong nội tâm Lý Hiền biết được, nói như thế nào,

làm em ấy phá huỷ người ta trước.

Mà cuối cùng, Tề Tuyên khổ sở nghĩ, cuối cùng, là vì anh trên chộc Thẩm Vân trước. Tất cả là do anh hoa tâm. Anh vô số lần cầu xin ông trời, để tất cả báo ứng này trút xuống người mình đi, người không được chết tử tế là mình mới đúng, sao tất cả mọi chuyện lại để cho A Hiền gánh chịu? Ngay cả kiếp này cũng không thể bỏ qua cho em ấy sao? Đã kích mất đi Lý Hiền, anh thật sự không thể chịu đựng thêm một lần nữa.

Vừa được tin Lý Hiền bị thương, anh liền lập tức chạy đến đây, trong nháy mắt nhìn thấy Thẩm Vân không phải là anh không tức giận, Tiêu Vũ nhìn thấy Thẩm Vân đã muốn xông lên đánh cậu ta, nhưng chính bản thân anh cản lại. Sau một khoảng thời gian quan sát, anh có thể khẳng định Thẩm Vân không có trọng sinh, đã như vậy, anh muốn Thẩm Vân cảm thấy biết ơn Lý Hiền, có lỗi với Lý Hiền, là Lý Hiền cứu cậu ta. So với tức giận A Hiền vì cậu ta mà bị thương, anh càng muốn bảo đảm Thẩm Vân từ bây giờ không còn là mối đe dọa đến Lý Hiền

23. Chương 23: Ba Người

Anh cô đơn mà khát cầu nhìn Lý Hiền, đang định lặng lẽ đóng cửa rời đi, nhưng khi đối mặt với ánh mắt nhìn sang của Lý Hiền, anh bỗng đứng dừng lại ở đó.

“Tề Tuyên.”

Tề Tuyên đóng cửa lại, vẫn là đi vào bên trong. Anh đi đến bên giường Lý Hiền, cứ ngây ngốc đứng đó, muốn nói chuyện lại không biết nên bắt đầu từ đâu, hai tay thả lỏng buông xuống, nắm đấm nắm chặt buông ra.

Tiêu Vũ đứng lên đưa mắt nhìn anh, lại nhìn sang Lý Hiền một cái, ý là đã không cho ta quá nhiều thời gian, sau đó liền quay người đi ra khỏi phòng bệnh.

“Xin lỗi.” Một lúc thật lâu sau, Tề Tuyên mới nhả ra một câu.

Lý Hiền: “...” Ngay cả anh chàng này cũng mặt đầy tội lỗi nhìn cậu. Cậu lại thở dài, “Anh không có lỗi gì với em cả, em bị thương không có liên quan gì đến hai anh, là do em đầu óc giật gân chạy đi cứu cậu ta.”

“Là anh đã không bảo vệ em tốt.” Tề Tuyên tiếp tục khổ sở nói.

Lý Hiền: “...” Cậu không thể không quan sát khuôn mặt buồn bã ỉu xiu của Tề Tuyên một chút. Mái tóc lộn xộn xấu xí, mặt mày hốc hác, giống y hệt với Tiêu Vũ. Mà ngay cả lời kịch cũng giống nhau y đúc.

“... Em chỉ bị gãy xương mà thôi.” Trước đây cậu đóng phim cũng thường bị thương, chỉ có điều trình độ

này thì nặng một chút, ày, bộ phim này là coi như hết diễn rồi.

“Anh có thể chạm vào em không?” Tề Tuyên ngập ngừng.

Lý Hiền: “...” Hey, đừng có bày ra bộ dáng con cún bị bỏ rơi chứ, anh đây sẽ mềm lòng! Vì vậy cậu liền thật sự mềm lòng một chút, gật gật đầu. Tề Tuyên lập tức cẩn thận nâng lên tay cậu, trân trọng đặt ở bên môi hôn một cái, sau đó đưa một tay nhẹ nhàng giúp cậu vén tóc trên trán qua một bên.

Giây phút này, có cái gì đó ấm áp đột nhiên chảy xuôi về.

Cảm xúc nhỏ bé này nóng lên ủa lên viền mắt của Lý Hiền, cậu nhất thời có chút chua xót.

Quả nhiên khi con người sinh bệnh sẽ trở nên yếu đuối sao? Đã từng cực kỳ khát vọng tình cảm, giờ phút này cứ như vậy chậm rãi bao quanh cậu, cậu làm sao mới không thể bị đẩy động đây?

“Em không trách anh.” Một khoảnh yên tĩnh, Lý Hiền dịu dàng nhìn vào đôi mắt của Tề Tuyên, lẳng lặng nói.

Vành mắt Tề Tuyệt bỗng nhiên đỏ lên. Anh run run đôi môi, không dám tin, hỏi: “Em nói... Gì?”

“Đã là quá khứ, suy nghĩ một chút sẽ phát hiện, làm sao có thể trách anh chứ? Khi đó, anh bao dưỡng em, mà em quả thật cũng đạt được lợi ích, coi như là hai bên tiền, hàng thoả thuận xong, vốn không có bất kỳ cam kết nào liên quan đến tình cảm, em dựa vào cái gì để oán giận anh không yêu em đây? Em là ngay cả một xíu oán giận cũng không nên có mới phải, là do trong lòng em quá tham. Đời trước đã mang cho anh rất nhiều phiền phức đúng không? Xin lỗi.”

Tề Tuyên không ức chế được ghen ngào, “Không... Không phải như vậy, anh không thấy phiền phức, nhìn em vì anh ghen đổ kị, anh không biết đã có bao nhiêu đặc ý, anh chỉ... Anh căn bản không hiểu yêu là gì, cũng không biết làm sao để yêu một người... Là, anh sai rồi, anh làm tổn thương anh yêu em, anh yêu em...” Ba chữ kia nháy mắt thoát ra khỏi miệng, nước mắt của anh cũng rơi xuống.

Lý Hiền cũng không khống chế được rơi xuống nước mắt.

“Em có thể gọi anh một tiếng A Tuyên lần nữa không?” Anh cực kỳ khát cầu nhìn Lý Hiền.

Đôi môi Lý Hiền rung lên thật lâu, cũng không có cách nào kêu ra tiếng, Tề Tuyên không khỏi thất vọng rũ xuống đôi mắt.

“... A Tuyên.” Lý Hiền trong lòng chua xót, kiếp trước cậu trong âm thầm yêu nhất Tề Tuyên như vậy, thật giống như bọn họ đúng là người yêu thân mật.

Đột nhiên Tề Tuyên ngẩng đầu, hai mắt lấp lánh nhìn cậu, khuôn mặt trong nhất thời kích động đỏ rần lên. Lý Hiền lúng túng ho khan một tiếng, cúi đầu nói, “Em hơi mệt, muốn nghỉ ngơi, anh...”

“Oh tốt, vậy, vậy anh, anh đi đây, em nghỉ ngơi cho tốt...” Anh lấp ba lấp bắp nói, sau đó vừa bước đi vừa nhìn lại, thiếu chút nữa bị vấp vào chân bàn xe đẩy nhỏ trong phòng bệnh ngã lộn nhào, “Khụ... Đợi buổi tối anh lại đến thăm em.” Đi tới cạnh cửa, anh lưu luyến không rời nói, lúc xoay người còn mang theo một chút ngưng ngừng, lỗ tai đỏ ửng chạy đi.

Lý Hiền: “...”

Trên hành lang bên ngoài phòng bệnh, Tiêu Vũ ôm ngực dựa vào tường, nhìn thấy Tề Tuyên cả người không thể che giấu sự vui sướng, đôi mắt anh chìm chìm. Tề Tuyên hít sâu một cái, vô cùng trịnh trọng nhìn lại đối phương. Hai người đều nhìn thấy được kiên định trong mắt nhau.

Buổi chiều, Thẩm Vân canh sau giờ ngủ trưa của Lý Hiền đến. Cậu mang theo túi lớn túi nhỏ đồ bổ, nhìn không thấy Tiêu Vũ ở đó, nhất thời cảm thấy nhẹ nhõm. Cậu để đồ vật xuống, sau đó có chút do dự mở miệng: “Tiền bối, em, em vô cùng cảm ơn anh đã cứu em, và, thật sự rất xin lỗi, đều do em gây rắc rối cho anh, hại anh bị thương nặng như vậy, không thể quay về đoàn phim... Tiến độ của đoàn phim cũng bị em làm liên lụy...” Khi nói vành mắt cũng đỏ lên.

Lý Hiền nhìn người trước mắt căng thẳng sợ hãi, không ngừng tự trách oán giận bản thân, tâm tình cực kỳ phức tạp.

“Rồi, cậu đừng cái gì cũng ôm hết vào mình, đầu tiên, tôi cứu cậu là do nhất thời kích động, nếu thêm lần nữa thì chưa chắc tôi có lá gan đó đâu, thứ hai, hành động lúc đó của cậu không có vấn đề gì, tôi nhìn ra, người có mặt khi đó có lẽ cũng nhìn thấy được. Hẳn là do cấp treo hoặc người điều khiển nó bị mắc lỗi, không ai đổ lỗi cho cậu cả.”

Nhưng nếu như không phải tiền bối anh xông tới, sợ rằng em đã bị đụng chết.” Thẩm Vân mặt mày nghiêm trọng.

“... Được rồi, mặc kệ thế nào, tất cả mọi người đều không có chuyện gì, cậu xem tôi đóng gói thành như vậy, kỳ thật chỉ là gãy xương, còn tiến độ, đây là trách nhiệm thuộc về tai nạn ngoài ý muốn ở trường quay, phía đầu tư phải hoàn toàn chịu trách nhiệm, tiến độ bị kéo bao lâu đó là chuyện của bọn họ, cậu không cần phải tự trách, coi như là kỳ nghỉ đi. Còn nữa, cậu đừng có mở mồm cứ gọi tôi là tiền bối, tôi so với cậu không có lớn hơn bao nhiêu tuổi, nghe khó khăn quá.”

“... Ah. Cái này, em có nấu canh xương, đối với việc phục hồi gãy xương rất tốt, anh nhất định phải uống nhiều một chút nha.” Cậu nói xong, bắt đầu lấy từ trong túi xách ra một cái bình giữ nhiệt cực lớn.

“... Cảm ơn. Tôi bây giờ không có uống, cậu trước cứ để đó đi, tôi sẽ uống.”

Hai người tương đối im lặng, Lý Hiền là cảm thấy kiếp trước cả hai có thù hận lớn như vậy, bảo cứ ngồi đó

cười nói trò chuyện thì cậu có chút làm không được, mà Thẩm Vân cũng không biết nói gì với cậu, Thẩm Vân là căng thẳng áy náy không biết nên nói gì cho phải.

“Vây, vây anh nghỉ ngơi đi, hai ngày nữa em quay lại thăm anh.” Rõ ràng, Thẩm Vân cũng ngồi không yên.

“Ah, được.” Kiếp trước hại cậu què chân cùng đường, lần này, tôi cũng không còn nợ cậu nữa.

Sau đó đoàn phim cũng lục tục đến thăm Lý Hiền, đạo diễn cũng bảo cậu yên tâm dưỡng thương.

Đến cái hôm cậu xuất viện, Tề Tuyên và Tiêu Vũ cùng đến thu dọn đồ đạc của cậu. Trong thời gian này, hai người dường như đạt được ăn ý nào đó, một người sẽ xuất hiện ở thời điểm người kia rời đi. Hôm nay mặc dù cùng nhau xuất viện, thế nhưng đều im lặng bận rộn không lên tiếng.

“Thân thể em như vậy một mình sẽ không tiện, phải mấy tháng nữa mới tốt hơn được, chúng ta về trước căn hộ ở Ngân Bân, phòng lầu một ở đó anh đã thu dọn xong, bậc thang cũng đã phủ thảm chống trơn trượt, anh còn mời cho em một Nguyệt tẩu, chuyên môn nấu đồ ăn điều dưỡng cho em, em sẽ rất mau khỏe lại.” Tề Tuyên một tay dìu vai Lý Hiền, nói chuyện rất là đương nhiên.

[nguyệt tẩu: người được thuê chuyên chăm sóc bà đẻ sau tháng =]]]

Lý Hiền: “...” Anh đây là gãy xương, không phải ở cữ đâu!

“Há, thực sự khiến cậu phí tâm rồi, nhưng mà không cần mấy thứ cậu chuẩn bị. Bởi vì A Hiền đã hứa đến chỗ của tôi dưỡng thương rồi.” Tiêu Vũ bình tĩnh nói.

Lý Hiền: “...” Chúng ta khi nào đã nói chuyện này vậy, anh sao không biết thế!

Lập tức Tề Tuyên đưa mắt nhìn sang Lý Hiền, một bộ biểu hiện bị thương bị phản bội.

“Với lại tôi đã mời một chuyên gia dinh dưỡng chuyên nghiệp, cậu biết Nguyệt tẩu làm nghề gì không mà thuê Nguyệt tẩu, cậu thiếu thường thức như thế làm sao tôi có thể yên tâm giao A Hiền cho cậu, cậu sẽ không muốn cho em ấy mắc bệnh hậu sản luôn chứ.” Nói xong lắc lắc đầu.

Bệnh hậu sản...

“Ha ha, lần này tôi nhường cho cậu, đơn giản vì A Hiền em ấy cần phải tĩnh dưỡng, cậu cho rằng cậu có thể trước mặt rồi lên giọng như vậy sao?” Lửa giận của Tề Tuyên bùng lên.

“Lời cậu nói phải là tôi nói mới đúng, còn nữa tôi đã nói từ lâu, cái nhà lụp xụp của cậu thực sự là thường thức mà không nổi mà, cậu là nhà giàu mới nổi hả? Kiếp trước A Hiền ở cái nhà đó vậy là chịu đủ rồi.”

Tiêu Vũ không hề bị lửa giận của đối phương làm ảnh hưởng.

“Cậu nói thêm câu cái nhà lụp sụp nữa đi?” Cơn thịnh nộ bập bùm.

“Nhà lụp sụp.” Mặt không hề thay đổi cảm xúc.

Mấy thấy mồm miệng dẫn tới đấm đá, Lý Hiền nhanh chóng nói chen vào: “Đủ, em nơi nào cũng không đi, em trở về căn hộ riêng của mình, cũng sẽ tự mình thuê người làm, hai anh có thể yên tĩnh một lúc được không?”

Hai người đồng loạt hướng ánh mắt lên án nhìn về phía Lý Hiền.

Lý Hiền: “...” Bỗng nhiên có loại áp nực nức nớn....

24. Chương 24: Bệnh Nhân

Mãi đến khi được hai người đàn ông hầu hạ nằm lên giường, Lý Hiền vẫn còn có loại cảm giác không thật. Đúng, hầu hạ.

Buổi chiều ở bệnh viện, hai người đàn ông hình như không có nghe thấy Lý Hiền nói phải về nhà của mình, sau đó tiếp tục yên lặng thu dọn, ngoại trừ có một chút tranh chấp là ngồi xe của ai.

Lý Hiền ngồi xe lăn, được đẩy vào trong nhà, hai người đàn ông giúp cậu thu xếp một lúc, cẩn thận ôm cậu đặt ngồi lên ghế sofa, sau đó thực sự hết sức ngoan ngoãn cứ như vậy rời đi. Cậu cũng không thể nói là thở phào nhẹ nhõm hay là bị thất lạc, đang lúc muốn gọi điện thoại đến bệnh viện mời chuyên viên chăm sóc tới, ngoài cửa lại truyền đến âm thanh xoay chìa khoá. Cửa được mở ra, Tiêu Vũ cầm chìa khoá trên tay, cùng với Tề Tuyên đứng ở lối ra vào. Trong tay hai người đều mang theo một cái túi du lịch lớn.

Lý Hiền: “...” Đừng có nói là như mình nghĩ chứ.

Vì vậy, ba người cùng nhau chung sống hạnh phúc cứ như vậy mà bắt đầu...

Mới là lạ.

“Chờ đã... Nhà em không có thừa phòng ngủ, các anh ở thế nào đây?” Ó, Lý Hiền, cứng cứ thế mà vui vẻ chấp nhận tiếp thu hai tên này đến sống chung sao? Chẳng lẽ đúng ra nên nói “Em không cho phép hai anh sống ở đây, các anh không được như thế”... Tương tự vậy sao?

Nơi này là căn hộ Ngạo Đằng phân cho cậu ở, chỉ có một phòng ngủ một phòng khách. Phòng ngủ cũng không có lớn, cho nên khi hai người đàn ông rất chi là tự giác đóng đồ trên lãnh thổ của mình xong, cái phòng ngủ nhỏ kia liền trở nên vô cùng... Chen chúc. Lý Hiền ngơ ngác ngồi ở phòng khách, nhìn bọn họ rất bận rộn đem quần áo, đồ dùng cá nhân bày ra xong, đột nhiên không hiểu sao dâng lên một luồng ý thức bị nam tính nguy hiểm xâm phạm lãnh địa.

Đến giờ cơm tối, lại có hai nhóm người đưa rất nhiều hộp cơm tối cửa. Lý Hiền được ôm đến ngồi cạnh bàn ăn, trên bàn đầy món ăn ngon. Sau đó Tề Tuyên và Tiêu Vũ ở trước mặt cậu ăn bữa ăn đơn giản được gọi từ bên ngoài. Trong lúc nhất thời, vành mắt cậu có chút đỏ.

Tề Tuyên & Tiêu Vũ: Khổ nhục kế_____thành công!

“A Hiền, đây là canh gà thuốc bắc nấu cùng gan lợn, bác sĩ nói em phải bổ sung thêm vitamin.” Tề Huyền múc một muống canh, ân cần đưa tới bên miệng Lý Hiền.

“Vẫn là nên uống cái này của anh mới tốt, anh bảo chuyên viên dinh dưỡng làm riêng cho em đó, canh xương dê hầm cùng gà mái, em cần phải bổ sung canxi và sắt.” Nói xong cũng múc một muống canh, thổi thổi đưa tới bên miệng Lý Hiền.

Lý Hiền: “...” Kỳ thật là hai tay của anh đây vẫn còn dùng được, hai người đừng có như vậy được không hở?

Lúc tắm thì chiến tranh càng được thăng hoa. Vì tranh giành quyền lợi được chà lau giúp Lý Hiền, hai người không ai nhường ai, vì vậy đặt thành nhất trí_____mỗi người tắm rửa nửa bên. Lý Hiền bị lột trần truồng ngồi trên ghế nằm chuyên dụng, hai người đàn ông, lúc này giống như người hầu của cậu ngồi xổm ở hai bên. Loại đãi ngộ giống như hoàng đế này... Cậu thật sự là không có phúc hưởng nổi, bởi vì cậu không thể tận lực phớt lờ cặp mắt nhìn cậu như sói đói của hai người.

Ánh mắt hai người không hề kiêng dè nhìn chăm chăm thân thể của Lý Hiền.

Không thể nhịn được trước là Tề Tuyên. Anh ngay khi cái giây Lý Hiền bị cởi sạch đã có chút cương cứng, cổ họng khô khan.

Anh bắt đầu dùng khăn mặt vuốt ve đầu ngực Lý Hiền, hai mắt sáng ngời nhìn nó dựng đứng lên. Eh... Thật sự là khiến người ta không thể chịu đựng được, cái đầu ngực này đúng là quá đậm đặc mà, móá nó! Anh ném cái khăn qua một bên, ngón tay không ngừng mà xoa mà nhấn, rồi để cả bàn tay úp lên, thô lỗ chà bóp, anh gần như mê muội đùa giỡn viên đầu ngực đáng thương kia, hô hấp dần dần nặng nề.

“Ừm... A... Ha... Đứng...” Lý Hiền không nhịn được thốt ra tiếng rên rỉ, đầu ngực là điểm nhạy cảm của cậu, cả người cậu nổi lên một luồng điện tê dại, hậu huyết bỗng dưng ngứa lên, bắt đầu không tự chủ mà co rút lại, mơ hồ cảm giác nơi đó phun ra một dòng nước nóng. Chân trái lạnh lặn của cậu phải cọ cọ làm phiền cái chân phải đang bị bó chặt cao.

Tiêu Vũ giương mắt liếc nhìn Lý Hiền, chỉ thấy hai má trắng nõn của cậu vì tình dục mà nhiễm đỏ bừng, đôi mắt sáng lấp lánh khép hờ, hàm răng cắn đôi môi khiêu gợi, lông mi dài mảnh khẽ run rẩy.

Em ấy nhất định là cố ý. Anh nghĩ.

Dáng vẻ ẩn nhẫn ham muốn này, sẽ chỉ làm cho người ta hung hăng muốn bắt nạt cậu, hận không thể chà đạp cậu, khiến cho cậu phải khóc lóc xin tha. Cậu cứ trần trụi nằm trên ghế như vậy, tư thế giống như là hiến tế, mà hai người đàn ông bên cạnh, lúc này nghiêm nhiên trở thành bậc đế vương thao túng vận mệnh của cậu.

Tiêu Vũ đưa một tay chậm rãi lướt qua đùi phải bó thạch cao của Lý Hiền, du đến giữa hai chân. Lúc phẫu thuật thì lông nơi đó đã bị cạo sạch, lúc này nơi phần nộn non mềm đó đang bày ra trước mắt, anh nhẹ nhàng lay động làn da nơi đó, ngón tay thon dài trượt xuống phía dưới hai cái túi, nắm chặt bao lấy toàn bộ tinh hoàn, sau đó thô lỗ bóp nắn. Tề Tuyên đã sớm phát hiện động tác nhỏ của đối phương, hai người dường như đã đạt thành hiểu ngầm, càng làm Lý Hiền cảm giác có mùi nguy hiểm.

“A... Đừng...” Lý Hiền giơ lên tay trái muốn đem cái tay bỉ ổi ở phía dưới hất ra, lại bị một bàn tay lớn tóm gọn. Là Tề Tuyên. Lý Hiền mở to mắt, không thể tin được nhìn anh. Tề Tuyên cầm lấy cổ tay của cậu, vươn một cái kéo lên đỉnh đầu, Lý Hiền hoảng hốt hét lên, tay của cậu bị giữ trên đỉnh đầu căn bản chỉ có thể vùng vẫy, ai biết bộ dáng liên tục vận vẹo của thân thể này càng khiến hai tên đàn ông ngược lại càng ham muốn. “Ừm... Không... Không muốn... Các anh mau thả em ra...” Cậu giống như con cá nằm trên thớt, bất lực, lại giống như một con dâm xà yêu mị, đang đưa dụ dỗ đàn ông.

Thật sự là dụ dỗ người mà. Hai tên đàn ông không hẹn cùng nghĩ đến.

Tề Tuyên cúi xuống, một bên ngậm vào đầu ngực bị anh đùa bỡn có chút sưng tấy, đồng thời một tay nắm chặt dương vật dựng thẳng của Lý Hiền.

“A... Không...”

Đầu lưỡi của Tề Tuyên linh hoạt đùa nghịch đầu ngực Lý Hiền, thỉnh thoảng há miệng ngậm vào mút cần, giống như là mút được sữa, không ngừng phát ra tiếng nước dâm mỹ, tay anh lại không ngừng hoạt động, động tác lên xuống linh hoạt, ngón tay cái bấm đỉnh quy đầu, vẽ thành vòng tròn.

Lý Hiền không thể chịu được sự tra tấn như vậy, dâm vật dâm đang thốt ra thành tiếng, “Ha... A a... A...” Cậu thở hổn hển dồn nén, hơi thở ngọt ngào mê người, trong cổ họng thỉnh thoảng rên rỉ ra tiếng khóc nỉ non. Cậu cảm giác hậu huyệt ngày càng ngứa, còn tuôn ra từng dòng chất lỏng nóng hổi, cậu không tự chủ được bắt đầu chà xát mông trên ghế dài.

Tiêu Vũ nhìn cậu lại bắt đầu phát ra dới khát, chỉ cảm thấy toàn bộ nửa người dưới thắt chặt, lão nhị cứng rắn sắp nổ tung. Anh nhìn đầu ngực còn lại không ngừng cảm dỗ mình, ngón tay cái ở bên trên ác liệt cào qua một cái, lăm lăm nói, “Cô đơn sao?” Lập tức cúi đầu liếm lên. Trong lúc nhất thời, trong phòng tắm ngập tràn tiếng nước cùng với tiếng kêu khan của Lý Hiền, hai người đàn ông không cam tâm yếu thế hơn, vừa hung ác vừa dịu dàng chơi đùa thân thể Lý Hiền, hận không thể đem cậu ăn luôn vào bụng.

“A... A... Không muốn... Hai anh... A... Dừng lại... A... Ha... Ha... A... A... Không... Dừng làm em nữa... Muốn bắn... Muốn... A... A a a a a...” Cậu thét lên tiếng khàn dài, lắc đầu, thân thể run lên, đột nhiên uốn cong người thành hình vòng cung, dương vật co giật bắn ra một dòng trắng đục dính dấp.

Người trên ghế nằm ngẩng cổ lên, chiếc cổ thon dài trắng nõn tạo độ cong duyên dáng, thân thể trắng sáng nhàn nhạt càng thêm lộng lẫy, dương vật phần nộn đáng thương vênh cao lên phun ra bạch trọc. Hai người đàn ông nhìn sững sờ. Tề Huyền cúi đầu, ngậm lấy vật nhỏ còn đang bắn tinh dịch, giống như đang ăn một món ăn ngon, tham lam dùng lực mút mạnh.

“A a a a a... Không... Dừng làm thế... Ha... Ha... Ha... Không chịu được....” Cậu vốn là còn lên đỉnh, vẫn còn đang bắn tinh, nơi đó làm sao có thể trải qua kích thích như vậy được, bị mút làm cho phun ra một lượng tinh lớn, Lý Hiền nhất thời nằm duỗi ra trên ghế dài, cả người mềm yếu thở hổn hển. Tề Tuyên từ từ nhả ra, đoạn thịt kia mềm mại đáng yêu rũ xuống, anh ực một tiếng nuốt xuống tinh dịch của Lý Hiền, dư vị nói: “A Hiền, của em thật ngon.”

Hai người đàn ông không thể nhịn được nữa, dồn dập đứng lên, lấy ra dương vật đã sưng thô to của mình, nhắm ngay tiểu huyết của Lý Hiền đang kịch liệt co rút, ngay lập tức trong phòng tắm tràn đầy tiếng rên rỉ thở dốc ồ ồ của đàn ông. Sức kéo dài của bọn họ thật kinh người, cũng không biết qua bao lâu, hai người mới khẽ ngậm lên. Hai cái JB thô to dữ tợn để trước thân thể trắng nõn, chất lỏng màu trắng đậm mùi phun trào ra. Thân thể Lý Hiền run lên, trên mặt, đầu ngực, còn có nửa người dưới, khắp nơi đều dính đầy tinh dịch đàn ông. Cậu nghe thấy được mùi vị nam tính nồng nặc trong không khí, không khỏi tự chủ được thốt ra tiếng rên rỉ, vật nhỏ bị kích thích lại bắt đầu đứng thẳng.

Hai người đàn ông nhìn nhau, sau đó Tiêu Vũ ôm lấy Lý Hiền đi về phía phòng ngủ. Anh nhẹ nhàng đặt Lý Hiền lên trên giường, rồi bắt đầu cởi quần áo. Lý Hiền thật vất vả từ trong cao trào tỉnh táo lại, đề phòng nhìn anh, “Anh còn muốn làm gì? Em là bệnh nhân đó...”

“Anh biết, em yêu, sẽ không làm em mệt.” Nói, anh ném đi mảnh quần áo cuối cùng trên người mình. Lúc này Tề Tuyên cũng trần như nhộng đi vào. Hai người cố ý phồng lên cơ ngực vạm vỡ cường tráng của mình, hạ thân vừa phát tiết ra ngoài cao cao dựng thẳng, bọn họ khoả thân đi đến trước giường Lý Hiền, từ trên cao nhìn xuống cậu. Lúc này Lý Hiền đầu tóc rối bời, trên mặt trên người dính đầy tinh dịch, hai đầu ngực sưng tấy đứng thẳng, dáng vẻ vừa mới bị hưng hăng chà đạp, cậu nhìn bọn họ, nuốt nuốt nước miếng, sợ sệt rút người về phía đầu giường.

“Ah... Các anh... Dừng tiếp nữa...” Vừa mở miệng, trong âm thâm pha lẫn một chút khóc nức nở, “Em... Em muốn ngủ...” Cậu yếu ớt nói.

Tề Tuyên cười tà tà, “Yên tâm, em yêu, sẽ làm cho em ngủ một giấc thật ngon lành.” Anh đưa tay sờ sờ đầu Lý Hiền.

“Các anh ở đây, em không thể ngủ được...” Giọng cậu càng nhỏ hơn.

Thật là giống con thỏ nha. Hai người không hện lại cùng nghĩ. Tề Tuyên không nói nhảm nữa, anh nhấc chân quỳ ở trên giường, một tay cầm lấy cái chân trái lạnh lặn, đột nhiên nâng lên, cúi đầu, nhìn vào cục huyết mê người kia.

“Oa! Khốn kiếp, anh buông em ra!” Lý Hiền hét lên, nhưng đáng tiếc người đàn ông không một chút bị lay động, cậu quay sang cầu xin sự giúp đỡ của Tiêu Vũ. Tiêu Vũ dịu dàng nhìn cậu, duỗi tay vuốt ve khuôn mặt cậu, “Em yêu, cứng của anh, để bọn anh ăn một chút, ngoan, ăn một chút thôi.”

“Sao các anh có thể như vậy, em, em là bệnh nhân, các anh sao có thể làm thế với em!” Lý Hiền oan ức muốn chết luôn, một chân của cậu bị gior cao, phía dưới bị hai người đàn ông dùng ánh mắt thèm khát quấy rối, chỉ cảm thấy thể diện mất sạch sành sanh, hận không chết luôn đi.

“Bọn anh sẽ cẩn thận.” Tiêu Vũ trả lời, âm cuối cùng biến mất bên trong một nụ hôn nhẹ nhàng ướt át.

Tác giả có lời muốn nói:

Khụ...cho chút thịt vụn...

25. Chương 25: Kéo Dài

Tiêu Vũ hôn cậu kịch liệt, đầu lưỡi mạnh mẽ luồn vào, bắt chước động tác giao hợp đưa ra đưa vào, Lý Hiền bị hôn đến tê dại, trong cơn hoảng hốt cảm thấy hậu huyệt của mình như đang bị thao mãnh liệt. Thân thể cậu lại bắt đầu không tự chủ được mà dâm dăng vụn vụn, động thịt lộ ra từ từ tiết ra một lượng lớn chất lỏng, giờ phút này đang theo mộng mà nhỏ giọt xuống ra giường, dâm thủy kia chậm rãi chảy ra, thấm ướt một mảng ra giường dưới thân cậu.

Tề Tuyên kinh ngạc nhìn, không dám tin đưa tay sờ xuống dâm huyệt kia một chút, ngón tay lập tức dính phải một chút chất lỏng trong suốt, hắn đưa ngón tay lên chóp mũi, hít sâu một cái, sau đó như hiếu kỳ như bị mê hoặc, vươn lưỡi ra liếm.

“Ngọt...” Hắn lẩm bẩm, không khỏi có chút thất thần. Hắn không khỏi nghĩ tới hai lần thao Lý Hiền trước đó, cũng giống thế này, còn chưa tiến vào, động nhỏ của em ấy đã ướt đầm, mềm mại vô cùng.

Đời trước A Hiền đâu có thể này ta...Không lẽ sau khi sống lại, cơ thể A Hiền đã có biến hóa gì sao...

Hắn không nhận được nữa khe gằm một tiếng, cúi người chui vào giữa hai chân Lý Hiền, há miệng mút lấy động nhỏ dâm dăng vẫn còn đang chảy nước. Hắn tham lam hút, cắn, dùng lưỡi khuấy đảo cái động kia, trong này như có cảm ứng, bắt đầu vội vàng gắt gao mút lấy, Tề Tuyên chỉ cảm thấy như có vô số cái miệng nhỏ đang hút lấy đầu lưỡi hắn. Hắn vừa điên cuồng liếm láp vừa không nhận được mà lấy JB của mình ra nhanh chóng vuốt ve lên xuống, tưởng tượng JB to lớn của mình đang rong ruổi trong cái động nhỏ dâm dăng kia.

“Ân...ha...Ân...a...” Hai cái miệng trên dưới của Lý Hiền đều bị chơi đùa, động sau lại ngứa ngáy không thôi, hận không thể có thứ gì đó lớn lớn tiến vào. Chân trái của cậu gác lên vai Tề Tuyên, không ngừng cọ cọ vụn vụn.

Cảm thấy cậu bị tình dục giày vò đến điên rồi, Tiêu Vũ vừa hôn vừa đưa tay vuốt ve dục vọng của cậu. Y nắm lấy tiểu tiểu Hiền, nhanh chóng vuốt ve lên xuống, khi thì tăng mạnh lực đạo, khi lại nhấn vào lỗ nhỏ ở đỉnh, rất nhanh JB của Lý Hiền đã dính đầy tinh dịch của chính mình, theo động tác của Tiêu Vũ mà phát ra tiếng nước chần chạch. Lý Hiền không khống chế được đong đưa mông, đại não đã không thể suy nghĩ được nữa, không bao lâu sau, dưới ba tầng kích thích, cậu bắn, cả người co giật, hậu huyết cũng đột nhiên phân bố ra một lượng lớn dâm dịch. Miệng cậu vẫn còn bị Tiêu Vũ phủ kín, chỉ có thể phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào từ mũi. Tề Tuyên rút lưỡi ra, nhìn bộ dáng phóng đảng của người dưới thân, hắn thấy mình sắp điên rồi.

“A...ha...Mẹ kiếp...Thao em...thao chết em...” Hắn kịch liệt vuốt JB, quy đầu đặt ngay cửa huyết ướm dầm, thịt động vừa chạm vào JB của hắn đã “vui vẻ” hút lấy hắn, nếu không phải vẫn còn chút lý trí cuối cùng, suýt chút nữa hắn đã bất chấp mà dâm vào, hắn không nhịn được đỉnh đỉnh miệng huyết, di chuyển lên xuống, đỉnh đến Lý Hiền phải run rẩy.

“Này nhẹ một chút, đừng làm em ấy bị thương.” Tiêu Vũ nhíu mày nói với hắn.

“A...Phắc...Con mẹ nó cậu tới thử xem!” Nói xong, hắn vẫn hơi lui về một chút, JB không nhịn được nữa mà run rẩy bắn ra, tinh dịch nồng đậm nhất thời dính đầy miệng huyết Lý Hiền, “A...Trời ạ...Phía dưới của em đúng là quá dâm đảng, chạm chút xíu mà đã ướt dầm...Ha...” Hắn thở gấp, vẫn còn đắm chìm trong dư vị, “Ông đây sắp điên rồi...Mẹ nó đến khi nào mới có thể thao đây!”

Tiêu Vũ nghe vậy thì đẩy hắn ra, nói thật, y cũng không tốt hơn Tề Tuyên bao nhiêu, từ khi này đã nhịn không được muốn thưởng thức dâm huyết của Lý Hiền rồi. Nơi đó hiện tại đúng y như Tề Tuyên nói, dâm dịch chảy ra ồ ạt, y không khống chế được mà cúi đầu xuống, làm giống như Tề Tuyên, dùng lưỡi bắt đầu điên cuồng ra vào.

Hai người đổi chỗ cho nhau, lại tiếp tục một trên một dưới đùa bỡn Lý Hiền. Khi Tiêu Vũ cũng đặt JB ở miệng huyết Lý Hiền, y mới biết, vừa rồi Tề Tuyên đã phải kiềm chế lắm mới không dâm vào, quy đầu của y không kiềm được mà ấn vào một chút, sau đó ra sức vuốt ve.

Tối hôm đó, hai người đàn ông ra sức kiềm chế dục vọng thao Lý Hiền, chỉ thay nhau chơi đùa cơ thể cậu, sau đó vuốt JB bắn tinh dịch của mình đầy cả người cậu, bọn họ đặc biệt không buông tha cho tiểu huyết đã trở nên vô cùng dâm đảng, nhiều lần đều khuếch trương nó tới cực hạn rồi chặn quy đầu ở miệng huyết thống khoái bắn vào. Lý Hiền dù không bị tiến vào thật, nhưng động nhỏ của cậu vẫn ăn đầy tinh dịch của đàn ông như trước, cơ thể mẫn cảm tới cùng của cậu hoàn toàn không thể chống cự được sự dẫn dắt của tình dục, tiếng rên rỉ phát ra chưa từng gián đoạn, vật phía trước được hai người đàn ông hầu hạ bắn ra vô số lần, mãi cho đến khi không thể bắn ra được gì nữa mới thôi.

Đến cuối cùng, dục vọng của Lý Hiền vẫn cứ thế đáng thương dựng thẳng đứng, cơ thể dường như vẫn chưa thỏa mãn, nằm trên chiếc giường đã bị ba người làm cho bừa bộn vô cùng khó chịu vụn vụn cơ thể. Nơi giữa hai chân từ lâu đã hỗn độn vô cùng, dính đầy dâm dịch của cậu và tinh dịch của hai người đàn ông. Cảnh tượng dâm mỹ này, khiến hai người phát ra tiếng thở dốc ồ ồ như dã thú, giống như giống cái của

mình nằm ngay dưới thân, nhưng lại không thể thỏa thích thao túng.

Vì thế, trong khoảng thời gian Lý Hiền dưỡng thương này, cả ba người đều vô cùng dục cầu bất mãn, thế nhưng bọn họ lại không cách nào dừng lại trò chơi tình ái hấp dẫn như rượu độc này, mỗi lần có được chút thư thái, lại càng thấy khát vọng. Hai người đàn ông gần như mỗi ngày đều chơi đùa Lý Hiền như thế, căn cứ theo loại tâm tình bức bối không được thỏa mãn này, tinh lực của bọn họ dường như không có chỗ để phát tiết, buổi sáng thường vì vài chuyện không hợp mà dẫn tới đánh nhau. May mà hai người họ ban ngày đều phải đi làm, chỉ đôi lúc tình cờ mới cùng ở lại nhà trọ.

Ngày này, Tề Tuyên rất muộn mới trở về, lúc vào cửa chính là bộ mặt không giấu được vẻ nghiêm nghị.

“Sao thế? Công ty xảy ra chuyện gì sao?” Ba người dường như đã có thói quen sống cùng nhau, hôm nay cũng chờ Tề Tuyên về mới cùng ăn tối, chỉ là hần mãi không về, gọi điện cũng không bắt máy, Lý Hiền có hơi lo lắng.

“Ừm, có chút việc, chỉ là đã giải quyết rồi, đừng lo lắng, tại kéo dài tới tận bây giờ nên tâm tình tôi không tốt lắm thôi.” Hần nhìn thấy Lý Hiền lo lắng nhìn mình, trong lòng ngọt ngào vô cùng, trên mặt cũng treo lên ý cười, “Em ăn chưa? Hôm nay tắm sớm lên giường nghỉ đi, tối qua bọn tôi đã làm em mệt chết rồi, xin lỗi.”

Bất ngờ nhắc tới chuyện tối qua, mặt Lý Hiền nhất thời đỏ bừng, cậu vừa mới cắt bột, đây quả thật chính là tín hiệu bỏ lệnh cấm hai người, tối qua cả hai quá kích động, vì thế làm cậu càng thêm kịch liệt, làm hại cậu suýt chút nữa đã không nhìn được mà...

Tề Tuyên nhìn gương mặt ửng hồng của cậu, trong lòng yêu thương không thôi, không khỏi cúi người cho cậu một nụ hôn sâu, “Ngoan, tôi còn chút chuyện phải xử lý, hôm nay không thể tắm với em được, hai người cũng không được nhân cơ hội tôi không có mặt mà ăn vụng đấy.” Hôn xong, hần liền ghé sát tai Lý Hiền nhỏ giọng nói, rồi không nhịn được mà liếm mút vành tai cậu, đầu lưỡi luồn vào trong đảo một vòng. Lý Hiền xấu hổ đẩy hần ra.

Chiều, Tiêu Vũ tắm rửa cho cậu, ngoại trừ hôn nhẹ sờ sờ trong suốt quá trình thì thật sự không làm gì khác, sau khi ôm cậu lên giường, y hôn lên trán cậu một cái rồi ra khỏi phòng ngủ.

Tiêu Vũ đi ra phòng khách, thì nhìn thấy Tề Tuyên vẻ mặt âm trầm đang khoanh tay ngồi trên sofa, ánh mắt dừng lại trên xấp tài liệu trên bàn trà.

“Tôi không tìm được A Sơn.”

26. Chương 26: A Sơn

Edit+Beta: Carly

Tề Tuyên bình tĩnh nhìn tập tài liệu trước mặt, nghe thấy tiếng Tiêu Vũ bước ra, mắt cũng không hề nhấc lên mà nói, “Tôi không tìm được Cát Sơn.” Trong giọng mang theo chút nôn nóng.

Cát Sơn, cũng chính là A Sơn.

Tiêu Vũ trầm mặc bước tới, cầm lấy xấp tài liệu, lật lật vài tờ, “Xem ra kết quả của chúng ta không khác nhau mấy.” Y đi tới ngồi xuống chiếc sofa đối diện, “Toàn bộ những người từng lên chiếc thuyền kia, tôi đều tìm được, rà soát mấy lần, cũng không để sót, tôi đã phái người điều tra và giám thị bọn họ, trong bọn họ có lẽ sẽ có người cũng sống lại như chúng ta, chỉ là theo như kết quả hiện tại, khả năng này không lớn.”

Nghe vậy, Tề Tuyên lần đầu tiên cảm thấy cảm kích vì người này xuất hiện bên cạnh Lý Hiền. Thế lực trong tay hắn tuy đủ mạnh nhưng cũng không cách nào so được với gia tộc mafia Ý đã kéo dài mấy trăm năm, lần này có Tiêu Vũ ở đây, hắn cũng không cần phải lo lắng sẽ có cá lọt lưới, hắn thà giết nhầm một trăm, cũng không muốn bỏ sót một người.

“Về Thẩm Vân, đã có thể khẳng định cậu ta không sống lại, hơn nữa ở ngay dưới mí mắt chúng ta, dù ngày nào đó cậu ta nhớ tới cái gì, cũng sẽ không thể trở mình ra được.” Tiêu Vũ nói tiếp.

“A Sơn...A Sơn...rất cuộc là đang ở đâu? Vào thời điểm này kiếp trước, anh ta đã theo tôi đã vài năm, nhưng lần này khi trở lại, lại phát hiện bên người chỉ có A Tín, cùng với một người có khuôn mặt xa lạ tên Trương Hồng. Lúc đó tôi đã thấy kỳ lạ, nên liền lập tức phát người đi tìm Cát Sơn.”

“Không tìm được, chúng tổ già đã trốn đi, sẽ không ai vô duyên vô cớ cố ý trốn tránh, trừ khi...” Tiêu Vũ ngẩng đầu nhìn Tề Tuyên, “Gã cũng trở lại.”

“Gã cũng trở lại.” Hai người đồng thanh nói.

“Hơn nữa, rất có thể sẽ báo thù bất cứ lúc nào.” Cả hai lập tức rơi vào im lặng.

“Anh hối hận sao?” Một lúc sau, Tiêu Vũ hỏi.

“Hối hận? Hừ, dĩ nhiên không, hiện tại tôi chỉ hận ông trời tại sao cũng để tên khốn kiếp đó trở về.”

“Dù biết rõ chúng ta trọng sinh, tất cả trở về thời điểm vẫn chưa xảy ra chuyện gì?”

“A, phải. Dù tất cả có thể sẽ lặp lại, đám tạp chủng đó nhất định vẫn phải trả giá, dù tôi biết sẽ trọng sinh, tôi cũng không nường tay, à phải, còn phải nghĩ cách để bọn họ đều không thể trở lại nữa.” Về mặt hắn trở nên có phần tàn nhẫn.

“A, rất tốt.” Tiêu Vũ nghe hần nói vậy, cuối cùng nở nụ cười. Đây có lẽ là lần đầu tiên trong cả hai đời y mỉm cười với Tề Tuyên.

“Phắc, đừng có cười như thế với tôi có được không? Tôi dị ứng.”

Tiêu Vũ: “...” Cái tên ngu ngốc này đời này có lẽ không đáng để y nhân từ, ai. Y dứt khoát không nhìn cái tên điên nào đó nữa, “Nói cách khác, người này có lẽ đã trở về từ mấy năm trước khi chúng ta trở lại, muốn báo thù lại ngủ đông không động tĩnh gì lâu như vậy, tại sao?” Nói xong, không chờ Tề Tuyên trả lời đã nói tiếp, “Nếu tôi là gã, mang theo thâm cừu đại hận trở lại, nhất định muốn lập tức báo thù, thế nhưng khi tôi phát hiện đám kẻ thù của mình thậm chí còn chưa quen nhau, lúc đó ân oán gì đó vẫn chưa xảy ra, thù này làm sao báo? Người ta cũng không biết tôi là ai, dù tôi có thể trả thù thành công, đến lúc đó người ta cũng chỉ cho là tôi bị thần kinh, cảm thấy tôi như thằng điên giữa ban ngày thôi chẳng phải sao? Thế thì còn có ý nghĩa gì nữa chứ?”

“Cho nên, gã đang đợi. Đợi chúng ta đi vào con đường cũ, cuối cùng gã sẽ nhảy ra giáng cho chúng ta một kích nặng nề.”

“Điều kiện tiên quyết là chúng ta không trở về.”

“Diễn biến bây giờ sẽ không theo như gã dự đoán nữa, mọi chuyện đã thay đổi, không khó để gã nhận ra, tôi và A Hiền, cả cậu nữa, có người đã trở lại, hoặc là, toàn bộ chúng ta.”

“Dù thế nào, trước tiên cứ phái nhiều người thân thủ tốt đi bảo vệ A Hiền, tên khốn này nhất định đã sớm lên kế hoạch, chúng ta ra sao cũng không hề gì, nhưng A Hiền không thể xảy ra chuyện được.” Tiêu Vũ lấy điện thoại ra, “Bên anh định an bài thế nào? Lần này, tôi nghĩ tốt nhất chúng ta nên hợp tác, Cát Sơn dù chết cũng không hết tội, nhưng chuyện này liên quan đến A Hiền, cẩn thận hơn cũng không sao.”

“A Tín sẽ phụ trách, chuyện tìm A Sơn vẫn luôn tiến hành, tôi cũng đã sớm bảo cậu ta cho người đi theo A Hiền, vì lý do an toàn, bên cậu cũng có một nhóm, nhưng người của hai bên sẽ không biết đến sự tồn tại của nhau, như thế cũng dễ phát hiện được kẻ khả nghi.” Tề Tuyên nở một nụ cười lãnh khốc, “Chúng ta tổn nhiều như thế chỉ để đề phòng gã ta, gã cũng không oan, sau khi tìm được lập tức xử, tôi phải nghĩ cách để gã ta hoàn toàn biến mất.”

“Người tên Trương Hồng thay thế Cát Sơn kia, còn có Thẩm Vân nữa, Cát Sơn có thể sẽ liên hệ với bọn họ, nhất là Thẩm Vân, Cát Sơn chẳng phải vì cậu ta cả sao?” Tiêu Vũ thoáng dừng lại, “Lần này có lẽ phải mượn ông tôi ‘đám người kia’ một chút.”

Hai người tiếp tục thương lượng đến hừng đông mới nhẹ nhàng trở lại phòng ngủ, cùng nhìn chăm chú người đang say giấc trên giường, ý nghĩ kiên định nhất hiện tại trong lòng bọn họ chính là bảo vệ người này.

...

Vội vàng đi mua rau, Thẩm Vân đang lựa chọn gan lợn và xương dề, thương tích của Lý Hiền cuối cùng

cũng hồi phục lại, cậu đã kiểm tra anh ấy nên ăn cái gì mới tốt, chuẩn bị tiếp tục nấu canh cho Lý Hiền. Gia cảnh của cậu bình thường, không thể mua nổi mấy thứ đồ bổ gì đó, khoảng thời gian này cậu luôn nghiêm túc nhờ bạn gái chỉ làm thế nào để nấu canh, hiền lành đến nỗi anh A Sơn thỉnh thoảng tới nhà cậu chơi cũng thấy chướng mắt.

A, đã quen biết anh Sơn được gần hai năm, thấy cậu một mình cực khổ đóng phim, vẫn luôn rất chiều cố cậu, cậu rất cảm kích người anh này, vì thế thường xuyên cùng bạn gái gọi gã tới nhà cùng ăn cơm.

Cậu mua xong thức ăn thì về nhà, lại nhìn thấy Cát Sơn đang đứng đợi mình trước cửa nhà.

“Anh Sơn? Anh tới rồi, sao không nói với em một tiếng, em mua rất nhiều đồ ăn đó.” Cậu vui vẻ nói, lấy chìa khóa mở cửa, cũng không chú ý tới vẻ mặt âm u của Cát Sơn.

“Em đi mua đồ ăn? Mua cái gì?”

“A, cũng không có gì, chút thịt thôi...” Cậu biết Cát Sơn không thích cậu ân cần với Lý Hiền như thế, nhưng cậu cho rằng làm chút đồ ăn bổ dưỡng cho ân nhân cứu mạng thật sự không tính là gì cả, cậu thấy được Cát Sơn dường như không thích Lý Hiền, nên không đề cập đến chuyện nấu ăn cho anh ấy.

Cát Sơn giật lấy túi thức ăn trên tay cậu, “Hừ! Em lại nấu canh cho tên kia? Cũng không nhiều, hai thằng tình nhân kia của nó còn có cái gì không cho nó được chứ, em mắc chi phải làm cái này?”

Thẩm Vân có chút bối rối, thực ra thì không có bất cứ chứng cứ nào tỏ vẻ quan hệ của Lý Hiền với Tiêu Vũ, còn có tổng tài công ty là mối quan hệ kia, cậu vẫn luôn cho rằng Tiêu Vũ là bạn tốt của Lý Hiền, mà Tề tổng, diễn viên của mình bị thương, anh ta tới thăm vài lần có gì không ổn chứ. Sau đó cậu vẫn hay tới bệnh viện đưa đồ bổ, thấy bọn họ cũng không có hành động gì mờ ám. Lại nói tiếp, coi như thật sự là mối quan hệ đó, sao có thể cùng lúc với hai người chứ? Dù là đồng tính luyến ái cũng không thể như vậy đúng không? Huống hồ một người trong đó còn là tổng tài của một công ty lớn trong làng giải trí. Cậu thật sự không thể nào hiểu được thành kiến của anh Sơn.

“Khụ...anh ấy đã cứu em, em làm chút chuyện cho anh ấy không phải chuyện nên làm sao? Nếu không phải có anh ấy cứu em, người bây giờ nằm trên giường bệnh chính là em, em đóng phim vất vả vậy mới có được vai diễn kia, nếu vậy thì công cốc hết, một nhân vật nhỏ bé như vậy bọn họ nhất định sẽ đổi người. Nên em thật sự rất cảm kích anh ấy, anh Sơn đừng nói anh ấy như vậy.” Cậu thành khẩn giải thích, cho là Cát Sơn nghe xong sẽ có cách nhìn mới về Lý Hiền, nào ngờ sắc mặt vốn thâm trầm của Cát Sơn lại càng thêm khó coi, chỉ thấy hàm dưới gã động đậy, dường như đang nghiền răng.

Cát Sơn dường như đã nhẫn nại đến cực hạn, gã vốn ngồi trên ghế, bất ngờ bật dậy, vọt tới trước mặt Thẩm Vân, hai tay túm lấy cánh tay Thẩm Vân, lực đạo lớn đến nỗi Thẩm Vân thấy đau đớn vô cùng.

“Không! A Vân, thằng tiện nhân đó chính là một thằng điếm! Nó là đồ điếm vạn người cười! Nó nợ em! Đó đều là nó nợ em! Nó xứng đáng! Nó đáng bị thế!” Biểu tình gã dự tợn, mắt trợn to nhìn chằm chằm Thẩm Vân, ánh mắt như nhìn xuyên qua cậu, thật giống như nhìn thấy chuyện gì đó vô cùng đáng sợ.

Thẩm Vân từ trước đến nay chưa từng thấy bộ dáng của Cát Sơn đáng sợ như vậy, cậu mơ hồ cảm thấy gã không ổn, dáng vẻ điên cuồng này thật làm người ta sởn tóc gáy, cậu lập tức tránh khỏi Cát Sơn, lùi lại vài bước, “Anh Sơn...Anh...anh bình tĩnh một chút...Có phải anh...” có phải anh có thù hận gì với Lý Hiền không, câu này cậu thật sự không dám hỏi.

Ánh mắt Thẩm Vân nhìn Cát Sơn như đang nhìn thẳng điên, nó khiến Cát Sơn dần bình tĩnh lại, gã hít mạnh một cái, âm trầm nói, “A Vân, em đừng sợ anh, những lời anh nói đều là thật, Lý Hiền là một thằng dê tiện, còn là một thằng điểm, nó câu dẫn hết người này đến người khác, còn nơi nơi hại người. Em lại đây, anh sẽ từ từ kể lại mọi chuyện cho em...” Gã cũng không muốn tiếp tục nhấn nữa, mấy năm qua, mỗi ngày gã luôn phải một mình đối mặt với những ký ức đáng sợ kia, mà đám kẻ thù của gã, vẫn như thế sống vô ưu vô lo, không được...không thể chỉ có mình gã thống khổ được, sự giày vò như ở địa ngục này...

Nghe Cát Sơn cực kỳ phẫn nộ kể lại những cái gọi là “đời trước”, Thẩm Vân chỉ thấy gã điên rồi.

“...Sau đó...anh bị bắt vào tù...” Nói đến đây, thần sắc gã dần trở nên điên cuồng, “Em có biết...bọn họ giày vò anh thế nào không...bọn họ...bọn họ ngay cả em trai em gái ở nơi quê nhà xa xôi của anh cũng không buông tha...súc sinh...bọn nó đều vô tội mà...cái video kia...mỗi ngày bọn họ đều ép anh phải coi cái video đó...một cái du thuyền rất lớn...tất cả...tất cả đều là những người kia...Ha ha...chỉ vì thằng điểm đó...Ha ha ha...” Nói rồi, gã điên cuồng cười rộ lên.

“...Anh điên rồi...” Thẩm Vân lẩm bẩm, cậu lui lại một bước dài, lắc lắc đầu, không thể nào tin được những lời gã nói, cậu...cậu bò lên giường ông chủ? Một người đàn ông như cậu? Còn mưu tính chuyện đáng sợ như vậy? Không...đó không phải là cậu.

“Anh không điên!!! Đó đều là thật! Em phải tin anh!!! Em phải tin tưởng anh! Chúng ta phải báo thù! Chúng ta...chúng ta không thể đứng nhìn thằng điểm kia sống tự tại như vậy được!” Gã phóng tới trước mặt Thẩm Vân, kích động nói: “Chúng ta phải trả thù nó! Khiến nó xuống địa ngục! Cho nó vào địa ngục!” Gã nắm chặt lấy Thẩm Vân, “A Vân! Tại sao em lại không nhớ! Những chuyện đáng sợ mà em đã trải qua! Em nhớ đi! Mau nhớ lại đi! Chúng ta phải giày vò bọn họ! Khiến bọn họ sống không bằng chết!” Gã điên cuồng lay lay Thẩm Vân.

“Anh Sơn...Anh buông em ra! Anh...Cát Sơn! Buông tôi ra! Anh tên điên này!” Người này đã điên rồi, thật đáng sợ. Cậu tránh khỏi cánh tay của Cát Sơn, nhân lúc gã ngẩn ra thì bất ngờ chạy ra ngoài, vừa chạy vừa nghĩ phải gọi điện cho bạn gái mình, ai ngờ cậu vừa mới chạy khỏi nhà trọ thì có hai người đàn ông cao lớn xuất hiện ngăn cậu lại.

“Các người muốn gì! Buông tôi ra! Các người là ai?!!!” Cậu không kìm được cơn sợ hãi, có trực giác những người này có liên quan tới những lời mà Cát Sơn nói.

“Cậu là Thẩm tiên sinh đúng không? Thiếu gia nhà chúng tôi có việc muốn hỏi cậu, mời cậu theo chúng tôi một chuyện.

“Gì cơ! Tôi không biết cái gì thiếu gia cả! Các người tìm nhầm người rồi, thả tôi ra!”

“Cậu cũng biết Tề tổng đúng không, ông chủ công ty các cậu, nói tóm lại là, hai vị tiên sinh muốn gặp cậu, cậu không có cơ hội để lựa chọn đâu.” Hai người không nói câu nào đi tới một chiếc Van đen.

“Buông tôi ra! Cứu mạng! Cứu mạng! Bắt cóc! Giết người!” Cậu há to hét lên, chỉ hy vọng có người đi ngang qua thấy được có thể tới cứu cậu. Sao lại đúng lúc như vậy, Cát Sơn vừa kể cho cậu chuyện điên cuồng đó, những người “hãm hại” cậu đời trước đã cho người tới bắt cậu? Lẽ nào A Sơn nói thật? Thế giới này quá điên cuồng!

Tiểu khu này hiện tại yên lặng đến lạ kỳ, dường như chỉ có mỗi tiếng gào của cậu, người dân bình thường luôn tùm nậm ba, bây giờ ngay cả một cái bóng cũng không thấy. Thẩm Vân giấy dựa bị lôi lên xe, một người trong đó hất đầu ra sau, lập tức xuất hiện một đám người trông như cảnh sát đặc nhiệm. Bọn họ đội mũ bảo hiểm, toàn thân quần đen áo đen, trên chân còn mang giày quân đội, trong tay bọn họ đều cầm súng.

Người cầm đầu ra hiệu một cái, nhóm người lập tức phóng lên trên lầu, nhẹ nhàng đến nỗi không thể nghe ra được tiếng bước chân. Một lúc sau, một tiếng ‘phanh’ nổ vang truyền tới, nghe như tiếng cửa bị đá văng. Tiếp đó lại có người chạy xuống lầu, tản ra tìm kiếm chung quanh. Qua chừng một phút, người bên trong dẫn thuộc hạ ra, hất cởi nón xuống, sắc mặt khó coi nhìn người đàn ông trên xe. Người đàn ông lái xe lập tức gọi điện, “Thiếu gia, người chạy rồi.”

27. Chương 27: Uy Hiếp

Trong một ngôi nhà khá sang trọng, một người đàn ông tuấn mỹ mặc quần áo kiểu thường màu be chậm rãi đi tới phòng khách. Thẩm Vân nhìn người tới, đứng dậy khỏi sofa, “Tiêu tiên sinh, xin hỏi anh đây là có ý gì?” Cậu hơi kiên cường cố chống đỡ hỏi. Không thể trách cậu thấy căng thẳng, cậu bị cưỡng ép mang tới đây, điện thoại di động cũng không còn, vừa vào cửa đã bị ấn xuống ngồi trên sofa, hai người đưa cậu tới một trái một phải đứng kế bên cậu.

“Anh đây là bắt cóc! Anh dựa vào cái gì...” Âm thanh biến mất trong ánh mắt nhìn liếc qua của người đàn ông. Loại ánh mắt này, giống như đang nhìn một con kiến, không, ánh mắt đó như đang nhìn một thứ rác rưởi vậy. Người này mỗi lần nhìn cậu, đều làm cậu run rẩy không hiểu vì sao.

Tiêu Vũ nheo mắt, nhiều người như vậy cư nhiên lại để Cát Sơn trốn thoát, tâm tình y hiện giờ cực kỳ nóng nảy, “Bắt cóc?” Y nở nụ cười, quét mắt nhìn bốn phía, “Rõ ràng là tôi mời Thẩm tiên sinh cậu đến làm khách, sao lại là bắt cóc chứ?” Y nhìn chằm chằm Thẩm Vân, đột nhiên hơi nâng tay, động tác nhẹ nhàng này làm Thẩm Vân hoảng sợ không thôi. Lập tức, có người rót cho Thẩm Vân một tách cà phê nóng.

Tiêu Vũ bước tới ngồi xuống chiếc sofa đối diện cậu, hai chân bắt chéo, bình thản tựa lưng lên sofa, “Tôi cho là mình đã, rất khách khí với Thẩm tiên sinh...hay là...Thẩm tiên sinh cảm thấy tôi chiêu đãi chưa đủ long trọng?”

Thẩm Vân rùng mình, chợt nghĩ tới những lời về kiếp trước kia của Cát Sơn, người trước mắt đã cho người tới “chiêu đãi” cậu thế nào.

Tiêu Vũ nhìn chăm chú vẻ mặt của cậu, một lúc sau thì nói, “Nga—Cát Sơn đã kể cho cậu nghe.” Y dùng một câu khẳng định.

“...Các người...các người...cái này quá hoang đường...” Thẩm Vân lắc đầu, cậu thật sự không thể tin những chuyện đó thật sự đã xảy ra, những ký ức đáng sợ kia cậu một chút cũng không có, nhưng người trước mắt, không phải Cát Sơn, y vô cùng trấn định ngồi đối diện mình, ngầm thừa nhận những lời điên cuồng của Cát Sơn.

“Nhìn dáng dấp cậu có vẻ sống cũng không tệ lắm, cái gì cũng không biết, sống rất vui vẻ nhỉ? A...” Tiêu Vũ có chút lạnh khốc nhìn cậu, “Nghe nói cậu đang quen một cô bạn gái?”

“Anh...Anh làm gì Tiểu Thụy? Vì...vì những chuyện giả dối hư ảo kia sao?” Thẩm Vân run giọng nói.

“Giả dối hư ảo...Hửm? Ân, không sai, những cái đó đều là suy nghĩ chủ quan của tên điên Cát Sơn kia, cậu có thể nghĩ được như vậy, rất tốt.”

“...” Thẩm Vân thật sự không thể hiểu rõ ý của y lắm, cậu hoàn toàn không có những cái gọi là ký ức đời trước, quả thật, chuyện đáng sợ tàn nhẫn như vậy, không nhớ rõ thì vẫn khá là hạnh phúc.

“Thế nhưng...Nếu cậu một ngày nào đó đột nhiên nhớ ra...thế thì tôi sẽ rất phiền.” Tiêu Vũ cau mày, một bộ dáng vẻ vô cùng đần độn nhìn cậu, “Cậu nhìn Cát Sơn đi, gã không cách nào khống chế tốt tâm tình của mình được, cái bộ dáng như vậy, thật sự rất phiền phức.”

“Thế rốt cuộc anh muốn thế nào...tôi...tôi thật sự không biết gì cả...” Thẩm Vân run rẩy, người đàn ông đối diện luôn dùng loại ngữ khí hời hợt để nói, thế nhưng cậu lại cảm nhận được sát ý tỏa ra từ người đối phương. Cậu sẽ bị người xử lý như một thứ phiền toái sao? Lẽ nào chỉ vì những chuyện cậu hoàn toàn không biết, hoàn toàn không làm? Cậu cứ vậy dùng cái cách buồn cười kết thúc sinh mạng của mình sao?

Đúng lúc này, cửa lớn mở ra, có một người bước vào, Thẩm Vân thấy rõ người tới thì nhất thời mở to mắt, là Tề Tuyên.

“Vẫn chưa giải quyết sao? Con mẹ nó cậu đúng là thừa lời, bảo cậu đi bắt người, mẹ nó không tóm được, tôi thấy nhà các cậu đều là một lũ nghiệp dư, mấy tên đó mỗi ngày đều ăn cơm khô!” Tề Tuyên bước nhanh tới, cả người đầy lửa giận.

“Tề...Tề tổng...ngài thả tôi đi...Tôi thật sự không làm gì cả...tôi sẽ không làm gì cả...tôi...tôi thề mà...”

Tề Tuyên đi tới trước mặt cậu, từ trên cao nhìn xuống, “Không làm gì cả? Không, cậu chỉ là không nhớ rõ tới cái gì cả thôi. Đó là cậu may mắn.” Hắn giơ một chân lên, đạp vào sofa bên cạnh Thẩm Vân, chạm rãi khom người xuống, “Có phải cậu có một thằng em không? A, còn quen một cô bạn gái?” Hắn thoáng dừng một chút rồi lại nói, “Thật đúng là quá tốt.”

Trong lòng Thẩm Vân chợt dâng lên cơn kinh hoảng cùng phần nộ tột cùng, cậu nhớ tới chiếc du thuyền mà Cát Sơn có nhắc tới kia, cái party đáng sợ như địa ngục đó, lẽ nào em trai cậu cũng bị đối đãi tàn nhẫn như vậy sao?

“Các người...sao có thể...cho dù...là tôi trước tiên...thì đó cũng là do Lý Hiền anh ta...là anh ta làm như thế với tôi trước...” Nói đến câu cuối cùng, cậu dường như có chút lo lắng, chỉ là vừa dứt lời, cậu liền cảm nhận được nhiệt độ chung quanh đột nhiên giảm xuống, “A!”

Tề Tuyên đột nhiên đứng lên, một tay bóp cổ Thẩm Vân thô bạo xách lên khỏi sofa, hấn để cậu ta tới trước mặt mình, mỗi một từ nói ra như rút ra từ kẽ răng, “Tôi không quan tâm mấy thứ đó, tôi chỉ nói cho cậu biết, người đó, không phải là người cậu có thể động vào.” Hấn nghiêng đầu, cẩn thận đánh giá cậu, “Bây giờ, cậu hiểu chưa? Hay là, tôi nghĩ ra vài cách, để cậu nhớ ra? Cậu thấy thế tốt không?”

“Không...không...xin ngài...xin các anh...tôi sẽ không nhớ tới...xin các người...tôi sẽ không...” Cậu hoàn toàn không muốn có những ký ức đó, dù chỉ là một chút. Bọn họ sợ rằng cậu sẽ có tâm tư muốn trả thù gì đó, nhưng chính cậu cũng sợ, chỉ nghe A Sơn miêu tả lại, cậu đã có thể tưởng tượng chuyện đó đáng sợ đến cỡ nào, nếu thật sự có lại những ký ức đó, cậu nghĩ, có lẽ mỗi đêm đều sẽ bừng tỉnh từ cơn ác mộng.

Tề Tuyên ném cậu lên sofa, “Nhớ kỹ những gì đã nói, thành thật sống cuộc sống của mình đi, nếu ngày nào đó cậu muốn đổi ý, thì nhớ tới kết cục đời trước của mình, còn có thằng em trai và cô bạn gái bé nhỏ của cậu.” Tề Tuyên chỉnh lý lại bộ âu phục trên người, “Trước khi bọn ta bắt được Cát Sơn, cậu không thể rời khỏi đây. Bây giờ cậu có thể cho bạn gái, nói với cô ta, gần đây cậu phải lên núi quay phim, sẽ không lâu lắm, trên núi không có tín hiệu nên không thể liên lạc được.” Hấn đưa di động của Thẩm Vân cho cậu, Thẩm Vân sợ hãi nhìn hấn, chỉ đành bất đắc dĩ làm theo.

Khi bọn họ rời đi, Tiêu Vũ quay đầu nói một câu với Thẩm Vân, “Đời trước, em trai cậu cùng trường học ra ngoài vẽ cảnh thực đi? Lúc đó Tề Tuyên không tìm được cậu ta, nên không có lên thuyền. Sau đó chờ khi tôi phát hiện con cá lọt lưới này thì cậu đã chết, Cát Sơn không có nói cho cậu đúng không? Gã không tận mắt nhìn thấy cậu chết, thế nhưng, cậu chắc chắn đã chết. Tôi tha cho em trai cậu, vận may của cậu ta không tệ. Hy vọng đời này cậu ta cũng may như thế.”

Mãi cho đến khi cửa đóng lại, Thẩm Vân vẫn cứ thế ngây ngốc nhìn hướng bọn họ rời đi, rất lâu.

Tác giả có lời muốn nói:

Đứa nhỏ Tiểu Thẩm này thật ra khá là xui xẻo, thấy A Hiền thành công ôm cái đùi lớn, nên liền muốn noi theo, kỳ thật...là một tên thẳng nam...

Editor có lời muốn nói: A Nhị cũng ác quá =.,=|||

28. Chương 28: Khúc Đạo Đầu

Tiêu Vũ đi tới trước xe của mình, trầm mặc lấy ra một điều thuốc kẹp vào đầu ngón tay.

“Thì ra cậu cuối cùng vẫn không trị thành em của cậu ta, tại sao?” Tề Tuyên lấy bật lửa ra châm cho y, sau đó bản thân cũng châm một điều. Hắn không tin Tiêu Vũ cuối cùng lại đột nhiên tốt bụng nhân từ nường tay.

Tiêu Vũ phả ra một luồng khói thuốc, im lặng một lúc rồi nói, “Thẩm Vân chết, Cát Sơn cũng bị tôi giày vò, tôi chỉ cảm thấy thù đã báo xong, lúc đó đột nhiên thấy mệt mỏi vô cùng, còn có dự cảm, tôi sẽ không sống quá lâu. Sau đó thuốc hạ mới tới nói cho tôi biết, để lọt em trai cậu ta, hỏi tôi phải làm gì đây. Lúc đó tôi đã không còn tâm tư đi để ý nữa, hơn tôi xử cậu ta cho ai xem đây? Đoạn thời gian cuối cùng tôi chỉ muốn phải đi bởi A Hiền, mấy chuyện khác đều trở nên vô nghĩa, không muốn quan tâm nữa.”

“Cậu cố ý ngay lúc chúng ta sắp đi mới nói cho Thẩm Vân đúng không? Không tệ, lần này nói không chừng cậu ta sẽ vì thế mà cảm động đến rơi nước mắt.” Tề Tuyên thỏa mãn nở nụ cười.

“Cảm động đến rơi nước mắt thì không nhất định, nhưng trong tiềm thức sẽ thấy nợ tôi một ân huệ lớn bằng trời, bởi vì, tôi vốn phải khiến em trai cậu ta chịu tội y như cậu ta. Sau này cậu ta sẽ chỉ sống trong lo lắng cùng sợ hãi.” Y híp mắt, “Thế là đủ rồi.”

“Cái bom hẹn giờ này xem như đã giải quyết, giờ phải bắt được tên tạp chủng kia. Đời trước rốt cuộc cậu đã giày vò gã thế nào thế? Gã điên rồi sao?”

“A, bên ông nội tôi có người chuyên phụ trách nghiên cứu các hình phạt của mafia, sau một lần người đó và ông nội tới Trung Quốc, liền bắt đầu thấy hứng thú với các thủ đoạn ở đó, còn đặc biệt nghiên cứu một thời gian dài, các thủ đoạn dụng hình tàn khốc trong lịch sử Trung Quốc. Tôi thấy gã khá được, liền đem ra “thực nghiệm” một chút. Không còn cách nào, tôi phải để Cát Sơn duy trì tỉnh táo, không tiêm cho gã bất cứ thuốc gì, tạm thời lại không thể để gã chết.”

“Giờ tên điên đó trở lại, chắc, mẹ nó.”

“Gã không trốn được bao lâu đâu, Thẩm Vân không phải đã nằm trong tay chúng ta sao? Gã sẽ tự mình tới.”

Hai người hút thuốc xong thì mỗi người lên xe của mình.

Trở lại nhà trọ của Lý Hiền, lúc tới cửa, cả hai đều không hẹn mà cùng tản đi lệ khí trên người, chờ khi Lý Hiền mở cửa nhìn thấy, chính là hai gương mặt tươi cười gần như giống nhau như đúc của hai người.

Lý Hiền: “...”

Lại nói hai người này gần đây luôn cùng vào cùng ra, bộ dáng như rất bạn, hơn nữa tối cư nhiên đều không quần lấy cậu cầu hoan, đúng là có hơi khả nghi nha.

“Hai người đi đâu thế?”

“Không đi đâu hết, chỉ là trùng hợp gặp nhau ở cửa lúc tan ca thôi.” Tiêu Vũ đáp, y cũng không muốn A Hiền hiểu lầm cái gì đó đâu.

Cho nên mỗi ngày hết giờ làm đều trùng hợp gặp nhau sao?

Tề Tuyên ghét bỏ liếc Tiêu Vũ, thông minh của tên này chắc luôn bay lên bay xuống rồi, “Gần đây là một hạng mục khá lớn, Ngạo Đằng và Hoa Vũ đều tham gia, cạnh tranh rất gay gắt, tôi lại không muốn để công ty khác chiếm được tiện nghi, nên dứt khoát hợp tác với tên này, cậu ta cũng nghĩ như vậy. Hai bọn tôi cường cường liên hợp, những người khác liền không là gì nữa.” Hắn ôn nhu nhìn Lý Hiền, “A Hiền không phải hiểu lầm cái gì chứ?”

Lý Hiền lập tức xoay người, cứ xem như tôi không hỏi cái gì đi. Hiểu lầm hai người họ? Cậu không cần thận lại nghĩ tới hình ảnh kia, lập tức cảm thấy buồn cười là cái quỷ gì?

Tề Tuyên thấy bộ dáng không chịu được của cậu, liền cố ý đùa cậu, “A Hiền, tâm ý của tôi em vẫn chưa rõ sao?” Hắn kẻ sát mặt qua, định trộm hôn một cái. Lý Hiền đưa một tay chặn mặt hắn lại, không chút khách khí đẩy ra, “Ăn cơm đi, nguội hết rồi. A, sườn lợn phải hâm lại chút. Đều tại hai người về trễ đấy.”

Ánh mắt hai người lập tức sáng rực, A Hiền này là đang làm nũng đúng không? Vì thế đều vô cùng phấn khởi vây quanh bàn ăn. Lý Hiền bận bịu cả ngày, còn làm một bàn lớn thế này, hơn nữa đều là món bọn họ thích ăn, trong lòng hai người nhất thời nóng rực.

“Khụ, cái kia...trong thời gian tôi bị thương, các anh cẩn thận chu đáo chăm sóc tôi như vậy, tôi, trong lòng tôi đều rõ cả, cái đó...cũng không thể làm cái gì cho các anh, nói chung...ăn, ăn cơm đi...” Cậu xấu hổ lúng túng nói xong liền cúi gầm mặt, mặt đỏ bừng như táo đỏ.

Đời trước, Lý Hiền vì lấy lòng Tề Tuyên mà luyện được kỹ thuật nấu ăn rất tốt, thường xuyên làm cơm cho Tề Tuyên. Nhưng giờ là đời này, từ khi trọng sinh cho đến nay, đây là lần đầu tiên Tề Tuyên được ăn cơm do Lý Hiền dụng tâm làm cho. Hắn thật sự rất vui vẻ, cũng không biết phải thế nào, đây có phải, là nói trong lòng A Hiền có hắn không? Hắn kích động ôm chầm lấy Lý Hiền, ôm thật chặt, hoàn toàn không nói nên lời.

Thật đáng yêu, người này thật sự rất đáng yêu, bộ dáng xấu hổ, bộ dáng đỏ mặt. Hắn thật sự muốn yêu thương cậu đến tận xương.

“Này, anh có thể buông rồi đấy.” Mặt Tiêu Vũ đen lại, xem y là người chết sao?

Tề Tuyên không tình nguyện buông Lý Hiền ra, giao cậu cho Tiêu Vũ. Hẳn biết, Tiêu Vũ chấp nhất như vậy, hẳn lại không thể tách hai người ra, mà hẳn dĩ nhiên cũng không thể buông tay Lý Hiền, chỉ cần bên người A Hiền còn một vị trí cho hẳn, dù không tình nguyện, hẳn cũng sẽ chấp nhận chia sẻ A Hiền với người kia.

Như thế này, có khi A Hiền còn có được yêu thương gấp bội từ bọn họ, như vậy cũng không tồi.

Lý Hiền còn chưa kịp kinh ngạc vì hành động của Tề Tuyên, đã bị Tiêu Vũ ôm chặt vai. Tiêu Vũ giơ một tay, chậm rãi vuốt mặt cậu. Đời này, y rốt cuộc cũng từng bước từng bước tiến vào tim người này.

“A Hiền, có thể chăm sóc em, bảo vệ em thế này, là chuyện hạnh phúc nhất của tôi, em biết không, em chỉ cần đứng bên cạnh tôi thế này, tôi đã như có được cả thế giới.” Y ôn nhu nhìn chăm chú vào mắt Lý Hiền, nhìn gương mặt càng lúc càng đỏ, bộ dáng xấu hổ không biết phải làm sao của cậu, liền nhịn không được ôm chặt cậu vào lòng, hai má không ngừng dụi dụi vào cậu.

Chắc, thời khắc máu chốt cũng biết nói lời ngon tiếng ngọt ha. Tề Tuyên khó chịu nghĩ.

Vừa rồi hẳn tại sao lại kích động không nói nên lời chứ?

“Đồ ăn hâm xong rồi, ăn cơm đi!” Ngữ khí nổi giận cắt ngang hai người.

Cứ như thế ba người cùng nhau ngồi ăn cơm cậu làm, giờ phút này, Lý Hiền cảm thấy tim mình ấm áp vô cùng. Cứ để cậu tạm thời trốn tránh một chút đi, tim cậu, tại sao lại đồng thời có hai người tiến vào? Cậu dường như trở nên không thể nào buông tay bất kỳ ai hai người. Cả hai đều không ép cậu đưa ra bất cứ lựa chọn nào, nhưng cậu luôn thấy bất an, nhớ có một ngày cậu nhất định phải ra quyết định, cậu nên làm gì đây?

Buổi tối, Lý Hiền đi toilet, lại phát hiện không thấy hai người kia trong phòng ngủ, mà phòng khách lại truyền tới ánh sáng yếu ớt. Ở đó chỉ mở một cái đèn sàn nhỏ, hai người đàn ông đang đứng cạnh bàn trà, nhỏ giọng bàn bạc cái gì đó.

Lý Hiền lặng lẽ đi tới.

“...Anh xác định gã sẽ đến?” Đây là giọng Tiêu Vũ.

“Tuy bị cậu bức cho điên, nhưng đó là Thẩm Vân, đời trước gã tận mắt thấy cậu ta bị giày vò làm nhục thế nào, gã nhất định sẽ không muốn nhìn một lần nữa.”

“Ừ, bất quá gã đã gần như điên rồi, nên tôi lo lắng, gã sẽ dùng phương thức gì xuất hiện trước mặt chúng ta. Tên này cũng trở nên giáo hoạt rồi, người nhà em trai em gái của gã, cứ nhiên một người cũng không tìm thấy, bây giờ gã biết rõ mình sẽ tự chui đầu vào lưới, chúng ta tuyệt không để gã sống tốt, nên nhất định sẽ liều mạng cá chết lưới rách với chúng ta.”

“...Người gã muốn báo thù nhất là A Hiền, A Hiền sống tốt thế này, gã sẽ không cam tâm cứ vậy mà chết đi.”

“A...Bằng gã, xứng sao...”

“Nga...Người không biết khôn, chỉ cho một chút giáo huấn...làm sao đủ được...”

Lý Hiền trở lại giường ngủ, tim vẫn còn đập thình thịch. Người mà hai người họ nói, là ai? Còn có ai khác, cũng sống lại sao? Người đời trước muốn hại cậu, Thẩm Vân? A Sơn? Hay ai khác nữa? Thì ra đoạn thời gian này, hai người đó luôn bận rộn vì chuyện này. Bọn họ thậm chí còn không nói cho cậu, chỉ ở sau lưng thầm lặng giải quyết. Là không muốn cậu lo lắng sợ hãi sao? Là sợ cậu nhớ tới những ký ức không tốt kia? Cũng không muốn làm cậu nhớ tới những chuyện đó. Hai người thật sự vì cậu mà đã trả giá rất nhiều. Cậu làm sao có thể để bọn họ vì mình mà lo lắng thêm nữa?

Kiếp trước bị thảm kia, những nhục nhã khủng khiếp đó, bây giờ cậu đã không còn sợ hãi nữa, đã có thể bình tĩnh đối mặt với chúng.

Dù là kiếp trước, cậu biết, mình không dơ bẩn. Dù trải qua những nhục nhã đó, cậu vẫn là cậu. Cậu vẫn sạch sẽ.

Những chuyện cậu gặp phải không xuất phát từ ý nguyện của cậu, cậu không phải đồ kỹ nữ dễ tiện gì đó, thật sự dơ bẩn bỉ ổi, mà là chính do những người đã làm ra hành vi độc ác đó, còn có tất cả những người đã bày ra âm mưu. Người cần thấy xấu hổ không có đất dung thân phải là bọn họ, mà không phải người bị hại là cậu.

Lý Hiền cậu, bất cứ lúc nào cũng có thể đường đường chính chính tiếp tục sống, sống dưới ánh mặt trời.

Thẩm Vân hay A Sơn cũng tốt, người khác cũng vậy, bọn họ sẽ bị báo ứng thích đáng, nếu bọn họ thấy không cam lòng, cứ tới trả thù cậu, Lý Hiền cậu, không phải là người yếu ớt chỉ có thể để người khác bảo vệ, cũng không phải người lương thiện hay mềm lòng gì, càng không cam lòng, oán giận, cậu càng muốn cho những người đó biết, bọn họ đã sai rồi, vô cùng sai.

Bọn họ, không nên có hận.

29. Chương 29: Chu Toàn

“Tề tổng...” Thanh âm có chút khàn khàn âm u, “Đã lâu không gặp.” Nói xong, có hơi thở gấp chờ đối phương trả lời.

Tề Tuyên tay cầm điện thoại, nhìn về phía Tiêu Vũ gật đầu một cái.

“A, ra là A Sơn, đúng là đã lâu không gặp, đã hai đời rồi ha? Ha ha, lâu vậy mà cậu vẫn chưa tới tìm tôi, sao thế, không có mặt mũi đến gặp tôi sao?” Tề Tuyên tùy tiện nói, dường như hoàn toàn không xem loại người bình thường như gã vào mắt.

Thái độ này tất nhiên chọc giận Cát Sơn, gã tự xưng mình là người trọng sinh phi phạm mang theo sứ mệnh báo thù, mưu tính nhiều năm chỉ vì có thể một lưới bắt hết những kẻ năm xưa đã hại gã và người nhà gã rơi vào địa ngục, muốn bọn họ ném hết giày vò mình phải chịu đời trước. Thế nhưng, gã trăm cay nghìn đắng nghĩ cách đối phó kẻ thù, nhưng đối phương căn bản không hề để gã vào mắt, giờ phút này, trong lòng gã đột nhiên dâng lên cơn phẫn nộ cùng không cam lòng cực độ.

Gã cố gắng nén xuống cảm xúc đang cuồng loạn, tận lực để giọng mình nghe có vẻ bình thường, “Ha ha ha, Tề tổng đã nói như vậy, tôi sao có thể nói “không có mặt mũi” đến gặp Tề tổng ngài đây chứ?” Gã không thể rơi vào thế yếu trước mặt kẻ thù được, “Cát Sơn tôi, đã trung thành theo ngài đến tận 10 năm, phàm là chuyện ngài giao phó, từng chuyện từng chuyện, có cái nào mà tôi không hoàn thành thích đáng cho ngài? Mấy năm đó, kể cả việc tẩy trắng công ty, có vụ nào mà không phải dựa vào tôi, có rất nhiều việc ngay cả A Tín cũng phải nhờ vào tôi, nếu như không có tôi, ngài có thể cả ngày thoải mái tự tại đi tìm mấy tiểu minh tinh kia chơi sao? Kết quả thì thế nào? Chỉ vì một thằng điểm thấp hèn, ngài lại làm tâm tôi rét lạnh, không để ý tới tình cảm chủ tớ hơn mười năm của chúng ta...”

“Tôi không cho cậu tiền sao? Hay không cho cậu địa vị?” Tề Tuyên không chút khách khí cắt ngang gã, “Cậu gần như là người đứng thứ hai trong công ty, nếu ngay cả vậy mà cậu vẫn thấy không vừa lòng, có thể tự mình rời đi lập một mảnh trời riêng, Tề Tuyên tôi tuyệt đối không ngăn cản, cậu cần gì phải làm việc cho tôi? Chỉ là, chỉ cần một ngày cậu còn làm dưới trướng tôi, thì ngày đó phải nghe theo lời tôi. Tôi cho cậu làm, cậu mới có thể làm, dám to gan vượt mặt tôi, nảy sinh tâm tư khác, ai...Nói tới A Tín, lúc cậu ta tới làm việc cho tôi, cậu còn không biết đang mặc tả ở nơi nào, cậu ta cái người này không thích nổi bật, cũng không thích nói chuyện, có lẽ đã không nói cho cậu biết, cách làm việc của tôi ha?” Hắn trào phúng cười, “Nói chuyện tình cảm với tôi, cậu cũng xứng sao!”

Sắc mặt của Cát Sơn bên này đã nghẹn đến mặt tím tái, gã tự cho mình là ghê gớm, thì ra luôn bị cái tên A Tín kia thờ ơ lạnh nhạt, “Ha ha...Ha ha ha ha ha...” Gã run rẩy cúp điện thoại, nổi điên gơ chân đạp bay cái bàn trước mặt. Đáng tiếc cái tầng hầm này chỉ thuê tạm thời để lẩn trốn nên không có đồ đạc gì để gã phát tiết, nơi đây âm u tối tăm, gã điên cuồng cười lớn, hoảng hốt đến sinh ra ảo giác, gã đột nhiên thấy mình như một con chuột qua đường suốt ngày phải chạy đông trốn tây, không thấy được ánh sáng.

“Anh chọc điên gã làm gì?” Tiêu Vũ nhú mày, có chút không đồng ý nhìn Tề Tuyên.

“Chẳng lẽ tôi còn phải mời cậu ta đến đây?” Tề Tuyên cười lạnh, “Gã vốn đã điên rồi, cần gì tôi chọc giận? Bị tôi ép đến hoảng loạn như vậy, gã nhất định sẽ nhịn không được mà ra tay.”

Quả nhiên, hắn vừa dứt lời, điện thoại lại vang lên.

“Tề tổng...Lúc trước là tôi sai, là, là tôi lòng tham không đáy...” Giọng Cát Sơn nghe có phần nhún nhường, “Ngài nhìn đi, tôi, tôi cũng gặp báo ứng rồi.” Khi gã nói ra hai chữ báo ứng, trong lòng hận đến nổi như đang chảy máu, “Ngài có thể gơ cao đánh khẽ, tha cho tôi một mạng không? A, còn có A Văn nữa, A Văn đời này em ấy không biết cái gì cả, ngài thả em ấy đi, bọn tôi sẽ không làm gì cả, tôi làm việc cả đời, chỉ muốn một lần nữa làm người thôi, không phải ngài cũng vậy sao? Ngài có thể hiểu đúng không...” Gã cắn

thận nói.

“Cậu không hận sao? Tôi còn chưa được thấy thủ đoạn của Tiêu đại thiếu chúng ta đâu, bắt quá có người nói cậu đời trước chịu thảm nhất, hửm? Thảm thế nào thế? Đời này cậu có thể quên đi sao? Không bằng kể cho tôi nghe một chút?” Hắc đùa giỡn với giọng điệu vô cùng thoải mái, tựa như chuyện Cát Sơn gặp phải là chuyện gì đó cực kỳ thú vị.

Môi Cát Sơn đã bị gã cắn đến bật máu, “Tề tổng, ngài hãy tha cho tôi đi, rất đáng sợ, tôi không dám làm gì nữa đâu, nếu tôi làm cái gì, tôi sợ tôi còn thảm hơn cả đời trước nữa, tôi không dám...” A, những ký ức tàn khốc kia, như đã khắc sâu vào mỗi xương cốt của gã, đời này gã có lẽ cũng không được sống tốt, gã đã sống không xong, thế thì...

“A, như vậy, thôi được, tôi tạm thời tin cậu đã khỏe, chỉ là cậu nghĩ thế, chưa chắc Thẩm Vân đã vậy a? Cậu ta chỉ là không nhớ rõ, nhớ một ngày nào đó lại nhớ thì sao? Cũng sẽ an phận sống như cậu sao?”

“Sẽ, Tề tổng! Tôi bảo đảm! Tôi, tôi sẽ để ý kỹ em ấy!”

“Thật không? Ừm, vậy cậu ngàn vạn lần phải trông cậu ta cho kỹ, kỳ thật đời trước đã qua, tôi cần gì phải bắt các cậu mãi không tha? Tôi cũng muốn sống thật tốt mà.” Điều kiện tiên quyết là mày vĩnh viễn biến mất.

“Cậu cứ yên tâm, Thẩm Vân ở chỗ tôi, tôi chiều đãi cậu ta rất tốt, thật không nhìn ra, cậu vẫn còn quan tâm đến cậu ta như vậy, vậy tại sao còn để cậu ta quen bạn gái thế? Ha ha...” Tề Tuyên nói như lơ đãng, nhưng một lần lại một lần đâm dao vào tim Cát Sơn, đời trước Thẩm Vân đối đãi với gã luôn như gần như xa, dù cuối cùng đã giúp cậu ta trả thù Lý Hiền, cậu ta vẫn không đồng ý quen gã. Đời này, Thẩm Vân cư nhiên hoàn toàn không nhớ gì về kiếp trước, còn quen bạn gái, những thứ đó đều là chuyện gã không thể tha thứ nhất. Gã coi trọng cậu ta, muốn có được cậu ta, thậm chí còn vì thế mà phản bội Tề Tuyên, gã làm nhiều như vậy, tất cả đều vì Thẩm Vân, nhưng cậu ta sao có thể, sao có thể quên hết mọi thứ! Cứ thế yên tâm thoải mái sống mà quên sạch tất cả! Nhưng mấy năm ở cạnh Thẩm Vân đời này, gã vẫn không dám vượt quá giới hạn, gã sợ nhìn thấy đôi mắt khinh bỉ kia của Thẩm Vân, giống như đời trước, khi mà gã bày tỏ với cậu ta. Khi đó Thẩm Vân chỉ nhẹ nhàng nói một câu, cậu ta khẽ cười rồi nói: “Ai, đúng là ông chủ nào, thuộc hạ này a.”

“...Bắt quá đó là chuyện của cậu, cậu đã cam đoan với tôi như thế, thế thì đến chỗ tôi đem người về đi, có một biệt thự ở số 367 đường Vọng Giang, 3 giờ chiều này, Thẩm Vân sẽ ở đó chờ cậu.” Hắc cũng không nói là thả Thẩm Vân, chỉ là bảo Cát Sơn đến nhận người thôi.

Dưới tình trạng giả tạo, hai bên đều biết đối phương sẽ không thỏa hiệp.

Cúp điện thoại, Cát Sơn ngơ ngác nhìn về phía trước, khóe miệng đột nhiên cong lên nở thành một nụ cười quái dị.

Chiều hôm sau, Cát Sơn bình tĩnh lái xe đến nơi Tề Tuyên nói, xe càng đi, xung quanh lại càng hoang vắng, chờ khi gã lái đến số 367, cách tòa nhà phía trước chừng hơn mười cây, thời gian cũng đã hơn một tiếng

đồng hồ.

Đây là một ngôi biệt thự rất lớn, sân trước cư nhiên lớn bằng nửa cái quảng trường, cổng chính rộng mở, gã lái thẳng vào.

Cổng chính biệt thự mở ra, hai bên cổng có hai người đàn ông mặc đồ đặc công, thấy gã đậu xe rồi đi tới thì đồng loạt rút súng ra nhắm vào gã, gã cười cười, giơ hai tay lên đi tới, hai người không nói gì lập tức lục soát cả người gã, súng và dao quân dụng gã mang theo đều bị lấy xuống, một người trong đó lấy súng chọc chọc gã, không chút khách khí đẩy gã vào phòng.

Đại sảnh trống trải, chính giữa mặt sàn hoa cương khảm hoa văn sang trọng, chỉ có duy nhất một cái ghế sofa đơn mang phong cách cổ xưa, người đàn ông đang khoanh tay trước ngực ngồi trên sofa, chính là Tiêu Vũ. Nhìn thấy Cát Sơn bước vào, y chỉ nhấc mắt lên nhìn.

“Lại gặp nhau rồi, A Sơn.” Ngữ khí trầm thấp không hề có chút phập phồng.

Nháy mắt khi Cát sơn thấy người đàn ông ngồi trên ghế sofa, lập tức tròn tròn mắt, cả người không khống chế được mà bắt đầu run rẩy, răng đập vào nhau kêu lập cập.

Gã sợ người đàn ông này.

Đời trước cũng giống thế này, trong một nhà xưởng hoang vắng, người đàn ông này bình tĩnh ngồi trên ghế, hai chân bắt chéo, đôi tay trắng nõn đặt lên đầu gối, ánh mắt nhìn thẳng vào gã như nhìn vật chết, từ đầu tới cuối không hề nói câu nào.

“Cậu tên A Sơn, đúng không?” Ngữ điệu giống nhau, ánh mắt giống nhau.

Sau đó, cơn ác mộng của gã và Thẩm Vân liền bắt đầu. Gã bị trói lại, trơ mắt nhìn Thẩm Vân ném trái tất cả những gì Lý Hiền phải chịu, không, Thẩm Vân bị giày vò tàn nhẫn gấp mười gấp trăm lần Lý Hiền. Bất luận gã và Thẩm Vân kêu la cuồng loạn, gần như sụp đổ cầu xin ra sao, người đàn ông tên Tiêu Vũ này, người đàn ông mà trước kia gã nghĩ chỉ là một tên tiểu minh tinh yếu đuối này, vẫn bình thản nhìn chăm chăm bọn họ, từ đầu chí cuối, thậm chí nhượng mảy một cái cũng không có.

Giờ phút này, Cát Sơn đột nhiên có phần không phân rõ hiện thực, sắp tới rồi, lại tới nữa rồi, gã nghĩ.

“Cậu sợ tôi?” Tiêu Vũ đổi một tư thế khác, một tay của y gác lên tay ghế sofa, trông có chút thản nhiên. Không giống, hiện tại, người đàn ông này, trên người không có chút tử khí nào, ánh mắt nhìn gã giống như đang nhìn một thứ phiền toái nhỏ gì đó có thể dễ dàng giải quyết.

“A...Thẩm Vân đâu? Tề tổng nói sẽ thả A Mây mà?” Cát Sơn gần như cưỡng ép chính mình đối mặt với người đàn ông này.

Tiêu Vũ khẽ nhướn mày, thần sắc lộ vẻ nghi hoặc, “Hửm? Anh ta nói vậy sao?”

“Phải! Hôm qua ngài ấy đã nói trong điện thoại như thế, bọn tôi đã nói xong xuôi rồi! Cậu mau thả người đi!” Gã không kìm được, suy sụp nói.

“Nếu là anh ta nói, thì cậu nên tới tìm anh ta mới đúng chứ.” Y nghiêng người tựa lên sofa, hơi nâng tay phải lên, “Chỗ này, là địa bàn của tôi a.”

“Không...Ngài ấy nói rồi! Tề Tuyên nói là chỗ này! Tôi nghe theo anh ta đến đây! Chính là chỗ này! Là chỗ này! Các người đừng hòng gạt tôi!!” Gã đột nhiên nổi điên rống lên, lập tức bị người bên cạnh ấn đè xuống đất.

“Được rồi! La hét cái gì? Là tôi gọi cậu đến đây nhận người, có lừa cậu sao?” Tề Tuyên từ lâu hai chậm rãi đi xuống, dường như từ nãy đến giờ hắn luôn tránh trên lầu hai quan sát tất cả.

“Anh muốn thả Thẩm Vân ra? Sao vậy được? Cậu ta hiện tại không nhớ gì về kiếp trước, nhưng nhờ một ngày nào đó lại nhớ tới thì sao? Tôi cũng không muốn bên cạnh A Hiền có một quả bom hẹn giờ!” Tiêu Vũ quay đầu không đồng ý nhìn hắn, bộ dáng tỏ vẻ trách hắn tự chủ trương.

“Tôi là gọi cậu ta tới nhận người.” Tề Tuyên nhàn nhã đi tới trước mặt Cát Sơn, “Chứ không nói gã tới thì tôi thả a.”

Cát Sơn nghe vậy, lập tức như bị đả kích nặng nề, “...Ha ha...Bọn mày lừa tao tới đây...Ha ha...” Gã cúi thấp đầu, hồn bay phách lạc quỵ ở đó.

“Được rồi, đừng có diễn nữa, nhìn hai người diễn cả buổi mà tôi cũng thấy mệt, tôi không có thời gian ngồi ôn chuyện với cậu, dù sao đi nữa thì hôm nay cậu cũng phải chết ở đây, không bằng nói ra một chút, Cát Sơn, sao cậu lại đến đây?” Tề Tuyên bày ra bộ dáng không chịu được.

Lúc này, Cát Sơn rốt cuộc cũng thu lại bộ dáng nơm nớp lo sợ kia, gã ngẩng đầu lên, ánh mắt quỷ dị đảo qua đảo lại Tề Tuyên và Tiêu Vũ, từ từ nở nụ cười.

“Thằng tiện nhân kia...Nó sắp chết...”

30. Chương 30: Oán Hận

Trên mặt Cát Sơn dần lộ ra vẻ quái dị, tựa như đang cực kỳ đắc ý nhưng vẫn cố nén xuống.

“Thằng tiện nhân kia...Nó sắp chết...”

Tề Tuyên cùng Tiêu Vũ nhất thời giận tái mặt.

“Mày nói cái gì?” Tề Tuyên phẫn nộ hỏi.

“Ha ha ha...Tao nói...Thằng tiện nhân kia...Bảo bối của bọn mày, nó sắp chết...Ha ha ha bọn mày ai cũng không thể cứu được nó!” Bộ dáng Cát Sơn như người thắng cuộc chuyển bại thành thắng vào phút cuối cùng, vừa đắc ý lại tùy tiện. Gã cười cả nửa ngày, lại phát hiện hai người chỉ thâm trầm nhìn gã, không hề có vẻ tức đến nổ phổi, không khỏi thất vọng mà ngừng lại, chủ động nói tiếp:

“Đây đều phải cảm ơn A Vân a, cái đồ ngốc đó xem Lý Hiền như ân nhân cứu mạng, mỗi ngày đều nấu canh cho nó, tao liền, thừa dịp em ấy không chú ý, đã mấy lần bỏ thuốc độc thallium vào trong đó, A Vân nói, đồng canh thuốc đó nó đều uống hết, ha ha ha, bọn mày không phát hiện gần đây nó có gì không thoải mái sao ha ha ha!!” Gã nói hết một hơi, dường như vẫn chưa thấy tận hứng, liền đắc ý cười dài.

Lúc này hai người đàn ông đều sững sờ đứng ngây ra, nếu thật là vậy, nếu Cát Sơn thật sự đã hạ độc thành công, thế thì...A Hiền...sẽ chết sao?

“Chỉ sợ làm anh thất vọng rồi.” Đúng lúc này, từ cánh cổng rộng mở chợt truyền tới một giọng nói.

Ba người đồng loạt quay đầu lại, người xuất hiện đứng ở cổng ngược hướng sáng, đúng thật là Lý Hiền.

“A Hiền!” Tề Tuyên lo lắng bắt lấy cánh tay cậu.

“Sao em lại đến đây? Lời Cát Sơn nói, em nghe hết rồi sao? Em có thấy khó chịu gì không?” Tiêu Vũ cũng vội vàng hỏi.

“Yên tâm, em không sao.” Lý Hiền vội vàng ai ủi hai người đàn ông.

“Không thể nào! A Vân nói mày đã uống hết! Sao mày lại không có gì được! Không thể!” Cát Sơn phẫn nộ quát lớn.

Lý Hiền lúc này mới nhìn thẳng về phía Cát Sơn.

“Mỗi lần Thẩm Vân đưa thuốc đến, tôi chỉ là bưng bát vờ uống trước mặt cậu ta thôi, nếu cậu ta không có ý hại tôi, chỉ lo nói chuyện, mỗi lần lại ở lại không lâu, chỉ một lúc liền đi, thì sao sẽ chú ý tới, tôi căn bản không hề uống chứ? Cậu ta đi rồi, thuốc đó toàn bộ tôi đều đổ đi, dù có hơi đáng tiếc, tôi cũng từng do dự, chỉ là tôi nhất, không dám mạo hiểm.” Thứ do Thẩm Vân làm sao cậu dám ăn? Dù cậu ta trông thiện lương vô tội, không hay biết gì cả. Hiện tại cậu không còn cô độc, chỉ bị thương chút xíu, hai người kia đã đau lòng muốn chết rồi, cậu nhất định phải trân trọng chính mình.

Cát Sơn ngơ ngác nghe cậu nói hết, bỗng nhiên ra sức giãy dụa, “A! A a a a!” Gã phát ra tiếng gào không

cam, vành mắt như muốn nứt ra nhìn chăm chăm Lý Hiền.

“A a a a! Đồ điểm dê tiện! Mày đồ điểm hèn hạ! Ha ha...Mày là đồ điểm bị ngàn người cười...Ha ha...Xem ra mày cũng vẫn còn nhớ? Sao? Thống khổ sao? Mày dơ bẩn đến cỡ nào! Mày nhớ rõ đúng không? Mày bẩn đến hận không thể chết đi? Sao? Tư vị của mấy thằng đàn ông đó thế nào? Thật ra mày rất hưởng thụ đúng không? Ha ha ha ha ha...Đồ điểm như mày, đáng bị chà đạp như thế! Đáng đời mày!” Cát Sơn biết đã không thể làm gì tới người trước mắt này, gã chỉ có thể nói không lựa lời, nói ra toàn bộ những cái mình nghĩ tới, hận những lời này không thể biến thành lưỡi kiếm sắc bén, đâm thủng người này trăm ngàn lỗ, chứ không gã làm sao cam tâm? Gã sao có thể cam tâm!

“Câm miệng!” Tề Tuyên quát lớn một tiếng, hấn sợ nhất là Lý Hiền nhớ tới mấy chuyện này, đó cũng là cái mà hấn không muốn nhớ tới nhất, giờ phút này hấn hận không thể một phát súng giết chết tên khốn này!

Lý Hiền đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay siết chặt của Tề Tuyên, “A Tuyên, em không sao.”

Cậu bình tĩnh nhìn Cát Sơn đã phát điên, những lời độc ác kia dường như không cách nào làm tổn thương đến cậu dù là một chút.

“Hận sao? Không cam tâm sao?” Lý Hiền lắc lắc đầu.

Cậu nhìn chăm chú Cát Sơn, chậm rãi mở miệng, “Tôi nhớ anh có một đứa em trai và một cô em gái, bọn họ cũng còn vị thành niên đúng không? Tuổi cũng ngang nhau...” Cậu nhẹ nhàng lên tiếng, giờ phút này tựa như đá tảng đã la nổ rộ, lạnh lùng phun nhựa độc.

Sắc mặt Cát Sơn chợt biến, gã oán độc nhìn Lý Hiền, oán đến không nói nên lời.

Lý Hiền đón lấy ánh mắt như dao này, nhìn thẳng vào Cát Sơn, nhẹ giọng nói, “Có người thay tôi báo thù, người đã từng hại tôi, phải chịu thống khổ còn thâm hơn tôi gấp mười gấp trăm lần. Những lời anh vừa nói, e rằng, em trai em gái anh kiếp trước đã phải nghe qua, không biết lúc đó nghe được, bọn họ đã thấy thế nào? Anh thấy bọn họ sẽ đau khổ sao? Những người kia, những người “vô tội” vì các người mà bị liên lụy, cuối cùng luôn phải để bọn họ biết, tại sao bọn họ đang sống yên lành lại phải chịu cảnh như thế. Tại sao...là bởi vì, bọn họ có một người anh tốt a.” Ngữ khí của cậu không có kích động không có đắc ý, có chăng cũng chỉ là lạnh lùng lãnh đạm, tựa như đây là chuyện của người khác, không hề liên quan gì đến cậu.

Cát Sơn hốt hển thở gấp, vẻ mặt dần trở nên thống khổ, gã cúi đầu lẩm bẩm, “Không...không...đám súc sinh bọn mày...Bọn họ vô tội...bọn họ còn nhỏ như vậy...Sao các người có thể...bọn họ vô tội...”

“Vô tội? Không...Ngay từ khi anh bắt đầu mưu tính, bọn họ đã không còn là người vô tội, chuyện anh làm được với người khác, người khác tất nhiên cũng có thể làm như vậy với anh, không phải sao?” Lý Hiền cay nghiệt nói.

Cát Sơn chợt ngừng phắc đầu dậy, hung tợn nhìn Lý Hiền như nhìn kẻ đầu sỏ, “Bọn mày cứ nhắm vào tao!

Hại mày là tao! Gọi người làm nhục mày cũng là tao! Tại sao?! Một Thẩm Vân còn chưa đủ sao? Sao phải hại em trai em gái đáng thương của tao! Bọn nó rất tốt mà, bọn nó không biết cái gì cả!”

“A...không nghĩ tới anh cư nhiên gây thơ như vậy, chuyện anh làm ra chỉ nên do anh trả sao?” Lý Hiền lắc đầu, lạnh giọng, “Anh sai rồi, A Sơn. Người khác muốn trả thù anh thế nào, không phải do anh định đoạt. Lý Hiền tôi, từ đó đến giờ đều không phải người tốt, nếu tôi tự tay báo thù, cũng nhất định sẽ ra tay từ người mà anh thương nhất, để anh tận mắt nhìn người anh coi trọng, người anh yêu, chịu những giày vò thậm chí còn đau đớn thê thảm hơn tôi. Đó gọi là oan có đầu, nợ có chủ, như thế, chẳng phải là so với việc để anh tự mình ném trái, càng khiến anh thấy sống không bằng chết hơn sao?” Cậu xưa nay đều không phải người tốt gì, người khác hại cậu, cậu sẽ trả lại gấp mười lần.

Cát Sơn khiếp sợ trợn to mắt, gã run rẩy, chỉ cảm thấy lạnh cả người, lần đầu tiên gã thấy hối hận. Đúng, lúc gã giày vò Lý Hiền, cũng không hề hỏi Lý Hiền một câu, gã làm thế có quá phận sao? Như vậy, lúc gã trở thành đối tượng mà người khác trả thù, sao người khác phải cho gã cơ hội lựa chọn chứ?

Thế giới này chính là như vậy, bản thân làm ra chuyện độc ác, lại muốn người khác phải nhả nhận đáp lại, đâu ra đạo lý đó?

Thấy Cát Sơn ngây người ngồi đó như bị ma chướng, hai người đang đề gã đều buông lỏng cảnh giác, đúng lúc này, gã đột nhiên vùng dậy, sau khi tránh khỏi vòng áp chế liền nhanh chóng rút một ống tiêm trong cổ tay áo sơ mi ra, liều mạng xông tới, muốn đâm kim tiêm vào người Lý Hiền.

“A Hiền!”

“Cẩn thận!”

‘Pằng pằng pằng’ ba tiếng súng vang lên, Cát Sơn hét lớn một tiếng, thân thể không khống chế được ngã xuống, ống tiêm trong tay cũng văng ra xa.

“Đề ý gã!” Tiêu Vũ phẫn nộ, gân xanh trên trán giật giật.

“A Hiền, em không sao chứ?” Tề Tuyên cũng kinh sợ đến cả người đổ đầy mồ hôi lạnh, “Mau xem trong ống tiêm kia là cái gì!” Nếu không phải trước đó Tiêu Vũ đã cho tay súng bắn tĩa mai phục bốn phía đại sảnh, chỉ đợi Cát Sơn có dị động là ra tay, hẳn thật sự không dám tưởng tượng A Hiền sẽ gặp phải chuyện gì. Những người này đều là lực lượng vũ trang Tiêu gia bồi dưỡng ở Trung Quốc, người bắn tĩa có thể không gây chút tiếng động mà mai phục một ngày một đêm, cho nên dù là mấy tiếng đồng hồ, bọn họ cũng có thể cực kỳ tập trung chú ý mục tiêu, bắn chết mục tiêu bất cứ lúc nào.

“Em không sao...Anh ta không có đâm trúng em...” Sắc mặt Lý Hiền hơi trắng, cậu đã đánh giá thấp chấp nhất của Cát Sơn, là do cậu bất cẩn.

“Thiếu gia, là một ống huyết tương. Theo phán đoán sơ bộ, đây là máu đã bị nhiễm, bên trong chứa một loại bệnh truyền nhiễm nào đó, rất có khả năng là bệnh AIDS.” Một thuộc hạ kiểm tra ống tiêm rồi nói với

Tiêu Vũ.

Trong nháy mắt, Tiêu Vũ chỉ cảm thấy phần nộ không tìm được, hiện tại y muốn giết chết tên rác rưởi này.

“Đợi đã!” Lý Hiền kéo y lại, “Anh đừng kích động.” Cậu nhìn về phía một cảnh vệ khác, “Các anh trói tay chân, bịt miệng gã lại, tuyệt đối đừng để gã cắn trúng!” Cậu chỉ là có chút nghi ngờ.

Tay phải của Cát Sơn trúng phải ba phát súng, mỗi phát đều trúng gân tay gã, lúc này gã vô lực nằm dưới đất, miệng rên rỉ, “A...Ha ha...Đúng là...ngay cả ông trời cũng đứng về phía bọn mày...Ha ha...” Gã lập tức bị bịt miệng lại, mà mắt gã vẫn bắn ra ánh sáng không cam cùng oán hận, nhìn chòng chọc ba kẻ thù mà gã hận nhất, nhưng đáng tiếc, gã không thể nào tổn thương được bọn họ.

Tề Tuyên nhìn gã, “Mày muốn đồng vu quy tội với bọn tao, đúng không? Mày cho rằng A Hiền đã trúng độc, mà bọn tao, mày cũng sẽ không bỏ qua. Sao, mày không để ý tới Thẩm Vân sao?” Tề Tuyên bình tĩnh đi tới trước mặt gã, lạnh lùng liếc gã, “Hay là nói, mày đã vứt bỏ Thẩm Vân.” Hắn cười lạnh một tiếng, “Sống lại một đời, thấy chán ghét cậu ta sao? Từ khi mày để cậu ta lộ mặt trước mặt bọn tao, mày đã từ bỏ cậu ta rồi, còn cố ý để bọn tao thấy cậu ta vẫn là nhược điểm của mày, thật ra người mày thật sự quan tâm, người nhà của mày, đã sớm được mày giấu đi.

Vì giết chết ba người bọn tao mà, không tiếc hy sinh chính mình sao? Mạng mày, cũng thật quá rẻ rồi.”

Lời hắn vừa dứt, Cát Sơn lại đột nhiên kích động, miệng a a muốn gào to, gã phần nộ! Gã không cam lòng! Từ khi sống lại tới nay, tim gã đã thay đổi, đời trước gã vì Thẩm Vân mà hãm sâu vào địa ngục, tất cả cũng chỉ vì Thẩm Vân! Nhưng Thẩm Vân đã hỏi báo gã cái gì? Từ đầu đến cuối đều là lợi dụng gã đúng không? Bây giờ giống như được ban cho một cuộc sống mới, không hề biết gì, sống không buồn không lo, vậy tất cả những gì Cát Sơn gã làm tính là gì đây? Em trai em gái vô tội bị liên lụy tính là gì? Gã ngày đêm chịu giày vò, nhẫn nại chỉ vì một kích cuối cùng này, lại biết bọn họ cũng sống lại, gã đã không muốn sống tiếp, chỉ cần có thể để gã báo thù...Chỉ cần gã có thể báo thù!!!

Đáng tiếc, những lời này gã cũng không còn cơ hội để nói nữa...

Tề Tuyên quay người không nhìn gã nữa, “Mời đại sư đến đi.”

31. Chương 31: Luân Hồi

Edit + Beta: Carly

Nửa tiếng sau, một chiếc Lincoln dừng lại trước cổng biệt thự, từ trong xe bước xuống rất nhiều nhà sư.

Người đứng đầu thân mặc áo cà sa, lớn tuổi râu dài, nghiêm nhiên là phương trượng trụ trì trong chùa.

Tề Tuyên đi ra cổng đón tiếp, hần thấy vị trụ trì nọ thì gật đầu một cái, thủ thế mời vào, “Huyền Tịch đại sư, mời.”

Lúc Huyền Tịch đi ngang qua Lý Hiền thì liếc mắt nhìn cậu một cái, nhưng không hề dừng bước. Ông trực tiếp đi tới trước mặt Cát Sơn bị trối lại, nhìn người dưới đất, lắc lắc đầu.

“Đại sư, sao vậy? Có được không?” Tề Tuyên thấy ông lắc đầu không nói, không khỏi sốt ruột hỏi.

“A di đà phật, không thể, cũng không phải không thể.”

“Ý đại sư là gì?” Lý Hiền không nhịn được hỏi, vừa rồi hai người đã nói với cậu, họ mời một vị đại sư đến, tìm cách để Cát Sơn chết rồi linh hồn hóa thành tro bụi, vĩnh viễn biến mất trên cõi đời này, cậu nghe xong liền có chút bất an.

Huyền Tịch đưa mắt nhìn Lý Hiền, “Thứ cho lão nạp nhiều lời. Thế gian vạn vật, thiên đạo luân hồi, tự có duyên phận của nó, ví dụ như ba vị thí chủ đây, nếu dùng sức người cưỡng chế bóp méo, giống như nghịch thiên vậy, tương lai chắc chắn sẽ phải chịu nỗi khổ phản phệ. Ba người các cậu đã bước qua vực sâu vạn trượng để đến được đây, mới biết đi tới ngày hôm nay thật sự không dễ, những chuyện của các cậu trước đây đều là nhân quả, sao lại gây thêm nhiều sát nghiệt nữa.”

Tề Tuyên lạnh lùng nhìn ông, không hề bị lay chuyển, “Hừ, đại sư chẳng lẽ không biết? Người này nhất định phải chết hôm nay, tại sao tôi mời ông đến đây, chúng ta đã sớm nói rõ rồi, đại sư ngài cũng đã đáp ứng, sao bây giờ lại nói mấy lời như đúng như sai đó? Nếu như đại sư sợ rằng làm như vậy sẽ tổn hại đến tu vi phật pháp của ngài thì không cần miễn cưỡng, chúng tôi sẽ mời một cao minh khác.” Hần không khách khí nói.

“Đại sư, có cách nào siêu độ linh hồn, khiến người đó quên đi quá khứ không?” Lý Hiền lo lắng, “Đại sư uyên bác, người này đối với chúng tôi thật sự không thể không trừ đi.” Cậu cũng không muốn hai người bọn họ vì mình mà phải gánh chịu bất cứ nguy hiểm nào.

Huyền Tịch gật đầu, “Có, lần này chúng tôi bằng lòng đến đây, chính là vì thế.”

Tiêu Vũ đứng một bên đột nhiên lạnh lùng nói, “Huyền Tịch đại sư, ngài đúng là giáo hoạt, nếu bọn tôi muốn người này nhất định phải hồn phi phách tán, vĩnh viễn không được đầu thai thì sao?”

Huyền Tịch niệm một tiếng a di đà phật, cũng không nhìn y, chỉ nhắm mắt nói, “Vừa rồi lão nạp đã nói, không thể, cũng không phải không thể. Chỉ có điều, hai vị vị thí chủ trước mắt này, tương lai người phải chịu nỗi thống khổ vì bị phản phệ, chắc chắn là cậu ấy. Như vậy, có thể sao?” Lời của ông chọc đúng chỗ đau, sắc bén vô cùng.

“Ha ha ha ha, tốt, tốt, đại sư hẳn là nhìn trúng điểm này đi!” Tề Tuyên cười lạnh mấy tiếng, “Đại sư đã nói thế, chúng tôi còn có thể làm gì đây? Chỉ là, đại sư, tôi không quan tâm cái gì thiên đạo luân hồi, tôi chỉ muốn hỏi một câu, ngài có thể bảo đảm, người này sau khi chết đi rồi đầu thai, thật sự có thể quên hết quá khứ?” Ánh mắt hần sắc bén nhìn Huyền Tịch.

“Tất nhiên.” Huyền Tịch cũng nhìn lại hắn, vô cùng nghiêm túc.

“Thế thì, cứ làm như những gì đại sư đã nói đi!” Tề Tuyên nhìn về phía Tiêu Vũ, gật đầu.

Chờ Huyền Tịch và các vị đại sư bày xong trận pháp, Tiêu Vũ lập tức phát tay, một thuộc hạ cầm súng bước tới.

“Ra tay đi.”

Người kia đi tới trước người Cát Sơn, giơ súng nhắm ngay tim gã, liên tục năm phát, mỗi phát đều bắn vào cùng một nơi. Cát Sơn trợn to mắt, trước khi chết, trong mắt gã cư nhiên chỉ còn lại vẻ thoải mái vì được giải thoát, có vẻ đoạn đối thoại vừa rồi gã cũng nghe thấy.

“A di đà phật.”

Lần siêu độ vong hồn này kéo dài chừng mấy tiếng, sau khi kết thúc, còn phải cho người đưa thi thể Cát Sơn đi hỏa táng, rồi đem tro cốt chôn dưới chân núi Thiên Phật, mới xem như hoàn thành siêu độ. Đợi khi bọn họ tiễn mấy người Huyền Tịch đi, thời gian cũng đã đến tối.

“Sư phụ, chúng ta chuyên tâm tu phật, hôm nay cư nhiên trở mắt nhìn người ta sát sinh mà không ngăn cản, phải làm sao đây? Phật tổ sẽ không trách phật chứ?” Một tiểu sa di trẻ tuổi đang trên đường trở về không nhịn được hỏi Huyền Tịch.

“A di đà phật. Khổ Tuệ, người đó đã hãm sâu vào ma chướng từ lâu, không thuốc nào có thể chữa được, mà mệnh số của anh ta đã hết, tâm cũng không còn muốn sống, còn không bằng chết đi rồi chuyển thế. Chúng ta vừa rồi mới xua đi lệ khí của anh ta, tẩy sạch vong linh, về sau khi có được một cuộc sống mới, chắc chắn sẽ là một linh hồn thuần khiết, quên đi tất cả chuyện cũ quá khứ, có một sinh mệnh mới. Kiếp này tuổi thọ của anh ta kết thúc trước thời hạn đã định, đợi sang kiếp sau, sẽ trả lại cho anh ta gấp đôi, như vậy, cũng không uống cho vận mệnh bị một phen đùa giỡn của anh ta.”

Tiểu sa di hiểu rõ gật đầu: “Những người này rõ ràng đều có ký ức của một đời khác, đúng là chuyện lạ a? Chỉ là, nếu mọi việc đều lặp đi lặp lại như vậy, cũng không biết là tốt hay xấu?” Cậu nhíu mày nhìn sang Huyền Tịch.

“Ha ha ha, Khổ Tuệ, huyền cơ thiên địa, chúng ta há có thể phỏng đoán. Con nói bọn họ sống lại làm lại, cũng không biết rằng, trong thế giới kia, nhất định là đã oán hận đến tận cùng, không cam đến tận cùng, chết không nhắm mắt, linh hồn mới vùng vẫy giãy dụa, không cách nào đầu thai, rồi mới ảnh hưởng đến thế giới này, tỉnh lại ở đây, tìm con đường ra.”

“Một thế giới khác? Sư phụ, ý người là không phải kiếp trước, mà là một thế giới khác? Nghĩa là sao?”

“A di đà phật. Phật viết: Không thể nói. Về sau con sẽ rõ.”

...

“Cát Sơn...Anh ta sẽ không trở lại nữa sao?” Lý Hiền nhìn các đại sư đã đi xa, trong lòng thấy phức tạp vô cùng.

Một cánh tay ôm lấy bờ vai cậu, “Hắn ta sẽ không trở lại nữa, tất cả đều đã kết thúc.” Tiêu Vũ đưa tay xoa má cậu, “Ai cho em tới hả? Có biết khi này nguy hiểm đến cỡ nào không?”

Tề Tuyên đứng một bên, cũng trưng vẻ mặt khởi binh hỏi tội nhìn cậu.

Lý Hiền xoay người, nghiêm túc nói, “Em biết hai người muốn bảo vệ em, không muốn em khổ sở sợ hãi, nhưng mà, em không muốn các anh lúc nào cũng phải lo lắng cho em, em muốn cùng các anh đối mặt với chuyện này. Vừa nãy, những lời em nói với Cát Sơn đều là thật tâm, em không yếu đuối đến vậy, bị người hại đã muốn tìm chết, em chỉ nghĩ phải làm sao để báo thù cho chính mình. Khi đó em không muốn sống, cũng không phải vì chuyện kia, mà vì em cho là...đó thật sự là do A Tuyên ra lệnh, nghĩ những trả giá của em thế nhưng không hề đổi lấy được tình yêu của anh, còn bị anh dùng cách tàn nhẫn như vậy để vứt bỏ, cuộc đời em như một trò cười vô nghĩa, quá tuyệt vọng, nên mới...”

Tề Tuyên ôm chầm lấy cậu, môi dán sát vào tai cậu, “Xin lỗi...Đã bỏ em lại mà đi, đó là chuyện mà tôi hối hận nhất, sẽ không bao giờ nữa...A Hiền...”

“Àn, em biết. May mà em tới, bằng không nghe tin em trúng độc, hai người nhất định sẽ bất an không yên, e rằng mục đích của gã sẽ thành công. Em rất vui.” Nghĩ tới Tiêu Vũ vẫn còn bên cạnh, cậu có phần lúng túng đẩy Tề Tuyên ra, “Chúng ta cũng rời khỏi đây thôi, trước khi tới đây em đã chuẩn bị rất nhiều đồ ăn rồi, trở về làm cơm đi?”

32. Chương 32: Đói Bụng

Trong phòng bếp chật hẹp, có ba người chen nhau đứng.

Lúc trước cũng nói rồi, nhà trọ của Lý Hiền, cực kỳ nhỏ, cho nên, bếp cũng nhỏ nốt.

Trong nhà bếp chật chội, cùng lúc ba người đứng, có thể tưởng tượng được, sẽ biến thành tình trạng gì. Đặc biệt là, trong đó còn có một người đích biết nấu cơm.

“Anh thấy mình thích hợp ở đây sao?” Tiêu Vũ lịch sự nói.

“Tôi muốn nhìn hai người nấu cơm mà, một mình ở ngoài rất chán.” Tề Tuyên bốc đồng nói.

Lý Hiền thở dài: “Được rồi, vậy anh giúp em đảo cái này đi, phải đảo liên tục, không được dừng, không sẽ khét đó.” Cậu chỉ vào cái nồi đang nấu trên bếp.

Tề Tuyên vui vẻ nhận lấy.

“A! Từ từ! Cẩn thận nóng!”

“A! Nóng quá!”

Ầm ầm phanh phanh!

Tiêu Vũ: “...”

Lý Hiền: “...”

Tề Tuyên mở to mắt vô tội nhìn bọn họ, “Đau tay quá.”

Lý Hiền lần nữa thở dài, không thể không đuổi hấn ra khỏi phòng bếp.

Trên sofa, người đàn ông cao lớn ngồi thẳng, cúi đầu ủ rũ đưa ngón tay bị bỏng ra.

“A Hiền, thịt bò nạm đồ rồi.”

Aiya, anh còn biết đó là thịt bò nạm sao?

“Không sao, đem đi rửa rồi hâm lại là được rồi.”

“Vậy sao, ha ha.”

“Phỏng không nặng, bôi chút thuốc rồi băng lại là được.” Lý Hiền cẩn thận kiểm tra tay hấn, vừa bôi thuốc băng bó vừa nói, “Bây giờ anh ngoan ngoãn ngồi yên ở đây chờ cơm là được, ok?” Cậu nói xong thì đứng dậy.

Mới đi được hai bước thì phát hiện vạt áo bị kéo lại, cậu quay đầu.

Tề Tuyên đang dùng ánh mắt đáng thương tha thiết nhìn cậu.

Đừng đi mà.

Lý Hiền không khỏi xoa xoa cánh tay đang kéo mình của hắn, quay người lại. Tay còn lại của cậu sờ sờ tóc hắn, sau đó là hai má. Dù biết rõ người này giả vờ đáng thương, cậu cũng không cách nào chống cự được.

Cậu cúi đầu, chủ động hôn lên môi hắn.

Đối mặt với niềm vui bất ngờ, cả người Tề Tuyên đều cứng đờ, hắn ngậy người ngồi đó, mặc cho lưỡi Lý Hiền vói vào khoang miệng hắn càn quét một vòng mà quên luôn phải đáp lại.

Kết thúc nụ hôn, Lý Hiền lui lại một bước, vỗ vỗ gương mặt sưng sờ của hắn rồi nói, “Mùi vị không tệ, ngoan, đợi một chút rồi ăn cơm.” Bỏ lại Tề Tuyên đã hóa đá, xoay người trở lại nhà bếp.

Tuy rằng hiếm khi được đùa giỡn Tề Tuyên một lần, thế nhưng Lý Hiền vẫn rất ngại, chuyện này là chuyện đời trước cậu muốn làm nhất mà không dám, lần này lớn mật một phen, hiệu quả cũng không tệ.

(Trong đầu) Tề Tuyên bị bỏ lại ngoài phòng khách: A Hiền em ấy hôn mình rồi! Em ấy hôn mình rồi! Hôn rồi! Đời trước em ấy không hề chủ động hôn mình đó! Đột nhiên cảm thấy thật ngượng làm sao giờ! A chết, quên hôn lại rồi!

Lý Hiền đỏ mặt, vừa vào bếp đã bị Tiêu Vũ nhìn chăm chăm...Mặt cậu không không chế được mà càng ngày càng đỏ.

“...Tôi thấy rồi.” Nhìn chăm chú Lý Hiền một hồi, Tiêu Vũ mới thông dong mở miệng.

“A...cái đó...” Lý Hiền chợt thấy bối rối, cậu cúi đầu không biết phải làm sao.

“Cho nên...tôi cũng muốn.” Tiêu Vũ bá đạo nâng cằm cậu lên, ôm vào lòng, hung hăng chặn miệng cậu lại. Hôn Lý Hiền thẳng cho tới khi cậu không thở nổi mới từ từ buông ra.

“Đợi đã, đừng quậy, còn chưa ăn cơm nữa!” Lý Hiền thở dốc nói.

“Tôi biết, tôi chỉ muốn hôn em, không định làm gì a, hay là, A Hiền em muốn?” Tiêu Vũ cười xấu xa.

Lý Hiền quay lưng lại, không nhìn vào y. Cái đề tài này mà còn tiếp tục, thông thường đều sẽ rất nguy

hiếm.

Đến khi ba người cùng ngồi bên bàn cơm, Lý Hiền cảm thấy mình như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than. Không vì cái gì, chỉ là hai người đàn ông ngồi cạnh cậu, toàn bộ quá trình đều dùng ánh mắt tràn ngập tình dục nhìn cậu. Cả bàn cơm không ai dám xĩa tới. Cậu biết, hai người này vì bận rộn ứng phó Cát Sơn mà đã cầm dục rất lâu...đúng không? Cậu cúi đầu hạ mắt, hòng khẽ nuốt nuốt, thế này thật sự là ăn không nuốt nổi mà.

“A Hiền, em ăn no chưa?” Tề Tuyên nhìn đũa cậu không động cả buổi, không nhận được nói.

Lý Hiền: sao nghe vào cứ như đang thúc giục mình nhỉ?

“A, vẫn chưa...” no, lời còn chưa dứt, đã bị Tiêu Vũ cắt ngang.

“Quên đi, hồi chiều A Hiền bị kinh sợ, hẳn không thấy ngon miệng đúng không?” Y cướp lấy đôi đũa đang chọc chọc chén cơm trong tay Lý Hiền, “Đã vậy, không bằng chúng ta vận động một chút? Vận động có thể giúp tiêu hóa tốt hơn, A Hiền em thấy thế nào?” Nói xong, mắt liền không hề chớp lấy một cái nhìn chăm chăm Lý Hiền.

Lý Hiền: “...” Nếu anh đang hỏi ý kiến của em, thì đừng có dùng loại ánh mắt đó nhìn em a khốn nạn TT.TT...

Lúc này, Tề Tuyên trầm mặc đứng dậy, đi tới trước mặt Lý Hiền rồi ngồi xổm xuống, “Tôi không đồng ý lắm, chỉ là, em hẳn là biết nhỉ, anh đã đói rất lâu rồi, A Hiền, em có thể cho tôi ăn no trước rồi nói sau được không?” Ngón tay của hắn lướt xuống dọc theo đôi chân mặc quần cụt của Lý Hiền, chậm rãi vuốt ve bắp chân trơn láng, “Nhìn xem, em cứng rồi, A Hiền, vật nhỏ của em cũng cô đơn đã lâu rồi nhỉ?”

“Đúng ha, A Hiền, em đúng là háo sắc.” Tiêu Vũ đưa tay bao phủ toàn bộ nơi phồng lên ở đũng quần kia, chậm rãi xoa nắn.

“Ừm...” Lý Hiền mím môi, không nhận được mà khẽ hừ một tiếng.

Hai người đàn ông nghe thấy tiếng rên rỉ này đều không tự chủ được mà nuốt nước miếng. Bọn họ thật đã nhịn đói quá lâu rồi.

Tác giả có lời muốn nói: Có thật...

33. Chương 33: Cùng Nhau

“Không được...A...ha....Để em...ăn cơm trước đã...Ân...đừng...” Lý Hiền xụi lơ tựa trên ghế, đầu ngửa ra sau.

“A Hiền, rõ ràng em không thấy ngon miệng.” Tề Tuyên đang “bận rộn” vội vàng nhín chút thời gian ngẩng đầu lên, một đường sáng bóng trên môi cũng không biết là nước hay là gì...

Còn không phải tại hai người cứ nhìn tui chăm chăm sao! Bị nhìn như vậy thì ai ăn con mẹ nó cơm được chứ!

Chiếc áo rộng thùng thình của cậu bị vén lên cao, quần cũng tuột tới mắt cá chân, Tề Tuyên đang quỳ gối giữa hai chân cậu, đầu lưỡi linh hoạt liếm dương vật đã sớm cương của cậu, đôi môi thỉnh thoảng lại lướt qua túi cầu phía dưới, dùng sức mút.

Tiêu Vũ cũng không nhàn rãi, hai đầu ngực của Lý Hiền một cái nằm trong miệng y, bên còn lại thì bị tay y thô lỗ xoa nắn, nhanh chóng dựng đứng lên. Hai chỗ mẫn cảm trên người bị người ta cùng lúc chơi đùa như vậy, thân thể của Lý Hiền từ lâu đã bắt đầu tiết ra dâm thủy.

Một bàn tay của Tiêu Vũ luồn vào mặt sau của Lý Hiền sau lớp quần lót, bất ngờ cắm vào, không ngoài dự đoán, y rút bàn tay nhơm nhớp của mình ra, “Đứng lên, tôi muốn ôm em ấy ra sofa.”

Trên chiếc sofa không biết đã mua bao lâu, Lý Hiền nằm ngang người, giữa hai chân và phía sau đều có một người đàn ông, trên người cậu chỉ còn lại chiếc quần lót trắng, lúc này cũng đã ướt đẫm trong suốt, dính chặt vào thân dưới, khe run rẩy, hai người đàn ông còn lại cả người trần trụi, hung khí dưới thân đang kêu gào, một người trong đó thậm chí còn cạ cạ thứ cứng rắn của mình vào một bên má cậu, chỉ cần cậu vừa quay đầu là có thể hôn lên nơi mềm mềm ướt kia.

Tề Tuyên quỳ gối giữa hai chân cậu, kéo quần lót cậu xuống, miệng thở gấp giọng khàn khàn, “A Hiền xin lỗi, không kịp bôi trơn, có thể sẽ đau một chút.” Nói rồi hắn liền đẩy hông, tính khí thô to phốc một tiếng, cứ thế cắm thẳng vào động thịt của Lý Hiền, “Ân...A...Thật thoải mái...” Thoải mái đến nỗi muốn thở dài than thở, sau đó hắn bắt đầu mạnh mẽ thúc vào.

“A...Đợi đã...Không được...Ân...a...” Cơ thể Lý Hiền bị hắn thao đến lay động, bây giờ hai người đã biết cơ thể cậu có thể tự động tiết ra dâm thủy, mỗi lần làm đều vô cùng thô bạo, Tề Tuyên liên tục rút cắm, cảm thấy người anh em của mình được nơi ấm áp ướt đẫm của cậu bao lấy, dâm tính nhất thời trỗi dậy, thao đến nỗi nơi đó phát ra tiếng nước chặc chặc.

“A a...Không...Đâm tới rồi...Ân...a ha...” Lý Hiền chuyển động mông, không kiềm được mà phối hợp nghiêng đón động tác của đối phương. Tiêu Vũ nhìn cậu dâm đang liên xoay đầu cậu lại, nơi thô to đang gắng gượng nhắm ngay miệng cậu mà cắm vào, tính khí của y thật sự quá lớn, làm miệng của Lý Hiền phồng tới cực hạn, đến lưỡi cũng không còn chỗ để, bị chèn ép đến quấy đảo lung tung, cổ họng cũng vì khó chịu mà co rút từng cơn.

“A...Chậm một chút...A Hiền...Đừng động nhanh như vậy...” Tiêu Vũ cố nén cơn dục vọng sắp bạo phát,

thoảng chốc lại đẩy hông, ra vào miệng Lý Hiền khiến cậu phải a a kêu to.

Hai người đàn ông rút cấm chừng cả trăm cái mới thấy tư thế này không thoải mái lắm, vội rút ra rồi lật người Lý Hiền lại, Tề Tuyên từ phía sau lần nữa cấm mạnh vào, dâm thủy nơi đó cũng theo đó mà văng ra vài giọt. Lý Hiền y như một chú mèo phát tình, mông vênh lên, mặc cho hai người đàn ông một trước một sau thao hai cái miệng nhỏ của mình.

“A...Bên trong...thật ướt...đang hút tôi...A...Không được rồi...phải bắn...” Tề Tuyên giữ chặt lấy mông cậu, dùng sức xoa nắn, hân hơi ngẩng đầu, mồ hôi chảy xuống dọc theo cổ, “A...yêu tinh...bắn, bắn toàn bộ cho em...” Phát cuối cùng hân cấm mạnh vào, thẳng đến nơi sâu nhất, cửa tinh mở ra, bắn toàn bộ vào điểm G của Lý Hiền.

Tiêu Vũ cũng không kiên trì nữa, y thật sự sợ là miệng của Lý Hiền sẽ bị y làm đến nát mất, ngay phút cuối cùng y lập tức lấy ra, đưa tay vuốt lên vuốt xuống vài cái, rồi phun toàn bộ lên mặt Lý Hiền. Tề Tuyên lưu luyến lui ra, hơi lui người lại, bọn họ thao quá tập trung nên quên mất phải chiếu cổ mặt trước của Lý Hiền, hân duỗi tay ra trước, phát hiện sofa dưới thân Lý Hiền cư nhiên bị cậu bắn đến hỗn độn một mảnh, mà chỗ đó vẫn còn bán cứng. Lúc thao cậu, mặt sau của cậu vẫn luôn không ngừng co rút, cũng không biết cậu đã bắn từ lúc nào.

“Đến tôi.” Tiêu Vũ trầm giọng nói.

“A...Không được...Đợi đã...a a a...” Vừa rồi Lý Hiền bắn liên tục, lúc này khó lắm Tề Tuyên mới xong, cậu thật sự cần nghỉ một chút, vậy mà Tiêu Vũ không hề cho cậu cơ hội thở dốc đã cương quyết mở rộng thân thể cậu, tiến vào nơi vẫn còn tràn ngập dịch trắng.

“A...Ha...Không...không chịu được...” Lý Hiền nhịn không được bật khóc cầu xin.

“Em có thể...A Hiền...a...thả lỏng một chút! Chặt quá...” Tiêu Vũ cứ thế từ phía sau đâm vào, hung hăng thao cái động chặt khít.

“A Hiền, đừng chỉ quan tâm đến cậu ta chứ, tới đây, liếm cho tôi.” Tề Tuyên liếm môi, đỡ lấy nơi lần nữa cứng lên tới bên môi cậu, cạ qua cạ lại, “Tới đây, há miệng ra.”

“A...A...Không...miệng em đau...” Cậu ủy khuất.

“Vậy em liếm cho tôi, tôi sẽ không đi vào.” Tề Tuyên thấp giọng dỗ cậu.

Lý Hiền bắt đầu há miệng, duỗi lưỡi ra, bắt đầu liếm liếm, thế mà Tề Tuyên lại đột nhiên giữ lấy miệng cậu đẩy hông vào, lập tức tiến thẳng tới tận cổ họng cậu.

“Ừm! Ừm ừm ừm ừm ừm! Ừm ừm!”

Lý Hiền: A! Anh cái tên khốn kiếp! Đồ lừa đảo!

“Ha...Xin lỗi, Lý Hiền...Tôi thật sự không nhìn được, a...tôi sẽ cẩn thận...A...thật thoải mái...”

Lần rút cấm này so với đợt trước còn lâu hơn, hai tên đàn ông đối với chuyện này dĩ nhiên vĩnh viễn không biết mệt mỏi, hai cái miệng của Lý Hiền đều bị làm đến chết lặng, trong cuộc làm tình vô tận này, cậu dường như cũng trở nên điên cuồng, cuồng loạn lay động cơ thể đến vô thức nghênh đón hai người đàn ông yêu mình say đắm. Dương vật của cậu run rẩy, không ngừng phun yêu dịch, chất lỏng bên trong tiểu huyết cũng tuôn ra ồ ạt.

“...Ân...a...bắn...”

Hai người đàn ông gần như bạo phát cùng lúc, Lý Hiền run rẩy đón nhận cơn kích thích, tính khí đáng thương lần nữa phun tinh dịch ra. Tề Tuyên ấn chặt đầu cậu, bắn toàn bộ vào miệng cậu, đợi đến khi Lý Hiền không chứa một giọt nuốt vào toàn bộ, gây thối kia của hắn mới chậm rãi trượt ra ngoài.

Bọn họ vừa lui ra, Lý Hiền liền mềm nhũn ngã xuống sofa, trên mặt, trên người, cả cổ, khắp nơi đều là dịch trắng, còn có một ít chảy ra từ khe miệng không khép lại được của cậu, cậu mê loạn chìm đắm trong dư vị cao trào, bộ dáng dâm đãng mời gọi rơi vào mắt hai người đàn ông, làm cả hai hận không thể tiếp tục thao cậu, thao đến chết trên giường.

Lý Hiền không nhớ rõ mình được ôm lên giường thế nào, chờ đến khi cậu hồi thần lại thì đã bị ép phải thừa nhận nụ hôn sâu của Tiêu Vũ, tay cậu cũng không tự chủ được ôm lấy cổ Tiêu Vũ, cứ nằm ngửa như thế, mà nửa thân dưới thì bị Tề Tuyên giang ra đến cực hạn. Tề Tuyên nâng đùi cậu lên, không chút trở ngại ra ra vào vào, lực đạo rất mạnh, mỗi lần lúc hai cái túi của Tề Tuyên va chạm vào tiểu huyết của cậu, cậu đều thấy có hơi nhói nhói.

Tề Tuyên hung hăng cắm vào, hận không thể đâm chết tiểu yêu tinh này. Hắn rút cấm một lúc, đột nhiên rút ra, dịch tóe phía sau Lý Hiền, ôm lấy cậu rồi lại đẩy vào, tốc độ chậm lại, nhẹ nhàng ma sát tuyến tiền liệt của Lý Hiền. Tiêu Vũ quỳ trước người Lý Hiền, bắt đầu duỗi một đầu ngón tay, khẽ ấn vào nơi liên kết hai người, sau đó chậm rãi cắm vào miệng huyết đã kéo căng.

Lý Hiền như hiểu được bọn họ muốn làm gì, lập tức giãy dụa.

“A...Không được...đừng mà...xin hai người...” Cậu lắc lắc mông, muốn tránh né ngón tay kia. Bình thường luôn hữu cầu tất ứng, lúc này Tiêu Vũ lại không hề để ý tới tâm nguyện của cậu, y im lặng, lại bỏ thêm một ngón tay vào, ma sát ấn xoa bên trong huyết.

Đến khi cả bốn ngón đều có thể dễ dàng đi vào, Tề Tuyên rốt cuộc không nhìn được nữa, “Con mẹ nó cậu nhanh lên chút coi, ông đây sắp bạo rồi!” Tiêu Vũ lườm hắn một cái, không tiếp tục nhấn nài nữa, rút ngón tay ra, đổi lấy thứ to lớn cứng rắn của mình, chen vào cái khe nhỏ đến đáng thương kia, chậm rãi tiến vào từng chút một.

“A...a...Không được...hổng mất...” Lý Hiền điên cuồng lắc đầu, lỗ sau của cậu gần như bị căng ra đến cực hạn.

Hai người đàn ông cũng không dám lộn xộn mà chậm rãi nhẹ nhàng người ra người vào, tìm điểm nhạy cảm của cậu, chờ cậu thích ứng. Cả hai ôn nhu hôn cơ thể, môi Lý Hiền, an ủi cậu, Tiêu Vũ hôn môi cậu, “Bảo bối, tâm can của tôi, tôi sao nỡ làm hỏng em chứ? Không sao cả, em làm được mà.” Y nói dứt quãng. Tề Tuyên cũng liếm mút tai cậu, ghé sát vào nhỏ giọng nói, “A Hiền, để bọn tôi làm em, xin em đấy.”

Tiếng rên của Lý Hiền từ từ biến đổi, hai cự vật không ngừng ma sát bên trong động nhỏ, cậu lại bắt đầu dâm dăng kêu. Hai người đàn ông nghe thấy âm thanh này, rốt cuộc không nhẫn nại nữa, bắt đầu tăng tốc, không bao lâu, Lý Hiền đã cuồng loạn lắc đầu lớn giọng kêu, “A ha...Không...ha...quá kích thích...chậm...một chút...A...A ha...Không...Ăn...Muốn...muốn bắn...A...không chịu được...A a a a...” Cậu ngâm một hơi dài, vô lực ngưỡng cổ, hai JB khổng lồ cùng lúc thao cậu, cơn kích thích này quá lớn, cậu bị đâm không lâu đã bắn, hậu huyệt không ngừng co rút, hai tên đàn ông được xoa bóp nháy mắt như đã đến thiên đường, càng thêm mạnh mẽ rút cảm.

“A a a a a...dừng lại...chỗ đó không được...em...toa-lét...em muốn vào toa-lét...” Lý Hiền như vỡ nát kêu to.

Lúc này sao mà còn có thể dừng? Phải nói là lúc này hai người đàn ông cái gì cũng không nghe vào tai.

Cả hai hung mãnh kéo dài hồi lâu, cuối cùng mới co rút bắn tinh, một lượng tinh dịch lớn không ngừng bắn vào điểm G của Lý Hiền, trước đó Lý Hiền còn cố gắng nhẫn nại, sống chết sợ tiểu ra quần (? Còn quần sao O.o?), giờ phút này cũng không nhịn được nữa, phía trước không khống chế được phun ra từng luồng chất lỏng màu vàng.

“Ách...Bé con kia bị chúng ta làm đến không nhịn được...” Tề Tuyên có phần áy náy.

“A Hiền? A Hiền! Bảo bối!” Tiêu Vũ vỗ vỗ mặt Lý Hiền, lại không được đáp lại.

“Hình như em ấy ngất rồi.” Tề Tuyên lo lắng nói.

“Lần này em ấy tỉnh lại nhất định sẽ giận lâu lắm đây.” Tiêu Vũ phát sầu. Đàn ông chính là như thế, lúc thoải mái thì mặc kệ, sáng khoái xong mới biết áy náy.

“Chơi thế này thật sung con mẹ nó sướng, tôi thấy A Hiền là sướng đến ngất ấy.” Tề Tuyên nói.

Tác giả có lời muốn nói:

Thịt thịt thịt, hy vọng các bé yêu ăn vui vẻ~

34. Chương 34: Hạnh Phúc

Hai người đỡ lấy Lý Hiền đã ngất đi, cẩn thận lui ra, tiểu huyết đáng thương bị căng đến cực hạn khê mấp máy, bên trong chảy ra một lượng chất lỏng lớn, bộ dáng dâm mỹ này thật sự làm người ta phát sốt. Nghĩ đến bảo bối đáng thương bị bọn họ thao đến không thể khống chế, lại hận không thể làm cậu thêm một lúc nữa.

Hai người cẩn thận ôm cậu vào phòng tắm, đỡ cậu lên ghế, nửa người trên nằm sấp, nâng mông cùng tiểu huyết lên, giúp cậu lấy tinh dịch bên trong ra.

Lý Hiền hôn mê nằm sấp xuống, không còn biết gì nữa, mặc cho bọn họ tẩy rửa động sau của mình. Mông cậu cong lên, tựa như một trái đào chín muối tươi ngon mọng nước, lỗ nhỏ chảy ra chất nước ngọt ngào, công việc tẩy rửa vốn chỉ cần một người, cuối cùng là hai người bận việc. Bọn họ cùng với ngón tay vào, không ngừng moi móc, làm rất nhiều tinh dịch cùng dâm thủy dọc theo bắp đùi Lý Hiền mà chảy xuống. Cũng không lâu lắm, toàn bộ tinh dịch mà hai người đàn ông bắn vào đều được lấy ra hết, nhưng dâm thủy phía sau lại chảy ra càng lúc càng nhiều, giống như làm thế nào cũng không hết.

Không bao lâu sau, mông Lý Hiền cứ nhiên bắt đầu nhẹ nhàng chuyển động, từ miệng cũng phát ra tiếng hừ nhẹ, thì ra, cho dù là đang mê man, cơ thể Lý Hiền vẫn miễn cưỡng vô cùng, hoàn toàn không chịu được chút khiêu khích, huống hồ hai người còn không ngừng dùng ngón tay quấy rối hậu huyết.

“Ân...hừ...ân...” Lý Hiền vô thức vặn vẹo người, nửa thân trên cọ cọ lên ghế, từ thanh âm còn nghe ra được ý nôn nóng vì không được thỏa mãn.

Điều này làm cho hai người đàn ông phía sau cậu đều phát điên.

Tiêu Vũ đứng thẳng người, không nhìn được mà lần nữa đẩy thứ thô to đã cương đến sưng lên của mình vào trong.

“A...ha...” Lý Hiền bị đỉnh đến rên lên, nhưng chưa tỉnh lại.

“Này! Cơ thể em ấy đến cực hạn rồi!” Tề Tuyên nuốt nước miếng, nỗ lực cản y.

“A...phải không? Vậy anh cứ đứng đó nhìn đi...A...Tôi cần làm...” Tiêu Vũ nói xong thì không để ý tới hân nữa, bắt đầu thoải mái thao, cái động tịnh này như có một ma lực nào đó, luôn không ngừng nuốt y, dụ dỗ y, làm y hoàn toàn không kìm được.

Tiêu Vũ thao một lúc thì ôm Lý Hiền lên, nước trong bồn tắm đã nóng lên, y đưa Lý Hiền vào trong, bản thân cũng nhanh chóng bước vào, ôm lấy cậu từ phía sau, nâng mông cậu lên, thoáng cái đã tiến vào. Tề Tuyên nhìn một màn khiến người ta phụt máu trước mặt, không thềm nhìn nữa, cũng bước vào, giống như trước đó, lần này hân vào từ phía trước.

“Ân...Ân a...” Lý Hiền khó chịu giãy dụa, mũi phát ra tiếng nghẹn ngào, hai người ôm chặt lấy cậu, một trước một sau luân phiên tiến vào, nước trong bồn bị động tác của ba người làm cho văng ra ngoài. Động nhỏ không ngừng dâm dăng co rút lại dù chủ nhân của nó vẫn còn hôn mê, mút lấy hai căn gậy thịt, liên tục lên đến cao trào.

Mặt trước của Lý Hiền dựng thẳng, đã không thể bắn ra cái gì nữa, chỉ thỉnh thoảng chảy ra vài giọt trong suốt, đáng thương vô cùng.

Hai người đàn ông rút cấm chừng cả tiếng đồng hồ, nước trong bồn tắm cũng nguội mất, mới bắn sâu vào bên trong, tràn ngập. Bọn họ bắn xong, cũng không đi ra, Tiêu Vũ đưa tay mở vòi nước nóng, cứ để nước chảy xuống, cả hai hôn Lý Hiền một lúc, tính khí lại cứng lên, rồi cứ vậy mà bắt đầu một hiệp mới.

Nửa chừng thì Lý Hiền tỉnh lại, hai người đàn ông phát hiện được, lại càng hưng phấn rút cấm.

“A...A ân...Ha...chết mất...em chết mất...” Lý Hiền đóng đũa xông, không ngừng dùng tiểu huyết của mình cắn nuốt hai JB to lớn, cậu tựa hồ đã thích ứng tư thế này, bắt đầu tìm cách để mình có thể thấy thoải mái nhất.

“Ân...Không được...Lớn...lớn quá...a...” Cậu lắc đầu, nói năng gần như lộn xộn, nước bọt theo khóe miệng chảy xuống, đôi mắt không tiêu cự nhìn phía trước.

“Gah...Lẳng lơ! Cắn tôi đến sắp bắn rồi! Thỏa mãn không? Em thỏa mãn không? Dâm dăng...” Tề Tuyên cố nén cơn dục vọng sắp phun trào, mạnh mẽ dâm vào.

Tiêu Vũ vói ngón tay vào miệng cậu, vô sỉ càn quấy đầu lưỡi cậu, “Ha...thoải mái không? A Hiền? Bọn tôi làm em thế này, có sướng không? Hửm?”

“Ha...a...rất thoải mái...A a...Sắp tới rồi...A a a a...” Cơ thể cậu nháy mắt căng cứng, phía trước không thể bắn ra cái gì nữa, bên trong hậu huyết lại phun ra một lượng lớn dâm thủy, tưới vào quy đầu của hai người.

“A...Dâm dăng...bắn cho em...A...”

“Bảo bối...a...cho em...cho em hết...”

Hai người đàn ông cũng không chịu được cơn kích thích này, cùng lúc bắn ra.

Ba người thở hổn hển, nhất thời đều im lặng chìm đắm trong dư vị cao trào.

Lý Hiền ngay cả chút sức lực cũng không còn nữa, cậu mềm nhũn tựa trong ngực hai người, mệt đến mức không nhấc tay nổi. Sau đó bọn họ tắm rửa cho cậu, cả quá trình cậu đều thiếp đi, một giấc này ngủ rất sâu, ngày hôm sau khi tỉnh lại trên giường mình, cậu nhất thời không xác định được đã là chiều thứ mấy

rồi.

Hai người đàn ông ngủ hai bên trái phải của cậu, bá đạo ôm lấy cậu, rèm cửa sổ chưa kịp kéo lại, ánh mặt trời chói chang bên ngoài chiếu vào, có hơi chói mắt, cậu nheo mắt lại, nhớ tới cơ thể mình, liền đẩy đẩy hai người bên cạnh.

“Dậy...hai người...” Vừa mới lên tiếng, cổ họng khàn không thôi.

“Hửm...Bảo bối...” Một âm thanh vẫn còn mơ mơ màng màng.

“Ừm...chào buổi sáng...bảo bối...” Một tên khác.

Lý Hiền: “...” Cái bầu không khí tự nhiên này là vụ gì đây?

Ba người nằm nường trên giường một hồi (chủ yếu là hai người kia cứ mãi hôn hôn sờ sờ cọ cọ Lý Hiền), lúc rời giường thì đã là giữa trưa, cả người Lý Hiền mỏi nhừ, còn có chút buồn bực không vui. Tiêu Vũ hâm lại bữa cơm phong phú tối qua, Lý Hiền nghĩ, cậu cuối cùng cũng có thể nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh ăn hết một bữa cơm rồi.

Trầm mặc ăn hết cơm, hai người đàn ông cẩn thận trao đổi một ánh mắt.

“Khụ...A Hiền...em có thấy khỏe không? Có chỗ nào khó chịu không?” Tề Tuyên hỏi.

Lý Hiền ngẩng đầu lên, oán niệm liếc hần.

“Bảo bối, hôm qua là bọn tôi không đúng...” Giọng Tiêu Vũ cũng lập tức im bặt trong ánh mắt oán niệm của cậu.

Tề Tuyên: “...”

Tiêu Vũ: “...”

Tuy lo lắng A Hiền tức giận không thêm để ý tới bọn họ, nhưng cảm giác không thấy hồ thẹn mà còn không nói ra được lời cam đoan lần sau không làm vậy nữa này là sao đây?

Cảm giác thỏa mãn cùng hạnh phúc vì làm người yêu sướng đến ngất đi này...bọn họ không phải biến thái chứ?

“Hai người dọn ra ngoài đi.”

Tề Tuyên: “!!!”

Tiêu Vũ: “!!!”

Sấm sét giữa trời quang!!! Người yêu ngay hôm thứ hai sau khi làm tình bảo mình rút đi là có ý gì? Gấp gấp! Đang chờ trả lời!

...

Nhìn Lý Hiền không chút lưu luyến đóng cửa lại, hai người đàn ông cầm túi du lịch đứng ngoài cửa, nhất thời sinh ra cảm giác thê lương.

Tề Tuyên xóc lại tinh thần, “Bên kia làm cũng gần xong rồi đúng không?”

“Ừ, qua mấy ngày nữa là có thể dọn vào.” Tiêu Vũ trầm giọng.

“Còn những mấy ngày nữa?” Tề Tuyên bất mãn, hần hiện tại từng giây từng phút đều không muốn tách khỏi bảo bối!

Tiêu Vũ lườm hần một cái, anh nghĩ cái công trình bí ẩn như vậy có thể nhanh đến cỡ nào?

“Được rồi, ok...cậu nói xem, A Hiền có muốn hay không đây?” Tề Tuyên thỏa hiệp rồi lập tức nghĩ tới một vấn đề khác.

Tiêu Vũ khinh bỉ nhìn hần, “Ha, lúc anh làm cái gì có bao giờ hỏi ý em ấy sao?”

Cũng đúng, ngược lại không để ý cậu có bằng lòng hay không, kết quả cuối cùng cũng như nhau.

Lý Hiền hiếm lắm mới có được một khoảng thời gian yên tĩnh, không còn ai hờ hững là động dục với cậu, cũng không còn ai không thèm để ý lời cầu xin của cậu mà thao cậu đến mất khống chế, cậu cuối cùng cũng được tự do.

Sau đó, cậu nhận được điện thoại của Triệu Lâm, một là thông báo cậu có thể trở lại trường quay, cậu phải diễn bù lại phân cảnh của mình, hai là, nhà trọ này cậu không được ở nữa, công ty sắp xếp cho cậu một nơi ở mới.

Trình tự hai việc là: dọn nhà trước, về đoàn làm phim sau.

...Hình như hơi kỳ kỳ?

Được rồi, làm một nhân viên tốt luôn hoàn thành xuất sắc phận sự, phải cố gắng nghe theo sắp xếp của cấp trên, cậu cứ làm theo là được, hai tên kia biết cậu phải dọn nhà không nhỉ? Gần đây không hỏi han tới cậu, không phải giận dữ chứ? Vì mình không chút lưu tình đuổi bọn họ đi?

Chờ khi Lý Hiền đi theo công ty chuyển nhà, mang theo đồ đạc không nhiều lắm của mình, đứng trước nhà trọ mới, cậu có chút kinh ngạc há hốc mồm. Đây không phải là tiểu khu giá cả siêu cao nổi tiếng kia sao? Công ty cho cậu ở đây? Một nghệ sĩ hạng hai hạng ba nhỏ bé như cậu? Hừm? Không lẽ là cái tên Tề Tuyên kia lạm dụng chức quyền?

Cậu đen mặt nhìn công ty chuyển nhà chuyển đồ đạc của mình lên, đi phía sau lẩm bẩm trong lòng ‘Mình không bị quy tắc ngầm mình không có ôm đùi lớn’.

Khu nhà cao cấp này mỗi tầng có ba căn hộ, những 150 mét vuông, một người ở có phải hơi lớn quá không? Xuyên qua hành lang đi vào phòng ngủ, trước mặt chính là một cái giường cỡ kingsize cực kỳ sang trọng!! Ba người lăn còn đủ đó? Phòng ngủ của mình cũng lớn đến kỳ quái!!! Đủ thứ trên giường là xảy ra cái chuyện quái gì thế? Chờ đã, cái gối ở giữa có phải hơi dài quá không?

Cậu duy trì ý cười tiễn nhân viên công tác đi, còn chưa kịp thở phào thì đã nhìn thấy, hai cánh cửa kỳ quái ở giữa phòng khách cứ nhiên mở ra, bên trong có người bước ra, là Tề Tuyên và Tiêu Vũ!!!

“Mang tới hết rồi sao? Bọn tôi giúp em dọn dẹp một chút.” Tề Tuyên ôn nhu nhìn cậu bước tới.

Lý Hiền không tự chủ được mà lui về sau một bước, lập tức tựa vào một vòng ôm quen thuộc.

Tiêu Vũ từ phía sau vòng tay ra trước ôm lấy cậu, đầu đặt lên vai Lý Hiền, “Mấy hôm nay luôn rất nhớ em, em còn phải lập tức đi đóng phim nữa đúng không?” Ý có chút bất mãn cọ cọ cậu.

Tề Tuyên kéo lấy tay cậu đưa tới bên môi hôn hôn vài cái, “Thế nào? Thấy thích không? Trang trí theo sở thích của em hết đây.” Hắn nhìn một vòng xung quanh, tỏ vẻ tranh công.

Trong lòng Lý Hiền như có hàng vạn con thảo nê mã [1] gào thét chạy qua.

“Hai cái cửa đó là sao?” Cậu cứ nhiên còn có thể bình tĩnh hỏi vấn đề này.

“A, bọn tôi đã mua luôn hai căn còn lại, đả thông toàn bộ tường ngăn, như thế chúng ta không cần phải lo có người tới quấy rầy nữa.” Tề Tuyên tỏ vẻ đương nhiên nói, làm thế này cũng là để che dấu tai mắt người khác, bên ngoài nhìn vào sẽ nghĩ bọn họ trùng hợp làm hàng xóm cùng tầng thôi.

Lý Hiền: “...” Cậu im lặng nhìn cái sofa đen tuyền cũng “siêu lớn” giữa phòng khách, cùng với cái thảm lông cừu trắng ngần “siêu lớn” trông khoa trương đến không cách nào bỏ qua kia.

“Hai người...”

Tiêu Vũ buông cậu ra, xoay người cậu lại, cực kỳ trân trọng nhìn vào mắt cậu, “Tôi biết em đang lo lắng cái gì, A Hiền.” Y đưa tay chậm rãi vuốt tóc cậu, liếc mắt nhìn Tề Tuyên về mặt cũng vô cùng nghiêm túc, “Tôi và anh ta đã nói chuyện với nhau, kết quả là, bọn tôi sẽ không, cũng không cách nào buông tay em, nếu như, trong lòng em đều có bọn tôi...A Hiền, em không cần phải đưa ra lựa chọn nào cả, đối với tôi mà nói, tôi đã nói trước đó rồi, chỉ cần để tôi bên cạnh em, chỉ cần trong lòng em có tôi, tôi nguyện ý chia sẻ em với anh ta, đương nhiên, chỉ giới hạn mỗi anh ta.”

“Để bọn tôi cùng yêu em đi, hết cách rồi, nhìn cậu ta trầm cay nghìn đắng từ kiếp trước đuổi tới tận đời này, tôi cũng nên rộng lượng một chút.” Tề Tuyên thoải mái nói.

“Anh nói gì hả? Đó là lời thoại của tôi mới đúng chứ? Nếu không phải thấy anh là cái tên mà A Hiền yêu nhất, còn xa xôi vạn dặm đuổi theo như thế, tôi sẽ khoan dung anh sao hả?”

Sau đó, cái vấn đề ‘rốt cuộc là ai khoan dung ai’ này, bọn họ cứ nhiên thảo luận đến cả đời...

Lý Hiền ngậy người đứng đó. Đúng thế, đời này, yêu thương của cậu đã trao cho Tiêu Vũ luôn ôn nhu ấm áp, nhưng mà, cậu cũng không thể nào buông tay Tề Tuyên, nhất là, hối hận cùng thâm tình của hắn, cậu luôn xem vào mắt, có thể cảm nhận được rõ ràng tình cảm chân thành nồng đượm kia, càng như vậy, cậu càng luyến tiếc, đây cũng là yêu sao? Cậu không thể xác định được, chỉ là khi thấy vẻ cô đơn vì bị vứt bỏ của người này, tim cậu luôn đau.

Thế nhưng, tình yêu chẳng phải luôn là giữa một người với một người sao? Tại sao tình yêu của cậu lại đồng thời chia cho hai người?

“Em...em...”

Tề Tuyên vươn một ngón tay ra đặt lên môi cậu, “A Hiền, không sao cả, bọn tôi không phải đang ép em, em nhất thời không thể đáp lại, không sao.” Dù sao em cũng không thoát khỏi tay bọn tôi.

“Thế nhưng em không được trốn tránh, hiểu không? Bọn tôi nếu đã quyết định, thì tuyệt đối sẽ không buông em ra, bọn tôi sẽ cho em thời gian, em có thể từ từ tiếp nhận bọn tôi.”

Lý Hiền đã không còn lời nào để noia, hai người này sẽ không cho cậu cơ hội tránh né, cậu biết, mà cậu, căn bản chưa từng nghĩ tới việc trốn, cậu yêu bọn họ, không thể nào dứt bỏ được, đã vậy, có sao không thoải mái một chút?

Tối hôm đó, trên chiếc giường lớn đến khoa trương kia, Lý Hiền bị hai tên dã thú làm đến chết đi sống lại, mãi đến khi bọn họ đưa cậu vào bồn tắm mát-xa cực lớn, cái tình cảnh dâm đang không biết xấu hổ kia vẫn chưa từng ngừng lại. Bọn họ dùng cơ cậu sắp trở lại đoàn làm phim, không có thời gian bồi bọn họ mà hung hăng muốn cậu cả một đêm. Khi trời còn chưa sáng tỏ, cậu hối hận nghĩ, sao mình lại dễ dàng đáp ứng bọn họ vậy chứ? Đáng tiếc, bây giờ hối hận cũng muộn rồi.

Sáng hôm sau, không biết sao Lý Hiền đột nhiên tỉnh dậy, nhẹ nhàng xoa xoa đầu hai người đàn ông, nhẹ giọng nói: “Em yêu hai người.” Rồi mơ màng ngủ tiếp.

Hai người đàn ông nằm cạnh cậu mắt nhắm lại, môi nhếch lên thành một đường cong hạnh phúc.

Chú thích:

[1] Thảo nê mã : () [cảo ní mã], phát âm gần giống như “thao nhĩ mụ” = thao mẹ mày, “thảo nê mã” là cụm từ nói trại đi của “mịa mày”

—CHÍNH VĂN HOÀN—

Tác giả có lời muốn nói: kết thúc rồi ~

Kế tiếp sẽ là phiên ngoại của Tề Tuyên. Ở đó chỉ có Tiểu Hiền trọng sinh, cho nên, không đến với A Tuyên, mà chỉ có Tiêu đại thiếu nha ~

35. Chương 35: Phiên Ngoại Tề Tuyên

Hắn lúc mười mấy tuổi đã phải sống cuộc sống lười dao liếm máu, lăn lộn một thời gian thì cuối cùng cũng dung nhập được với xã hội, còn trẻ đã thành lập một công ty giải trí. Đến năm hắn 30 tuổi, cuộc sống dường như đã đạt đến đỉnh cao công thành danh toại, cả ngày hắn luôn lưu luyến bên mấy bụi hoa, ngủ với hàng trăm hàng ngàn tiểu minh tinh. Ngày ngày cứ trôi qua bình thản vô vị như thế.

Vào một buổi sáng vô cùng bình thường, hắn đột nhiên thức dậy từ cơn hốt hoảng không hiểu vì sao, bật mạnh người dậy, miệng há to thở dốc, tim đập kịch liệt, hắn cảm thấy đau đớn từng cơn, mồ hôi đổ đầm đìa.

Người đi đến địa vị này như hắn, luôn rất tiếc mạng, tuy hết thấy đều nhằm chán nhạt nhẽo, nhưng hắn lại cảm thấy không thể xảy ra chuyện được, nhờ còn có nhiều điều tốt đẹp trong cuộc sống đang chờ hắn thì sao? Cho nên hắn lập tức tới bệnh viện kiểm tra, kết quả là tất cả đều bình thường, cơ thể hắn rất khỏe mạnh, thậm chí so với những người cùng lứa còn cường tráng hơn.

Hắn an tâm, tiếp tục sống cuộc sống của mình, công ty, quán bar, cuộc sống về đêm muôn màu muôn vẻ, những người đàn ông đủ mọi dáng vẻ, a, quên nói, hắn là một người đồng tính.

Chỉ là nơi tim càng ngày càng cô đơn, cuộc sống cũng càng lúc càng vô vị. Thật không hiểu được, hẳn nghĩ. Tại sao hẳn lại thấy tim mình như thiếu đi một khối?

Cho đến một ngày, ở bữa tiệc cuối năm của công ty, hẳn đang cùng một đám người đi vào đại sảnh, lúc này, có người nhìn lướt qua hẳn, tim hẳn lại bắt đầu nảy lên kịch liệt. Hẳn không nhận được mà quay đầu lại, nhìn từ dáng lưng, là một người đàn ông trẻ tuổi bình thường, có lẽ là một nghệ sĩ không có tiếng tăm trong công ty, không có gì đặc biệt. Thế nhưng, trong nháy mắt hẳn như sinh ra một sự kích động muốn bước tới kéo cậu lại, hẳn thoáng do dự, dưới chân khẽ nhúc nhích.

“Tề tổng, đến giờ rồi.” Trợ lý của hẳn đứng bên cạnh nhắc nhở.

“À, phải, đi thôi.” Hẳn không thể không thu chân lại, lại liếc mắt nhìn bóng lưng người kia thêm lần nữa, rồi quay người sải bước đi. Cũng chỉ là một nghệ sĩ nhỏ bé bình thường thôi mà? Có lẽ cũng không phải hàng gì tốt có thể lọt vào mắt, hẳn tự thuyết phục mình. Lại không biết rằng, khi hẳn đi rồi, người kia chậm rãi xoay người lại, nhìn hẳn đã đi xa, trong mắt tràn ngập đau xót cùng phức tạp.

Một năm rồi lại một năm trôi qua, không biết vì sao, hẳn dần cảm thấy cô đơn tịch mịch. Trong đế quốc giải trí này, rất ít người có thể sánh ngang với hẳn, xung quanh hẳn có vô số mỹ nhân vờn quanh, nhưng hẳn chỉ thấy cô quạnh. Hẳn thường xuyên nhớ tới năm đó, bóng lưng đã nhìn thấy ở bữa tiệc cuối năm của công ty kia, mỗi lần nhớ lại, đều vô cùng hối hận lúc đó không gọi lại người đàn ông kia. Ai, trùng tà rồi. Sau đó, hẳn không còn thấy người đó nữa, dù hẳn vô cùng tự tin, chỉ cần bọn họ tình cờ gặp lại, hẳn tuyệt đối có thể nhận ra người nọ.

Sâu thẳm trong tim, hẳn luôn cảm thấy, hẳn đã mất đi một thứ gì đó cực kỳ quan trọng.

Hẳn cả đời không lập gia đình, cũng không tìm bất cứ người nào bồi mình, chỉ vì, những người đó đều không hợp, không một người nào hợp, hẳn chán ghét bọn họ, tình nguyện cô độc cả đời.

Rất nhiều năm sau đó, ngay bờ rìa của cuộc đời, khi ý thức dần trở nên mơ hồ, hẳn chợt nhớ tới người đàn ông năm đó, bóng lưng vội vã kia. Trong lúc hoảng hốt, cả thế giới đều yên lặng không có lấy một âm thanh, tựa như hết thảy đều dừng lại, chỉ có mình hẳn kiên định đi về phía bóng lưng kia, hẳn vội vã bước tới, ngay khi người kia sắp chìm trong biển người, hẳn vươn tay ra, kéo cậu lại. Người nọ kinh ngạc quay đầu lại, khi nhìn thấy người tới là hẳn, trên mặt tức khắc nở một nụ cười vô cùng sáng lạn. Xuân về hoa nở, tất cả đều bừng sáng. Đó có lẽ là nụ cười đẹp nhất trên đời mà hẳn từng thấy. Hẳn nhắm mắt lại, khóe môi cứng ngắt già yếu dần cong lên nở thành một nụ cười, khóe mắt chợt nóng lên, một giọt lệ rơi xuống.

E rằng, cả đời này của hẳn, vẫn luôn một mực chờ đợi một người. Mà người kia, chưa từng xuất hiện...

Trong một buổi sáng, trên TV đang chiếu tin tức: “Tân X xã đưa tin, ông trùm giới truyền thông giải trí Tề Tuyên, đã qua đời tại nhà vào lúc 2 giờ sáng hôm nay, Tề lão tiên sinh trước đó đã lập di chúc, toàn bộ tài sản của ông sẽ được tặng cho các cơ quan tổ chức từ thiện...”

Cụ già hơn 50 tuổi nhìn bản tin mà thất thần.

“A Hiền, A Hiền?” Một cụ già khác thấy y xuất thần thì lo lắng gọi.

“Hả? Sao vậy?”

“Tại em cứ ngây ra kia. Ngày một chúng ta đi câu cá đi? Hay đi leo núi? Chúng ta lớn tuổi rồi, cần thường xuyên rèn luyện, chứ em nhìn đi, như lão Tề này này, phải sớm vào quan tài...” Lão tiếp tục căn nhắc không chịu để yên.

“Ha ha, được rồi, vậy mai đi câu cá.” Cụ già ôn nhu nhìn người yêu của mình, giấu đi thần sắc phức tạp trong mắt.

“Ai, biết ngay em lại lười, hay là đi leo núi đi...”

“Được, nghe theo anh hết.”

“A Hiền, điều hạnh phúc nhất đời này của tôi chính là tìm được em, vốn nghĩ là cơ hội xa vời. Tôi đúng là người đàn ông may mắn nhất trên đời này.”

“Câu này anh đã nói vô số lần rồi. Kỳ thật người may mắn là em, trên đời này, thì ra có một người, ở lúc em không biết, đã cố chấp yêu em như thế.”

Hai người vươn tay, mười ngón giao nhau, nhìn nhau nở nụ cười.

Tác giả có lời muốn nói:

*Lúc viết phiên ngoại này, tui mém khóc *hun hun**

Có thể xem thế giới này như một thế giới song song, Tề Tuyên không trọng sinh, mà Tiểu Hiền thì quyết tâm tránh hấn, vì vậy chuyện tình thật thật giả giả kiếp trước, không có người nào biết, Tiêu đại thiếu cũng không trọng sinh, chỉ dựa theo quỹ tích thời gian đời trước mà tìm được Tiểu Hiền, lần này không có Tề tổng, anh theo đuổi được Tiểu Hiền, rồi cả đời ở cùng một chỗ, Tiêu đại thiếu không hề trọng sinh. Đời này, trong lòng Lý Hiền vẫn còn khúc mắc chưa giải, mà A Tuyên của chúng ta, Tiểu Hiền hấn yêu không xuất hiện vào lúc nên xuất hiện nên cả đời hấn cũng khuyết thiếu một thứ gì đó.

—TOÀN VĂN HOÀN—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-nga-tam-phi-thach>